MARJORIE WARBY

Să înceapă spectacolul!

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA JITARU

ALCRIS
Romance

Prolog

Matthew Sullivan, alături de Lawrence Wrestbrook – proprietarul *Circului Regal* – privea spre pistă, teribil de emoționat.

Prieteni dintotdeauna, cei doi bărbați vorbeau fără să-și desprindă privirea de ceea ce se întâmpla în fața lor. Mirosul caracteristic al circului, ritmul rapid în care se succedau diferitele numere, activitatea febrilă din culise, visul tuturor copiilor devenise realitate cotidiană pentru Lawrence.

Dar magia continua să-și exercite puterea. Caleidoscopul amețitor al costumelor, strigătele animalelor, refrenele orchestrei smulgeau iubitorilor de circ exclamații și suspine de plăcere.

Deodată, se făcu liniște. Așteptarea, întreruptă ici-colo de câte o tuse nervoasă, deveni insuportabilă.

Lumina începu să scadă.

Singur, foarte sus sub cupolă, un proiector orbea ochii măriți de uimire ai publicului. La vreo treizeci de metri de sol, balansul unui trapez captiva atenția publicului din ce în ce mai nerăbdător!

La apariția Lolei, spectatorii, într-un glas, o aclamară și aplaudară frenetic.

Era ea zeița care, doar cu zece minute înainte, îi entuziasmase în numărul ei de acrobație aeriană.

Câtă măiestrie a tehnicii acrobatice! Câtă grație! Era ca o pasăre ce zbura printre corzile suple; reușise să-i cucerească și pe cei mai blazați spectatori.

Chiar și Matthew, obișnuit totuși cu aceste acrobații aeriene, își simțise inima bătând cu putere apoi înghețând la vederea micuței zâne care sărea de la un inel la altul, fără plasă. La înălțimea aceasta, la viteza aceasta, greșeala ar fi fost ucigătoare.

Și iată că ea revenea, de această dată însoțită de familia ei...

Lola, o fragilă apariție blondă și efemeră, se înălță pe piedestalul ei, apoi se întoarse spre public, cu zâmbetul pe buze, fericită, împlinită. Lola Ross se hotărâse să părăsească *Circul Regal*, și pentru ultima ei reprezentație, fusese un triumf!

Partenerul și soțul ei în același timp îi atinse fruntea cu un sărut tandru și complice. Sub ei, miile de spectatori aplaudau frenetic și-și exprimau bucuria de a fi văzut, o dată în plus, acest spectacol extraordinar.

Prezentatorul anunță, cu o voce de stentor, începutul numărului, urmat de o puternică răpăială de tobe.

– Doamnelor și domnilor, trupa de zburători Rossini...

Restul anunțului fu acoperit de urletele dezlănțuite ale mulțimii.

– Să înceapă spectacolul!

În bătaia tobelor, Lola și ceilalți, *Rossini zburători* se lansară, sfidând legile gravitației. Triple salturi periculoase, saltul îngerului, piruete aeriene, rotații în jurul barelor de lemn... Trupurile încordate zburau ca fermecate.

Spectatorii, tehnicienii, directorul, cu mic cu mare, toți își țineau răsufrarea. Iar Matthew, cuprins de extraordinara magie a clipei, își mușca buzele, fascinat, uimit și îngrijorat ca un copil.

Apoi, veni saltul final. Lola trebuia să se arunce în gol, înainte de a găsi în aer mâinile întinse ale soțului ei.

Într-o liniște apăsătoare, tânăra artistă înaintă spre trapezul central, se pregăti, apoi se aruncă în gol. Sigur pe el, soțul ei așteptă ca să zboare cu mâinile întinse în întâmpinarea soției sale, când ea îi va face semnul convenit. Gata! El se lansă la rândul lui și... catastrofă!

Într-o oribilă fracțiune de secundă, fu sfârșitul...

Trupurile celor doi se loviră la jumătatea cursei. Apoi, după o cădere rapidă, se prăbușiră. Din fericire, pentru acest număr mai mult decât periculos, fusese întinsă plasa.

O văzură pe Lola mișcându-se ușor. Cât privește soțul ei, acesta rămânea înfiorător de nemișcat!

În vreme ce echipa de salvare se repezea spre locul tragediei, actorii numărului următor, *Elefanții doamnei Rossi*, își luară locurile în fața publicului.

În cea mai pură tradiție a circului, spectacolul continua...

*
* *

Cu inima strânsă, Matthew îl urmă pe Lawrence care se repezise spre locul unde zăcea micuța zână. Îi puse o mână liniștitoare pe frunte și-i mângâie ușor obrajii scăldați în lacrimi. Lola ridică pleoapele, privirile li se întâlniră și inima tânărului încetă să mai bată.

Lovit în plin de verdele intens al ochilor ei, nu reușea să-și desprindă privirea. Un zâmbet slab flutură pe buzele rănitei și, când brancardierii se îndepărtară cu prețioasa lor povară, el îi conduse cu gândul.

– Dacă pot să fac ceva pentru tine, spune-mi.

Matthew puse o mână compătimitoare pe umărul prietenului său și se întoarse agale spre casă, obsedat de o anume privire...

Capitolul 1

Palm Valley, Florida.

Octombrie, doi ani mai târziu.

În mijlocul salonului, Lola, strângând în mâini o geantă uriașă acoperită cu petice multicolore cusute cu mâna, captiva atenția generală. Nu se auzea nici un scârțâit de scaun, nici un oftat, nici un chicot. Copiii, nemișcați, o devorau din priviri pe această femeiușcă nostimă.

Paltonul pestriț, mult prea larg, atingea pământul. O fustă albastru-închis, îi ascundea pe jumătate șosetele roșii. O pălărie veche, ușor turtită, cu o pană verde înfiptă în margine, acoperea o coamă de bucle blonde.

Chiar dacă părea deplasată în acest salon elegant, Lola se simțea foarte în largul ei, afișând o expresie fericită și tristă în același timp, mândră sau patetică.

– Atenție! Atenție! Copii! Ia să vedem ce avem aici?

Un râs general umplu încăperea. Lola, clovnul, oftă zgomotos, lăsă să-i cadă pe covor geanta peticită și-și aruncă

paltonul cel pestriț cât colo. Fascinați, spectatorii nu-și luau ochii de la ea. Ce-o să scoată oare de prin buzunare?

– Abracadabra, abracadabra!

Își răsuci de trei ori pălăria și din palma ei răsări un nufăr uriaș. Țopăind vesel, se apropie de o fetiță cu ochii uimiți.

– La mulți ani, Amanda! Din partea clovnului Rossi!

Ochii Amandei străluciră de emoție.

Cu o mișcare rapidă, Lola sări înapoi, își scoase pălăria și din buclele-i aurii se răspândi în încăpere o ploaie de paiete. Izbucniră exclamații de admirație.

„La mulți ani!” strigară în cor copiii entuziasmați. În fața acestei zarve bruște, Lola se prefăcu pe loc că o ia la fugă. Pantofii ei imenși se încurcară în curelele genții, și clovnul căzu pe spate, cu picioarele în sus, lăsând să se vadă un jupon de dantelă roz. Cu gura larg deschisă, „îngrozită”, Rossi se grăbi să-și tragă fusta largă peste picioare, cu un gest strengăresc.

Încăperea răsună de hohote de râs gălăgioase. Lola se dăruia fără rețineri acestor copii, răsplătindu-i cu numere de magie, cu salturi grotești, cu grimase nostime cu singurul scop de a auzi răsunând aplauzele lor, țipetele de bucurie, râsetele necontenite a acestei mulțimi în delir.

În astfel de clipe, Lola își uita grijile și suferințele pentru a se consacra doar acestor mutrițe vesele făcând o mulțime de jocuri cu baloane colorate și flori multicolore din hârtie. Dar când clovnul își termina numărul, saluta și pleca, vraja dispărea și revenea la amara realitate.

– Poftiți la masă, copii!

Annabel Williams îi adună pe toți în grădină apoi se întoarse înspre prietena ei.

– Zău că nu înțeleg cum de nu-ți scrântești gleznele cu tumbele tale!

– Crede-mă, mâine voi resimți toate aceste căzături, îi răspunse Lola frecându-se pe mijloc.

– Vrei să rămâi la prânz? Copiilor le-ar plăcea la nebunie, și... ajutorul tău mi-ar fi de folos!

– Aș vrea, Annabel, dar este imposibil. Au o mulțime de lucruri de rezolvat înainte să sosească vărul tău, după-amiază.

În timp ce adună lucrurile lui *Rossi, clovnul*, Lola se înfioră ușor la gândul schimbărilor și a altor încurcături care se anunțau.

– Bine, atunci ce-ai zice de un prânz la *Ocean Club,* săptămâna viitoare. Am un nou bucătar și după cum se zvonește, mâncărurile lui sunt excelente.

Neauzind răspunsul vag aprobator al Lolei, Annabel continuă:

– Face niște fructe de mare în sos de vin, o minune!

– Extraordinar, îmi plac la nebunie! răspunse Lola mai mult decât distrată.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lola! Ce se întâmplă? Ce te preocupă în așa măsură? Nu cred că sosirea lui Matthew și a copiilor, totuși!

Annabel nici nu-și închipuia cât de bine nimerise!

Tânăra deschise portiera și-și aruncă geanta pe scaunul pasagerului.

– Mi se pare o reacție firească, nu crezi? Îmi place să locuiesc la *Porterie.* În plus, Bruce și cu mine întreținem de mai bine de doi ani proprietatea Sullivan. Și iată că vărul tău, Matthew Sullivan debarcă pe neașteptate. Am dreptul și eu să-mi pun niște întrebări, nu? Fără să mai pun la socoteală droaia de copii care-l însoțesc.

– Exagerezi, Lola, copiii lui Matthew sunt adorabili.

De nenumărate ori, Annabel nu mai contenise să-i laude pe copiii vărului său. Lola avea impresia că deja îi cunoaște de multă vreme. Mai întâi pe Rusty, de cincisprezece ani, înnebunit după chitară și baterie. Venea apoi Julie, de treisprezece ani, în plină criză de adolescență și care își manifesta toată pasiunea ocupându-se de cai. Și în sfârșit, micuța Jenny, de zece ani, o împătimită a acrobației, a dansului clasic... și a altor prostii de tot felul!

– De fapt, nu copiii mă îngrijorează cel mai mult, mărturisi până la urmă Lola.

– Cu atât mai bine. Ei te adoră și tu la fel. Rămâne așadar Matthew.

Lola se mulțumi să facă o grimasă.

– În cazul acesta, ești într-adevăr nedreaptă! Cine ți-a oferit să locuiești în căsuța de pe proprietatea lui, acum doi ani? Și cine m-a sunat după ce te-ai mutat acolo ca să mă roage să mă ocup de tine, să te prezint vecinilor, să-ți arăt zona, să te informez despre toate adresele utile? Ce vrei mai mult?

– Dar dacă vărul tău va angaja o guvernantă pentru copii, unde o va găzdui dacă nu la *Porterie?*

– După părerea mea, va căuta una de prin partea locului. Și încetează să te mai chinuiești atâta. Oricum, dacă Matthew ar fi vrut să recupereze *Porterie,* ai fi aflat până acum!

– Probabil că ai dreptate. În fine, m-aș simți mai bine poate dacă l-aș cunoaște.

– Dar l-ai cunoscut, nu?

– Haide, Annabel! Fii serioasă, eram întinsă pe o brancardă, aproape inconștientă, după ce căzusem. Eu n-aș numi asta „a-l cunoaște", cu atât mai mult cu cât n-a catadicsit să-mi facă vreo vizită la spital. Când trece pe acasă, ai crede că se încuie în buncărul lui și apoi pleacă din nou înainte să i se remarce prezența. De la sfârșitul lucrărilor de restaurare, se poate spune că nimeni n-a locuit în proprietatea aceea.

– Moartea Jessicăi l-a distrus total. S-a schimbat enorm. Nu mai scrie. Dar cred că începe să-și revină și trebuie să spun că sunt bucuroasă că tu locuiești acolo pentru că toate celelalte femei care-i dau târcoale nu visează decât să-l seducă și cu siguranță nu din dragoste.

Era absolut firesc, se gândi Lola. Văduv neconsolat, Mathew Sullivan, scritor renumit, era în același timp celebru, bogat și de o incredibilă frumusețe. O partidă excelentă!

Înainte să pornească mașina, Lola aruncă o privire înspre cutia de carton cenușiu aflată pe scaunul de alături. Înăuntrul ei se afla un manuscris. Sau, mai bine zis, o piesă de teatru neterminată a lui Matthew Sullivan. O descoperise scotocind într-un colț al bibliotecii. După ce o ștersese de praf, Lola se apucase s-o citească, apoi s-o recitească. Până la urmă, luase manuscrisul acasă pentru a-l studia în voie.

Acum, simțea că-i este rușine pentru ceea ce făcuse, trebuia neapărat să ducă documentul înapoi mai înainte de sosirea lui Matthew. Prin geamul deschis al portierei, Lola i se adresă o ultimă oară Annabelei:

– Pregătește camera ta de oaspeți, s-ar putea să am nevoie de ea.

– N-avea grijă, n-o să te dea afară, te asigur. Nu uita să-mi telefonezi pentru prânzul pe care l-am plănuit la *Ocean Club.* Și îți mulțumesc încă o dată pentru că ai venit la aniversarea Amandei!

Lola îi făcu semn cu mâna și porni spre casă. Nu era cazul să nege, se simțea îngrozitor de nervoasă. Desigur, sosirea lui Sullivan aducea unele schimbări în viața ei cotidiană, dar mai era și altceva, un motiv neclar pe care-i era greu să-l limpezească. O senzație ciudată care nu-i mai dădea pace de azi-dimineață, când Bruce o anunțase că așteaptă sosirea lui Matthew după-amiază.

Inima îi tresărise în piept și asta n-avea nimic de-a face cu manuscrisul împrumutat. După ce va pune cutia la locul ei, nimeni nu-i va bănui indiscreția. Și atunci, de unde o astfel de teamă?

Încordată, cu mâinile pe volan, Lola trecea fără să-i vadă pe lângă șirurile de palmieri, pe lângă peluza proaspăt tunsă și tufișurile cu flori multicolore și parfumurile ce făceau mândria Floridei. Nu aruncă nici o privire nici înspre golfulețele cu nisip fin ce se înșirau pe malul oceanului.

Își aminti de ziua în care făcuse pentru prima oară acest drum. Parcă ar fi fost ieri!

*

* *

Viața ei tocmai se prăbușise. Numărul de acrobație la trapez a trupei de sburători *Rossini* se sfârșise prost și, într-o fracțiune de secundă, tot ceea ce Lola iubise, dispăruse: soțul ei, copilul lor încă nenăscut, cariera...

După ce *Circul Regal* pornise din nou pe drumurile americane, disperarea o copleșise pe Lola. Trebuia cu orice preț să-și regăsească un echilibru. Ce putea fi mai bun decât un loc izolat unde să poată să-și vindece rănile sufletești?

Lawrence Wrestbrook îi oferi o soluție.

– Știu că vrei să-ți schimbi viața, Lola. Du-te să vezi proprietatea Sullivan. Acolo, Matthew și cu mine ne petreceam în copilărie toate vacanțele. Alături de proprietatea principală se află o anexă nelocuită. Dacă dorești, poate fi a ta. Mult noroc, fetițo, și te rog să-ți îngrijești bine umărul ăsta. Vreau să te întorci în trupă cât mai curând posibil.

Ca să nu-l ofenseze pe directorul și prietenul ei, își propuse să viziteze acea proprietate.

Și astăzi își amintea de prima imagine: fațada din lemn, ferestre cu ochiuri mici, o terasă însorită, un zid împrejmuitor care proteja de vânt, o curte plină de flori și în sfârșit, peluza care se întindea cât vedeai cu ochii până la grajduri. O adevărată casă din povești. Un pârâiaș despărțea clădirile anexe de clădirea principală care părea dureros de pustie.

Era exact ceea ce avea nevoie!

Tânăra femeie împinse portița veche de fier și înaintă pe o potecă.

– Hei, fetițo! Te-ai rătăcit? Aceasta este o proprietate privată!

Vocea era aspră și prea puțin prietenoasă. În fața Lolei, cu umerii încovoiați, cu o salopetă cam murdară, se afla un grădinar de vreo șaizeci de ani.

– Eu sunt Lola Ross.

El îi întinse, reticent, o mână.

– Mi s-a spus că aici este o casă de închiriat.

– Nici gând!

– Domnul Sullivan este aici?

– Nu.

– Când trebuie să sosească?

– Ascultă, domnișorică, eu am de lucru. Dacă vrei să-l vezi pe domnul Sullivan, ai face mai bine să te duci la New York. Și acum, la revedere.

El îi întorsese deja spatele.

– Vă rog doar să mă ascultați ce vreau să vă spun. M-a trimis domnul Lawrence Wrestbrook. El a luat legătura cu domnul Sullivan.

– Lawrence te-a trimis? Adevărat?

Omul își scoase cascheta și-și șterse sudoarea de pe frunte.

– Așadar, zici că-l cunoști pe Lawrence?

– Da, foarte bine. Uitați ce este, domnule...?

– Taggert, Bruce Taggert. Toată lumea îmi spune Bruce.

– Bine. Bruce, n-ai vrea să iei legătura cu domnul Sullivan? Eu am nevoie urgentă să mă instalez undeva și casa asta este exact ce-mi trebuie.

El își adună sculele și se întoarse spre ea.

– De acord. Mă duc să-i telefonez. Dar până mă întorc, să nu te apuci să scotocești pe aici.

– Nu-ți face griji. Ah! Era să uit... Spune-i că am o iapă și un câine de care nu vreau să mă despart...

El zâmbi.

– Ei bine, nu-ți lipsește tupeul! N-avea grijă, o să-i spun despre toate astea.

Nu numai că Bruce se întorsese cu o veste bună, dar ei i se păru că zărește în ochii lui chiar și o umbră de considerație.

Bombăni ceva în sensul că „gardul ăsta viu poate să mai aștepte până mâine", și o invită să urce în camioneta lui.

– N-avem timp de pierdut, domnișorică, vin să te ajut la bagaje. Stăpânul mi-a spus că din cauza contuziei pe care ai avut-o la umăr n-ai voie să cari greutăți. Așa că te ajut eu.

Un singur drum fusese de-ajuns. Bruce încărcase în camionetă iapa, câinele, bagajele și înainte să se înseze, Lola era deja instalată în casă, cu fidelul ei doberman întins la picioare în fața unui foc strașnic în șemineu și cu un disc cu muzică de jazz la pick-up. Frânturi de melodie ajungeau până înspre grajduri, unde iapa Lolei își rumega liniștită ovăzul proaspăt.

Lolei însă nu-i venea să creadă că este adevărat. Rapiditatea cu care se mutase și chiria ridicol de mică, o lăsase fără glas.

Ceea ce o uimea însă și mai mult era atitudinea lui Matthew Sullivan în ultimii doi ani. În timpul rarelor lui apariții aici, trecea fără să se oprească prin fața casei ei, fără ca măcar să-i arunce o privire, de parcă nici n-ar fi existat, de parcă visase acea mână care-i mângâiase fruntea, acel zâmbet cald, buchetul acela imens de trandafiri pe care-l primise la spital și

cartea de vizită primită la înmormântarea lui Marc Ross: *Dacă pot să-ți fiu de folos cu ceva, Lawrence știe unde să mă găsească. Ai grijă de tine. Mathew Sullivan.*

*

* *

Trecuseră deja doi ani de-atunci...

Recunoștința ei față de Lawrence nu se putea compara decât cu acea curiozitate în privința impenetrabilului Matthew Sullivan.

Dacă se întorcea aici împreună cu întreaga familie, probabil că misterul se va destrăma.

Își parcă mașina în curte, bucuroasă la gândul că își va putea îndepărta în sfârșit acest machiaj ridicol de clovn și că va face un duș fierbinte înainte să pună manuscrisul la locul lui. Ceasul îi arăta că era exact ora treisprezece. Matthew își anunțase sosirea pe la ora șase după-amiază, așa că avea tot timpul.

Tresări totuși când o umbră se profilă deasupra capului ei.

– Pari cam nervoasă astăzi! zise zeflemitor Bruce.

– M-ai speriat, ce naiba!

– Văd. Ascultă, Lola, dacă vrei să faci un duș, trebuie să te duci în casa mare. Toată dimineața m-am chinuit să-ți repar instalația de la baie, dar tare mă tem că am stricat-o mai rău!

– Tot așa de „talentat” ai rămas, Bruce. Bine, atunci mă duc chiar acum. Pe curând.

– Așteaptă, Lola...

Dar femeia demarase deja fără să mai audă ce-i striga Bruce.

Bătrânul grădinar ridică din umeri, fatalist, și se aplecă să-l mângâie pe dobermanul impasibil.

– Ei bine, pot spune că vor avea amândoi surpriza secolului! Dar la urma urmei, de ce nu? Poate că și omul ăsta are nevoie acum de un clovn în viața lui care să-l mai înveselească! Așa că, ocupă-te de ce te privește, bătrâne Bruce, în speță de instalația de apă de la *Porterie!*

Ajunsă la casa cea mare, Lola coborî din mașină, își luă hainele și faimosul manuscris. Era cu brațele pline și se chinui să deschidă ușa. Chiar dacă știa că toată casa era goală, o străbătu un fior pe șira spinării.

Înainte să facă un duș, înainte chiar să se schimbe, trebuia să ducă manuscrisul la locul lui.

Îi cam tremurau mâinile și scăpă trusa de machiaj. Zgomotul sec al cutiei de plastic căzută pe dalele de marmură rupse liniștea din casă și se răspândi ca un ecou prin încăperile pustii. Lola aruncă o privire în jurul ei, nervoasă. Dar de ce și-ar face griji? „Oricum, mai sunt câteva ore până o să sosească” își repetă ea.

Cu mâinile crispate pe manuscris, traversă repede holul și se strecură fără zgomot în biroul lui Matthew.

*

* *

Istovit de drumul lung pe care tocmai îl străbătuse, Matthew își aranja lucrurile în dulap.

Traversase opt state dintr-o bucată, în douăzeci și patru de ore! Nu crezuse că este posibilă o asemenea performanță, dar

după atâtea ore de drum, Florida copilăriei sale îl primise cu brațele deschise. Florida! Locul unde ar fi trebuit să vină să se așeze de multă vreme!

O barbă de trei zile îi umbrea obrajii. Ochii, înroșiți de oboseală, păreau ciudat de sclipitori. Dar un duș fierbinte și lung, un bărbierit și un pahar mare de whisky, iată de ce avea acum cea mai mare nevoie ca să se pună pe picioare.

Se așeză pe pat, își scoase pantofii și ciorapii apoi își puse ceasul pe noptieră. Dacă totul decurgea cum trebuie, peste vreo două ore vor fi aici și camionagii care-i aduceau lucrurile. După ce le va descărca, va avea nevoie de ore întregi să despacheteze. Ore? Poate zile, da! Erau de organizat și chiar de mobilat vreo treisprezece camere! N-avea de pierdut nici un minut dacă voia să fie totul gata până la sosirea copiilor în vacanță!

Doamne, cât suferea știindu-i departe de el!

Rusty, Julie și Jenny trebuia să rămână la New York la cumnata lui Matthew până la sfârșitul anului școlar. Pentru anul viitor, le va căuta un colegiu prin împrejurimi, dar până atunci trebuia să se mulțumească doar cu câteva drumuri cu avionul. Familia Sullivan era astfel în tranzit între New York și Florida.

Pe la prânz, când sosise în Palm Valley, trecuse o clipă pe la grajduri ca să aranjeze caii care sosiseră la câteva minute după el. Drumul lung îi obosise și pe ei, dar un așternut bun de paie, ovăz proaspăt, jgheabul plin cu apă și o noapte liniștită de odihnă îi va repune repede pe picioare.

În treacăt, admirase superba iapă cenușie și, în timp ce o mângâia, gândul îi zbură la chiriașa de la *Porterie,* Lola Ross.

Chiar dacă își reamintea perfect căderea aceea de la *Circul Regal* și chipul suferind al acrobatei, chiar dacă îi oferise să locuiască aici, la *Porterie,* își impusese să nu se mai gândească niciodată la ea.

Oribila întâmplare se pierduse parcă în negura timpului.

Mattew ridică din umeri și se îndreptă spre baie, cu gândul încă la ea. În ultimii trei ani, propriile lui fantome îi bântuiseră mintea, astfel că nu găsise timp să se mai intereseze de soarta acesteia din urmă. Acum însă, nu va mai putea s-o evite nici pe Lola, nici, de altfel, amintirea sfâșietoare a Jessicăi.

Și totuși, era timpul să iasă din această izolare și să facă față vieții.

Se pregătea să deschidă robinetele dușului când auzi un zgomot sec răsunând în liniștea profundă a casei goale. Se încruntă și ascultă mai cu atenție.

Iarăși un zgomot! De data aceasta, mai înăbușit. Cineva îndrăznise să intre în casa lui!

Ajunse în hol și observă de departe o geantă mare plină cu haine aruncate pe jos, în timp ce o femeie cu o înfățișare mizerabilă intra hotărâtă în biroul lui.

Vreo cerșetoare?

În casa lui!

Înfuriat la culme, străbătu într-o clipă distanța și se repezi spre intrusă.

Capitolul 2

– Doamnă! Nu numai că vă aflați pe o proprietate privată, dar îndrăzniți să intrați în casa mea!

Lola tresări. Sub stratul gros de machiaj, simți că roșește, de frică și de rușine în aceeași măsură. Nu știa ce să facă, simțea un nod în gât. Inima îi bătea să-i spargă pieptul și mâinile i se crispaseră și mai mult pe manuscrisul "împrumutat".

– Doamnă!

Încremenită, Lola își dădu seama că o surprinsese scotocind prin biblioteca lui și, pe deasupra, și deghizată în clovn! Cum o fi arătând în ochii lui cu pantalonii aceștia extravaganți și cu pantofii uriași?

Cum să-i explice acum fascinația ei pentru această piesă neterminată? Cum... Tremura toată, dar reuși să pună manuscrisul pe o etajeră din spatele biroului și, cu aceeași ocazie, aruncă o privire la fotografia autorului aflată într-o ramă, pe raft. Evident, era un portret destinat publicității operelor sale.

Avea o expresie preocupată, era îmbrăcat într-un costum clasic, purta ochelari cu ramă de baga; în concluzie, era întruchiparea intelectualului serios.

În clipa aceasta însă, era oare Matthew uluit de apariția ei stranie? Sau Lola, tulburată de prezența fizică a scriitorului, mult mai atrăgătoare decât o banală fotografie publicitară?

Urmă o tăcere apăsătoare; se auzeau doar respirațiile lor precipitate.

Lola îl privi pe cel din fața ei fără să mai aibă scrupule. Intelectual serios? Acum, în nici un caz! Acum, era doar un bărbat înalt... cu torsul gol... Superb, atletic, foarte blond... Și, ca un amănunt bizar ce nu se potrivea deloc cu personajul pe care și-l imaginase, picioarele lui, desculțe, erau ridicol de bronzate.

„Nicidecum genul de scriitor”, se gândi ea în timp ce-i studia fața pe care putea citi o mulțime de expresii amestecate: furia care începuse să se mai potolească, o nedumerire aproape uluită și, în sfârșit, o dorință abia stăpânită de a pufni în râs.

Doar cu zece secunde înainte, Matthew, în furia lui, dorise s-o arunce afară pe această cerșetoare excentrică. Apoi, ea se întorsese spre el, și Matthew se trezise nas în nas cu un clovn! Ce naiba puteai să-i mai spui unei femei împopoțonată cu un nas mare și roșu, cu un zâmbet larg pictat pe față, cu pistrui desenați cu creion albastru pe obraji când năvălea peste tine în casă?

Ciudatul clovn veni spre el, își strecură o mână în buzunarul uriaș și scoase un enorm buchet de trandafiri din hârtie.

– Bun venit acasă, domnule Sullivan.

Ce prezență de spirit avusese încât să intre în rolul lui Rossi! De altfel, Matthew fu imediat fermecat de clovn sau mai degrabă puștiul care dormea în el ca în fiecare bărbat.

– Ați călătorit bine?

– Foarte bine, mulțumesc.

– Sinceră să fiu, nu mă așteptam la mulțumiri... oftă Lola.

– Bănuiesc...

Matthew mângâia cu vârful degetelor buchetul de trandafiri și pentru prima oară de la plecarea din New York se simțea relaxat. Un clovn? Cine oare îi jucase festa asta? Annabel? Poate Lawrence? Și figura aceasta? De unde impresia asta de déja-vu? În timp ce se gândea, continua să mângâie florile cu palma.

– Eu n-aș face asta, îl sfătui clovnul. Trandafirii de hârtie sunt fragili, dar dacă știi să ai grijă de ei pot dura ani de zile. Trebuie doar respectate câteva reguli.

Trebuia să câștige timp ca să-și recapete stăpânirea de sine.

– Regulile acestea sunt valabile doar pentru trandafirii de hârtie sau și pentru cei proaspeți?

Lola clipi din pleoapele pictate și ele; omul avea un oarecare simț al umorului. Cu puțin noroc, poate că...

În clipa aceea, Matthew remarcă ochii Lolei, de un verde smarald foarte limpede. După o scurtă ezitare, se hotărî să reia discuția.

– Ar fi bine să-mi explici ce cauți în casa mea și cu ce drept îmi cotrobăi prin lucruri...

După tonul vocii lui, Lola își dădu seama că sosise ora confesiunilor. Se strădui să-i răspundă cât mai demn cu putință.

– Eu sunt Lola Ross.

– Lola?

Firește! Ochii aceștia atât de verzi! Cum de nu ghicise?

– Da. Locuiesc la *Porterie.*

– Știu foarte bine unde locuiești.

– Îmi pare rău că am luat manuscrisul.

– L-ai luat? Unde?

– Doar la *Porterie.*

– Manuscrisele mele nu trebuie să iasă din această încăpere! Este limpede, doamnă Ross?

– Da, dar...

– Este limpede?

– Am spus deja că îmi pare rău! Nu se va mai întâmpla, vă promit. Dar piesa aceasta este excelentă și mi-am petrecut ultimele două săptămâni încercând să înțeleg de ce nu vreți s-o terminați și imaginându-mi cum s-ar putea termina!

Lola aproape că țipa de enervare.

– Acum, v-aș ruga să încetați să mai chinuiți aceste biete flori!

Necăjită de explozia ei de furie, Lola nu știa încotro să mai privească. Se aștepta la orice. Să fie dată afară de pe proprietate, să fie aspru certată sau și mai rău, să fie tratată cu un dispreț fățiș.

El nu făcu nimic din toate astea și rămaseră amândoi incremeniți ca niște statui, sfidându-se din priviri.

– Așadar, ești și critic literar în orele libere?

Matthew privea chipul clovnului veșnic zâmbitor, dar cu ochi furioși. Nepotrivirea acestei imagini îl frapă. Adulții n-ar trebui să se certe cu clovnii, este grotesc.

– Nu, nu sunt critic literar, dar mi-a plăcut mult piesa. Și, *Imagini* mi se pare un titlu potrivit. Este o rușine să îngropați un asemenea text când sunteți aproape de capăt.

Săgeata își atinse ținta. Era foarte adevărat, nu se mai ocupase de piesă de la moartea Jessicăi, cu trei ani în urmă! Dar aceasta era problema *lui,* și n-avea de gând să vorbească despre asta cu nimeni și cu atât mai mult cu acest clovn.

– Nu trebuie să se mai repete.

– Aveți cuvântul meu.

Lola se întreba prin ce minune reușea să rămână echilibrată și senină lângă un asemenea bărbat. Își aminti de tristețea de pe chipul servitorului când îi vorbise despre piesă. Și el, ca și ea, pierduse o ființă dragă...

– Domnule Sullivan...

– Spune-mi Matthew.

– Matthew, îmi pare rău. N-aveam nici un drept să-ți citesc manuscrisul fără permisiunea dumitale.

– Nici unul! Dar o să-mi explici în sfârșit ce făceai la mine în casă?

– Nu poți să lași o casă fără un minimum de întreținere, altfel se degradează foarte repede.

– Bruce era aici pentru asta.

– În cazul în care n-ai remarcat încă, această casă este uriașă. Bruce are și așa destulă treabă cu grădina, cu peluza,

cu gardul viu și cu reparațiile de tot felul. Dacă fapta de a-ți ajuta un prieten este o crimă, atunci, da, mă declar vinovată. Acum, te rog să mă scuzi, domnule Sullivan, aș dori să fac un duș.

Câtă înflăcărare! Matthew simți o oarecare admirație.

– Dacă Bruce n-a terminat reparația instalației, nu te sfii să folosești baia de la camera de oaspeți, presupun că știi drumul.

Bineînțeles că-l știa! Se ocupa de casă de câteva luni de zile. Cunoștea probabil casa chiar mai bine decât el. În mod ciudat, ideea că Lola se plimba nestingherită prin camerele lui, îi atingea mobilele, nu-l deranja deloc, dimpotrivă, parcă-l liniștea.

– Lola!

Femeia se opri brusc, cu o mână pe clanță și se întoarse, semeață și provocatoare. Preț de o clipă, Matthew avu imaginea unei siluete identice, formidabil de suplă, zburând cu grație, apoi căzând într-o plasă, chircită.

– Ce dorești?

Oare bărbatul acesta zâmbea vreodată?

– Îți mulțumesc pentru flori.

– Nu înseamnă mare lucru.

El își încleștă maxilarele și oftă.

– N-am început-o prea bine.

– Nu prea.

– Am putea s-o luăm de la capăt, pe baze mai bune.

– Cum?

– Ce-ai spune să ne răcorim cu ceva pe terasă, puțin mai târziu?

Existau o mie de motive să refuze. Printre altele, această tulburare care pusese stăpânire pe ea văzându-l dezbrăcat până la brâu, atât de bine clădit, atât de viril. O voce pe care abia o recunoscu răspunse în locul ei.

– Cu plăcere.

Pentru a păstra niște relații de bună vecinătate, încercă ea să se convingă.

– Să zicem, peste o jumătate de oră pe marginea piscinei?

Matthew o urmări cu privirea de-a lungul scării, apoi se întoarse spre fereastră. Cu vecina aceasta delicioasă alături, viața lui nu va mai fi chiar la fel ca înainte. Totuși, era încă bântuit de proprii lui demoni, nu se punea problema să se gândească la o nouă viață înainte de a-i fi alungat definitiv.

Pe chip îi trecu o umbră. Piscina, peluza, pontonul de pe râu, toate îi aminteau de Jessica. Ea fusese cea care voise și concepuse această casă „pentru a-și regăsi rădăcinile”.

Jessica fusese cea care condusese șantierul cu o mână de maestru. Perdelele, covoarele, mobilierul, fuseseră alese într-un timp record. Și apoi... apăruse blestematul acela de șofer beat! Lunile care urmaseră se scurseseră într-o stare de șoc permanent.

Matthew făcu vreo câțiva pași pe terasă.

Trecuseră trei ani deja și, chiar dacă Jessica rămăsese pentru totdeauna o parte din el, trebuia să accepte că viața mergea înainte.

Copiii creșteau, niște copii minunați, de departe cel mai frumos cadou pe care i l-ar fi putut lăsa soția lui. Pentru ei, pentru el, trebuia să-și regăsească pofta de viață.

Îi trebuiseră trei ani ca să se hotărască să se întoarcă să trăiască în această casă. Până acum, se mulțumise cu câteva vizite scurte în timpul cărora se încuia în biroul său și încerca să scrie.

Să scrie! Unde-i dispăruse oare inspirația? Acele strălucite întorsături de fraze care-l ajutaseră să atingă culmea profesionalismului? Nu mai găsise niciodată puterea să continue să scrie piesa începută.

Îi reveniră în minte cuvintele Lolei. Ea o citise și o apreciase.

Dintr-o dată, gândurile începură să-i hoinărească înspre *Porterie,* spre Lola, spre viața sa... Deveni conștient de propria-i singurătate. Îi lipseau o mulțime de lucruri: dragostea unei femei, un trup cald lipit de al său în întuneric, o prezență feminină pentru el și pentru copii, cu alte cuvinte o adevărată viață de familie.

Imaginea Lolei îi apărea în mod inexplicabil din ce în ce mai insistent. Îl cucerise din prima clipă când o văzuse, în urmă cu doi ani. După accidentul ei, și-ar fi reproșat dacă ar fi simțit față de ea altceva decât compasiune, dar, fără voia lui, nu reușise să și-o alunge din minte. Și astăzi, inima îi bătea mai repede când se gândea la ea.

Abia urcase vreo trei trepte că auzi în curte un zgomot de motor. Uitase complet că trebuia să vină oamenii cu mobila și celelalte lucruri! Își luă repede niște blugi și pantofii, și le ieși înainte.

*

* *

După ce își agăță într-un cuier costumul de clovn, pălăria și peruca, Lola începu să se demachieze.

Dumnezeule! De ce-i tremuaru mâinile atât de tare? De ce-i bătea inima să-i spargă pieptul? De ce gândurile i-o luau razna?

Ani de zile, supraviețuirea ei depinsese în principal de puterea ei de concentrare, și iată că acum se trezea complet dezarmată. Era imposibil să și-l alunge pe Matthew din minte.

Și-l imagina făcând aceleași gesturi ca și ea. Îl vedea dezbrăcându-se, săpunindu-se, întinzând mâna după prosop. O mână frumoasă de scriitor care știa să danseze pe clapele unei mașini de scris și... pe trupul unei femei. Stânjenită de întorsătura gândurilor ei, Lola întârzie cât putu cu îmbrăcatul.

Își imagină că roșeața din obraji se datora apei prea calde, dar n-avea rost să se mintă, nici nodul din stomac, nici bătăile accelerate ale inimii nu puteau fi atribuite apei cale. Pentru prima oară după multă vreme, simțea că trăiește.

Atenție! În viața ei nu era loc pentru un bărbat. Nu acum. Nu oricine. „Alege pe cineva de teapa ta, Lola.” De câte ori nu-l auzise pe tatăl său repetându-i această mică frază. Și avea dreptate. Mai ales în acest caz. Matthew era întruchiparea

stabilității. Omul acesta avea de condus o casă, de crescut copii; ea era o nomadă care va urca în curând din nou pe trapezul ei și va străbate toate drumurile Stelor Unite.

Matthew o invitase la un pahar imediat după discuția aprinsă pe care o avuseseră. Să bea împreună un pahar ca să facă pace. La urma urmei, vor trăi atât de aproape unul de altul...

Va ciocni cu Matthew pentru a-și pecetlui prietenia. Apoi va fugi iarăși în refugiul ei de la *Porterie.*

După ce luă ferm această hotărâre, Lola deschise ușa băii și contemplă, uimită, haosul de nedescris care domnea în hol. Erau îngrămădite una peste alta cutii de carton, valize, pachete. În toată casa răsunau voci groase bărbătești.

Matthew și Bruce împingeau pianul cu coadă într-un colț al salonului cel mare când își strecură capul prin ușa întredeschisă. Era imposibil să-și desprindă privirea de trupul acesta splendid în plin efort. Matthew o zări cu coada ochiului pe Lola. În sfârșit, era aici! Fără să vrea să recunoască, îi pândise permanent apariția.

– Ți-ai terminat în sfârșit dușul?

– Am întârziat cumva?

– Nu, nicidecum.

Erau amândoi în picioare, nemișcați, cu brațele atârnând pe lângă corp, și se priveau.

Spre ușurarea Lolei, Bruce rupse tăcerea.

– Ți-am reparat instalația, Lola. Poți să te întorci acasă.

Privirea i se plimbă, ușor mirată, de la Matthew la Lola.

– Mă opresc o clipă, Matthew. Mă duc să le dau o bere camionagiilor. N-o să ne strice o mică pauză.

– Bună idee, Bruce. Vin și eu imediat.

Vorbea cu Bruce, dar nu-și lua ochii de la Lola. Ea întrebă, surprinsă:

– De ce mă privești așa?

– Ești... nu știu... atât de diferită.

– Din fericire! Să nu-mi spui că faci parte dintre acei oameni care cred că un clovn rămâne clovn la orice oră din zi sau din noapte!

Pentru prima oară în viața lui, Matthew simți că roșește.

– Nu, dar prima oară când te-am văzut, purtai costumul de scenă, apoi machiajul de clovn. Așa că acum mă întreb ce este această nouă deghizare.

– Asta? Aceasta este adevărata Lola Ross.

– Arăți superb astfel, Lola.

– Poftim?

– Vreau să spun, așa, fără machiaj.

Făcu un pas înainte și, cu un deget, îi ridică ușor bărbia.

– Ești foarte frumoasă, cu sau fără artificii.

– Dacă mă compari cu clovnul Rossi, nu știu cum să iau „complimentul” tău!

El râse, spre marea plăcere a Lolei.

– Este într-adevăr un compliment. Puține femei sunt atât de frumoase fără machiaj. Asta nu înseamnă că nu apreciez calitățile clovnului meu preferat.

În timp ce vorbea, îi mângâia ușor obrazul cu vârful degetelor.

– Îmi plac la nebunie pistruii lui, nasul acela borcănat și roșu, și buzele...

Privirea nu se desprindea de buzele ei întredeschise.

– Făcute ca să fie sărutate... Vorbesc despre Rossi, clovnul, firește.

– Ești complet nebun. Nici un om normal nu s-ar aventura să facă asta fără să riște să fie mâzgălit cu toate culorile, alb, roșu, albastru!

– Cine știe? Poate că eu am să încerc într-o bună zi.

Zâmbetul lui strengăresc o făcu să se înfioare.

Vocile care se auzeau din bucătărie îi readuse la realitate.

– Mă tem că va trebui să amânăm pe mai târziu „întrevederea” noastră de pe terasă.

– Pare că este evident.

Bucuroasă că se află pe un teren mai puțin alunecos, Lola aruncă o privire în jur.

– Poate că ți-ar fi de folos o pereche de brațe în plus.

– Te oferi voluntară?

Era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit, dar cuvintele îi scăpaseră și era prea târziu să mai dea înapoi.

– De ce nu?

– Cât entuziasm!

– Să zicem că o fac pentru relația de bună vecinătate.

El se prefăcu a cântări oferta ei mângâindu-și bărbia.

– Ești un critic la fel de bun al mobilatului unei încăperi precum ești în literatură?

– Să zicem mai degrabă că eu pot să dau acea... faimoasă notă feminină.

Capitolul 3

Când Lola se strecură pe furiș afară din casă, era deja târziu, trecut bine de ora nouă seara. Stătu o clipă pe marginea piscinei, lăsând aerul rece să-i răcorească fața. Era istovită și avea mare nevoie de un pic de odihnă. În cele cinci ore de activitate intensă, făcuseră cu mult mai multă treabă decât crezuseră că este posibil. Treisprezece încăperi, umplute cu mobilă, bibelouri, veselă, lenjerie, covoare și alte catrafuse!

De-a lungul după-amiezii, Lola aflase multe despre Matthew. Și ceea ce descoperise nu-i displăcea. Îi văzuse severitatea îndulcită de o deosebită sensibilitate, un calm remarcabil și, peste toate astea, pasiunea. O simțise în ochii lui, în glas și în felul lui de a fi.

Matthew nu făcea niciodată nimic fără să se consulte cu alții. De mai multe ori, se întorsese spre tânăra lui vecină pentru a-i cere părerea.

Îngândurată, Lola se îndreptă către pontonul de lemn de deasupra pârâului. Doamne, cât de mult îi plăcea aceast loc! Venea adeseori aici pentru a-și retrăi în vis cariera frântă, o viață plină de râsete de copii.

Dar... cum se făcea că acest bărbat pe care abia îl cunoștea îi umplea toate gândurile? Nimeni, niciodată, n-o mai tulburase astfel. Nici măcar soțul ei. Copii ai circului, crescuseră împreună și dragostea lor înflorise fără surprize sau mistere, ca o consecință logică a vieții.

Marc!

O învălui un sentiment difuz de vinovăție. Ce putea fi mai normal? Era pentru prima oară în ultimii doi ani când un alt bărbat îi reținea atenția. Poate prea mult...

Îi reveniră în minte ultimele cuvinte ale lui Marc, într-o ultimă tresărire de conștiență, și lacrimile i se prelinseră pe obraji.

„Nu vreau să abandonezi. După nașterea copilului, vei reîncepe să lucrezi și le vei arăta că ai rămas cea mai bună. Trebuie de asemenea să-mi promiți că vei găsi pe cineva cu care să-ți împarți viața. Cineva care să te iubească, pe tine și copilul nostru. Nu încerca să-ți duci singură viața. Promite-mi, Lola."

În ciuda promisiunilor ei, nefericitul bebeluș nu apucase să vadă lumina zilei și ea rămăsese multă vreme departe de lumea circului din cauza unei răni urâte la umăr.

Cât de mult îi lipsea acum trapezul! Chiar dacă gândul de a urca din nou acolo sus o teroriza, nu va renunța niciodată. Voltijele erau pasiunea ei și rațiunea de a trăi. Și în decursul

acestor doi ani lungi, credința aceasta o susținuse, îi dăduse o voință de fier și putera de a-și pregăti întoarcerea în circ.

„Domnule Sullivan, în viața mea nu este loc și pentru dumneata!”

*

* *

Îngrijorat, Matthew porni în căutarea Lolei și o găsi în locul pe care i-l indicase Bruce, pe ponton. Se opri la câțiva metri de ea ca s-o observe. Oare din cauza brumei i se umeziseră obrajii? Dar nu, ea își șterse în grabă ochii auzind pașii.

El își scoase haina și se așeză lângă ea.

– Bruce s-a dus să cumpere ceva pentru cină, nu va întârzia prea mult.

Ce să facă? Ea părea atât de fragilă, de nefericită. S-o cuprindă în brațe, s-o strângă la piept? Îi puse haina lui pe umeri și cu vârful degetelor îi scoase peste guler șuvițele blonde.

Când ea își puse obrazul în palma lui ca și cum s-ar fi abandonat, întreaga ființă a lui Matthew fu inundată de un val de tandrețe.

Rămaseră mult tip astfel, nemișcați. Era o clipă magică în care două ființe se simțeau într-o perfectă și totală comuniune fără să caute a afla motivul.

În depărtare, se auzi o bufniță. Prin ceață străbătea, înăbușit, o melodie precum și chemarea caracteristică a unui corn de vânătoare.

– Îmi plac sunetele acestea. Sunt lucrurile care-mi vor lipsi când voi pleca.

Matthew preferă să nu aprofundeze sensul cuvintelor și continuă:

– Este ceva deosebit. Pontonul există aici de foarte multă vreme. Veneam adesea cu bunicul meu. Ne puneam aici sculele de pescuit și aruncam undițele. Am petrecut zile întregi în acest loc...

– Parcă ar fi un peisaj din *Tom Sawyer*. Îmi place să vin aici. Este un loc potrivit să-ți aduni gândurile sau...

– ...să te gândești la viitor.

– Da.

Când își trecuse brațul după umerii ei? Când își pusese ea capul pe umărul lui? de unde această impresie că, în sfârșit, își găsise locul?

Trebuia să scape, să scape de această privire scrutătoare.

– Vorbește-mi despre familia ta, Matthew.

– Credeam că ești foarte apropiată de Annabel?

– Sunt, dar nu mi-a vorbit niciodată despre părinții tăi.

– Înțeleg. Draga mea verișoară...

– De ce i-ai părăsit?

– În semn de protest, fără îndoială.

Nu-i plăcea să vorbească despre trecutul lui. Deși, cu Lola... Se simțea bine în compania ei, ca și cum ar fi cunoscut-o dintotdeauna.

– Toată viața m-a urmărit situația de a fi unicul copil. Părinții mei voiau să aleagă în locul meu totul. Studiile, prietenii, soția, numărul copiilor, numele acestora și,

bineînțeles, meseria. Scrisul nu intra în nici un fel în această viață bine croită așa că am fugit la New York.

– Acolo ți-ai întâlnit soția?

– Nu, Jessica a plecat o dată cu mine.

Fără măcar să-și dea seama, o atrăsese pe Lola mai aproape de el și-și sprijinea acum bărbia în părul ei.

– Eram doi copii care plecaseră să cucerească lumea.

– Și?

– Și... am vorbit destul despre mine.

– Încă îți lipsește mult, nu-i așa?

– Jessica a... ne-a părăsit de aproape trei ani.

– Și părinții tăi?

– Au murit amândoi.

El se ridică mai înainte ca ea să mai poată replica și o ajută să se ridice.

– Și tu, de ce plângeai adineauri?

– Nu-i treaba ta.

– Ceva îmi spune că mi-ar plăcea să-ți împărtășesc gândurile...

Ea râse ușor și-și plecă privirea. Matthew îi ridică bărbia, obligând-o să-l privească. Ochii lui erau plini de promisiuni, de întrebări, de îndoieli. Foarte încet, dar inexorabil, buzele lor se apropiară.

Doar să le afle gustul lor, se gândi Matthew. Doar o dată. Vru să fie cât se poate de blând, dar înflăcărarea cu care ea se dărui îi aprinse simțurile. O strânse mai tare la piept, apoi, alarmat de dorința care-l cuprindea, gemu încet și o îndepărtă. Se aplecă apoi să-și ia haina care căzuse și o puse din nou pe umerii ei.

– Tremuri.

– Și tu.

Privirile nu se puteau desprinde. Ea era atât de mică, atât de încrezătoare, de seducătoare, încât, pentru prima oară, Matthew simți că-și pierde controlul și senzația aceasta nu era deloc plăcută. Un sărut, un simplu sărut trezise în el o dorință imperioasă de a avea mai mult, de a afla mai multe despre Lola. Dar nu trebuia în nici un caz să ajungă mai departe.

De ce naiba se lăsase vrăjit de tandrețea acestui sărut? Nici unul dintre ei nu era pregătit pentru asta.

Copleșit de atâtea gânduri, Matthew nu-și dădu seama că vorbește cu glas tare.

– Greșeală... o mare greșeală că am sărutat-o!

– O greșeală, Matthew?

– Nu, Lola. Nu asta am vrut să spun.

Pe femeie o cuprinse furia. Nu mai fusese niciodată umilită astfel. Așadar, sărutul fabulos de adineauri nu era, pentru el, decât o greșeală!

– Cel puțin, n-o spui pe ocolite!

Dumnezeule, în ce situație ajunsese!

– Vino. O să cinăm împreună cu Bruce, și o să vorbim după aceea despre asta.

– Nu, prefer să mă duc acasă. Oricum, nu mi-e foame.

– Nici vorbă. Vii cu mine.

Câteva minute mai târziu, Matthew, Bruce și Lola se așezau în fața unei farfurii mari cu cartofi prăjiți și bucăți de carne friptă pe grătarul cu cărbuni.

– Bruce, dacă vrei, am putea instala vechiul pat pliant în salon pentru astă-seară, zise în sfârșit Matthew, într-o încercare disperată de a risipi atmosfera de stânjeneală care domnea.

– Nu cred că aș putea dormi în altă parte decât în cabana mea!

Bruce îi aruncă o privire scurtă patronului său, apoi Lolei. Zâmbi malițios văzându-i cât sunt de stânjeniți.

– Bun, acum, dacă-mi permiteți, eu am să plec. Sper că vei fi și mâine aici, Lola! Sunt atâtea de făcut înaintea sosirii copiilor.

– Nu... Nu sunt sigură...

„Du-te naibii, Bruce!”

– Rossi, clovnul, are vreo programare?

– Nu...

– Nu te duci nici la antrenament? Știu că sâmbăta nu te duci niciodată. Așa că, pe mâine! Și încearcă să te odihnești bine la noapte!

Lola lăsă să treacă vreo câteva secunde după plecarea lui Bruce înainte să lase frâu liber furiei. Dar nu avu timp nici să scoată o vorbă, pentru că Matthew i-o luă înainte.

– Ce-i povestea asta cu antrenamentul?

Alarmată de brusca schimbare de ton a lui Matthew, ea îi răspunse calm:

– Mă antrenez, înainte de reluarea spectacolului, la trapez și inele.

– Și cum vezi viitorul, din acest punct de vedere?

– Ei bine... Mă voi alătura din nou trupei ca *Rossini zburător.* Îmi place să zbor. Întotdeauna am zubrat. Așa cum și tu ai scris întotdeauna. Muncesc din greu pentru că vreau să intru în spectacolul din martie.

– De ce?

– Ca să reîncep să trăiesc, pur și simplu. Îmi place munca mea și sunt fericită că am acest dar al zborului la trapez.

– Înțeleg... Ai în mod sigur acest dar, l-ai avut cu siguranță și în ziua când soțul tău a murit.

Lola păli sub influența șocului.

– Matthew, nu te credeam în stare de o asemenea cruzime!

El își reproșă că lăsase să-i scape aceste cuvinte nefericite. Dar de fapt îi era teamă, teamă pentru Lola și pentru micuța lui Jenny.

– Îmi pare rău. N-aveam nici un drept să te insult astfel. Dar poate vei înțelege mai târziu...

Lola habar n-avea ceea ce voia el să spună și de altfel puțin îi păsa. Acum, voia să se întoarcă repede, cât mai repede în calda intimitate a căsuței ei, să se refugieze în pat și să uite că-l cunoscuse pe Matthew Sullivan.

*

* *

În picioare pe treptele de la intrare, semeț ca un zeu, Matthew urmări mașina Lolei până ce aceasta dispăru, apoi intră să se culce.

Mai târziu, în întunericul din camera lui, încerca să-și pună o oarecare ordine în gânduri.

Ah, Jenny și visul ei de copil! Un vis care se va dezvălui cu siguranță când o va cunoaște pe Lola.

Care va fi oare influența acesteia asupra fiicei lui? Copilul lui care, în ciuda voinței sale, hotărâse să facă din arta acrobației o carieră, o pasiune și o viață.

Capitolul 4

– Ei, ia spune-mi, ce părere ai despre dragul meu văr?

În timp ce punea două pahare cu ceai rece pe masa din grădină, Annabel o privea întrebător.

Lola îi răspunse printr-o grimasă.

– N-o să-ți placă răspunsul.

– Spune-mi, totuși.

Soarele răsărea din spatele colinei, prevestind o zi sufocantă. Dar la ora nouă dimineața, totul părea încă răcoros și proaspăt și Lola oftă cu plăcere întinsă pe șezlongul ei. Mângâierea binefăcătoare a razelor o cufunda într-o dulce torpoare și se lăsă legănată de zgomotul apei. Plaja era doar la câțiva metri de piscina Annabelei.

N-avea nici un chef să vorbească despre Matthew Sullivan. Totuși, era aici și-și bea paharul de ceai împreună cu verișoara lui.

– Vrei să-ți spun adevărul, tot adevărul și numai adevărul?

– Da!

– Foarte bine. Dar ține minte că tu m-ai provocat.

– De acord.

– Vărul tău adorat reprezintă întruchiparea aroganței. Este atât de egocentric încât devine ridicol, este mândru de talentele sale dincolo de limitele rațiunii. Și cumplit de indiferent față de soarta celor din jur!

Annabel izbucni în râs.

– Matthew? Indiferent? Este omul cel mai tandru și mai generos pe care l-am cunoscut!

– Glumești!

– Nicidecum! Mai ai și alte reproșuri?

– Evident! Este insuportabil. Un adevărat copil răsfățat.

– Bravo! În sfârșit, ajungem undeva.

Annabel, fiind psihoterapeut, îi vorbea pe un ton prea profesional, după părerea Lolei.

– Semeni din ce în ce mai mult cu vărul tău, Annabel.

De furie, Lola sorbise o gură mare de ceai și se înecă.

– Zău că n-am chef să mă las psihanalizată cu o sută de dolari ora! În fine, de când am venit, din cauza ta, a lui Matthew și a lui Bruce, n-am avut o clipă de răgaz doar pentru mine!

– Dacă ți-a făcut vreun rău, am să-l scalpez cu mâinile mele!

Să-i fi făcut rău? Da, Lola suferise când Matthew o respinsese după acel delicios sărut. Dar, după aceea, încercase să înțeleagă de ce Matthew se întristase atât de mult dintr-o dată.

– Nu. Este un bărbat prea complicat pentru mine și mă voi ține deoparte. Nu cred că ar putea să-mi facă vreun rău.

– Din punct de vedere fizic, de acord, dar din punct de vedere moral, este altceva.

– Las-o baltă, Annabel, te rog. Nu sunt una dintre pacientele tale.

– Potolește-te! Astăzi, îmi pari foarte nervoasă! Du-te și fă câteva lungimi de bazin. Și, după aceea, ce-i zice de un golf?

– Un golf? Ce idee trăsnită!

– La drept vorbind, aș fi preferat un tenis, dar serviciile tale diabolice mi-au nenorocit genunchii săptămâna trecută.

*

* *

Matthew își bău berea dintr-o bucată apoi lansă cutia spre coșul de baschet fixat pe perete. Coșul! Va trebui să-l repare înaintea sosirii copiilor. De multă vreme nu mai jucaseră împreună: July și Rusty împotriva lui Jenny și a lui.

Jenny...

Gândul la fiica sa îl bucura și-l neliniștea în același timp. Era o copilă strălucită, mereu veselă, viitoare balerină, cel puțin asta își dorea Matthew. În urmă cu doi ani însă, îl buimăcise când îl anunțase cât se poate de calm că dorește să devină trapezistă. „Exact ca frumoasa Lola care zbura în numărul de trapez al trupei Rossini”.

Bineînțeles, ar fi trebuit să se aștepte la asta. Copiii lui adorau circul. Dar Jenny, mai mult ca oricare altul, îl implora în mod constant s-o lase să-și petreacă mai mult timp la circ atunci când acesta poposea la New York. De ce ar fi împiedicat-o? Culisele circului o vor învăța multe lucruri despre lume și viață.

Apoi fusese acel curs de gimnastică acrobatică la care Jenny îl implorase s-o înscrie. Și mai era și mania aceea de a colecționa tot ce avea vreo legătură cu voltijele. Cum de nu bănuise Matthew nimic? Tuturor copiilor le place circul, se gândea el. Da, dar nu în asemenea măsură încât să dorească să-și facă o profesie din asta!

Totuși, într-o zi, o remarcă a fiicei sale îi deschise ochii. După ce o văzuse pe Lola evoluând grațios la barele aeriene, Jenny decretase calm că va deveni acrobată. Jenny Sullivan va fi și ea un *Rossini zburător.*

Imediat, Matthew discutase cu Lawrence problema lui Jenny.

– Ți-a vorbit deja despre faptul că vrea să se antreneze la trapez?

– Nu. Dar este pur și simplu fascinată. Am crezut că-i vor ieși ochii din cap, azi după-amiază, când o privea pe Lola zburând.

Lawrence zâmbi duios la această amintire.

– Dar nu și-a exprimat niciodată dorința de a evolua la trapez? întrebă Matthew.

– După câte știu, nu. Dar, ia stai o clipă, Matthew. Ce încerci să-mi spui?

– Că vrea să devină trapezistă.

– Care copil nu visează să trăiască în lumea circului, mai ales imediat după un spectacol? Dar să pui în practică această pasiune este cu totul altă treabă. Cei mai mulți dintre trapeziști sunt copii ai artiștilor. Iată de exemplu familia Rossini: sunt în această meserie de câteva generații. Lola știa să lucreze la trapez înainte să învețe să facă primii pași. Nu-ți face griji pentru Jenny.

– Dar, Lawrence, crede-mă, este mai mult decât o pasiune trecătoare; urmează cursuri de gimnastică și de dans de la vârsta de patru ani.

– De acord! Dar n-a atins niciodată un trapez. Sincer vorbind, cred că este doar o toană. Va crește și va uita repede aceste vise de copil.

– Și dacă nu uită?

– Vom vedea atunci, mai este timp. De ce nu vii la spectacolul de diseară? După aceea, ți-o voi prezenta pe Lola. Este ultima ei reprezentație înainte să plece în concediu de maternitate. Ei da, marea familie a *Circului Royal* se va înmulți. Dacă vrei, i-am putea-o prezenta pe Jenny. Lola știe să se poarte cu copiii.

Ultima reprezentație îi rămăsese întipărită în memorie. Vedea și acum oribila prăbușire și trapezul balansându-se ostentativ în gol, după ce ucisese soțul și viitorul copil al Lolei. Da, Matthew își amintea și acum...

Din seara aceea, chiar dacă văzuse accidentul, pasiunea lui Jenny nu se atenuase. Dimpotrivă, avusese curajul să strângă în mâini bara unui trapez și să zboare. Oh, firește, nu prea sus... Dar ar fi fost necinstit din partea lui să nege bucuria intensă pe care i-o citise în ochi.

Evident, Jenny o va ruga pe Lola s-o ajute. Ce se va întâmpla atunci?

– O să stai toată ziua degeaba, Matthew, sau vrei în sfârșit să-mi dai o mână de ajutor?

Vocea aspră a lui Bruce îi întrerupse șirul gândurilor.

– Vin acum...

Bruce scrută chipul lui Matthew și remarcă ridurile care-i brăzdau fruntea.

– La ce te gândești? La Jenny sau la Lola?

– Nu te privește.

– Ce vorbești! Gândește-te că ți-aș putea fi tată.

– Se întoarce...

– Cine se întoarce, unde?

– Lola... la trapez...

– Te miră lucrul acesta?

– Este puțin spus că mă miră.

– De ce?

– De ce? Gândește-te puțin, cap sec!

Furios, Matthew lovi cu pumnul în masă și răsturnă berea.

– Am văzut-o practic murind! Am văzut-o prăbușindu-se! N-are nici un pic de minte?

– Asta-i viața ei, băiete! Și tu n-ai nici un drept să te amesteci.

– Poate că nu, dar femeia aceasta va avea o influență enormă asupra lui Jenny și eu nu vreau să aud de așa ceva! Refuz să pună în pericol viața copilului meu pe un trapez la înălțimi imposibile.

– Și de când, mă rog, simți că ai dreptul să hotărăști pentru altul?

– Am dreptul să-mi protejez fiica!

– Iar Jenny are dreptul să-și urmeze vocația, Matthew. Și tu, tatăl ei, ai face mai bine s-o susții pe această cale, altfel, încăpățânată cum o știu, o vei pierde așa cum tatăl tău te-a pierdut pe tine! Ia gândește și tu trei secunde, cap sec! Și în timpul ăsta, gândește-te cum ți-ai irosit propria viață! Poate că nu ești de acord cu alegerea Lolei, dar ea cel puțin face ceva! Tu, tu nici măcar n-ai catadicsit să-ți termini cartea!

– Întoarce-te la treabă, Bruce! urlă Matthew.

Bruce îl ignoră complet.

– Devii insuportabil. Mă întreb chiar dacă nu cumva ai niște sentimente nemărturisite pentru Lola!

– Ai terminat?

– Da. Dar nu mă întorc la treabă. Ai un caracter imposibil și în momentul acesta nu văd de ce l-aș suporta. Descurcă-te singur mai departe.

– Bătrân desfrânat, ar trebui să te dau afară!

– Da, fără îndoială, dar n-ai s-o faci. Așa că vezi-ți de treabă. Apropo, scara pe care o căutai adineauri este la Porterie.

– Și ce caută acolo?

– Presupun că am lăsat-o eu.

În ciuda acestor nesfârșite certuri, Matthew îl adora pe amărâtul ăsta. Cel mai exasperant lucru era însă acela că, de cele mai multe ori, Bruce avea dreptate, în fine, nu și astăzi. Oricum, Bruce n-avea nici un drept să se amestece în povestea asta.

*

* *

După ce frână brusc în fața casei Lolei, Matthew ieși grăbit din mașină. Nu se zărea nici un semn de viață prin jur. Cât privește scara, nici atât. Fierbând încă de furie după gâlceava cu Bruce, intră în grădină. Dintr-o privire, remarcă toate schimbările survenite de la ultima lui vizită. Grădina era o simfonie de culori a florilor înflorite. Tufișurile de rozmarin

formau un gard viu în fața construcției din lemn. Remarcă în treacăt două magnolii și o căsuță pentru păsările pe care nu le știa. Oare Lola adusese aceste îmbunătățiri?

Ocoli casa, observând streașina care înconjura clădirea, aproape la fel de lată cât erau încăperile. Împins de curiozitate, Matthew se apropie de casă. Prin fereastră, zări saltele de gimnastică pe podea, un perete acoperit în întregime cu oglinzi, o bară lungă de lemn, un casetofon pus pe o măsuță, o pereche de papuci de dans uitați într-un colț. Toate acestea erau mărturia eforturilor cotidiene pe care și le impunea tânăra acrobată pentru a-și regăsi măiestria.

Dar nici urmă de scară.

Ah, ba da! Acolo! Era sprijinită de un perete al salonului, parcă îl sfida, inaccesibilă în spatele ușilor închise. Să îndrăznească să intre? Să deschidă ușile acestui sanctuar al circului?

Lui Jenny îi va plăcea la nebunie această casă. Mobilierul era confortabil și modern, o impresionantă cantitate de plante verzi cam peste tot, dar ceea ce-i atrase mai mult atenția lui Matthew erau fotografiile. Clovnii, elefanții și tigrii păreau să alerge vesel pe pereți. Ici-colo, portrete ale familiei Rossini atrăgeau și ele atenția.

Puse o mână pe clanță, intră în încăpere și o traversă fără să facă zgomot. Luă scara și se întoarse spre ușă, gata să plece să fugă de intimitatea prea emoționantă a acestui salon, apoi încremeni.

Un mârâit ciudat, înfricoșător, îl opri în loc. Dumnezeule, câinele!

Lăsă scara să-i scape din mâini și-și proteja fața încrucișându-și brațele peste cap. Un dulău uriaș se aruncă asupra lui.

*

* *

Nouăzeci de kilograme de doberman erau de-ajuns ca să doboare un om. Țintuit la pământ, Matthew își recăpăta cu greu răsuflarea. Oare monstrul acesta o să-l muște? Nu, nici vorbă. Animalul se întinse cât era de lung peste Matthew și, mândru de această captură, începu să dea din coadă lătrând de răsuna toată casa.

Cu multă precauție, Matthew își mișcă brațul stâng și privi botul aflat la câția centimetri de fața lui. Câinele, atent la cel mai mic gest, se încordă, apoi se liniști.

– Drăgălașule... îl alintă Matthew.

Urechile câinelui se ridicară și, brusc, cu limba lui roz, linse cu entuziasm nasul prizonierului. Matthew se strâmbă.

– Cățelușule, drăgălașule... Acum că suntem prieteni, de ce nu mă lași să mă ridic?

Dar la primul gest, câinele își lăsă iar urechile pe spate, amenințător, și lăsă să-i scape un mârâit feroce.

– Foarte bine, am înțeles, ticălosule.

Oftând resemnat, Matthew se așeză cât putu mai bine în timp ce animalul se instalase comod peste pieptul lui. Din când în când, chiar îl mai „alinta” cu limba peste față.

Și așa, așteptară, răbdători; om și câine, unul peste celălalt, fără să se miște...

*

* *

– Așteptai pe cineva, astăzi?

– Nu, altfel n-aș fi plecat de acasă.

– O mașină este trasă în fața casei tale...

Cele două femei trecură de portița grădinii, și Lola nu-și putu reține o tresărire văzând ușa de la intrare deschisă!

– Privește, Annabel! Cineva a intrat în casă! Repede! Fugi și adu-l pe Bruce sau pe Matthew!

– Ești complet nebună, Lola! N-o să intri singură în casă!

– Uiți că am un câine. Haide, grăbește-te!

Cu mâinile umede de frică, Lola pătrunse pe culoar. În trecere, atinse o umbrelă care căzu cu zgomot pe pardoseală. S-a dus cu factorul „surpriză”!

Ciuli urechile, atentă la cel mai mic zgomot. Inima îi bătea nebunește de teamă, apoi însă îi sări țandăra când auzi o voce prea cunoscută.

– Dacă ești tu, Lola, ai face bine să chemi câinele imediat și s-o iei la fugă înainte să te prind și să te strâng de gât!

Un mârâit prelung și amenințător îndulci considerabil tonul vocii lui Matthew.

– E-n regulă, drăgălașule... E-n regulă. N-o să-i fac nici un rău Lolei!

Capitolul 5

Lola ajunse în fugă în mijlocul salonului. Matthew, zdrobit sub greutatea câinelui, se sufoca... de furie. Dar, în fața acestui tablou, era imposibil să rămâi prea mult timp serios.

– Îmi explici și mie ce se întâmplă?

– Mai întâi, cheamă-ți cerberul.

– Luke, vino aici! îi ordonă Lola, străduindu-se să nu izbucnească în râs.

Fiind un câine bine dresat, Luke veni și se așeză lângă stăpâna lui, fără ca totuși să-și ia ochii de la prizonier.

– Ei bine? Aștept.

– Monstrul acesta este cel mai mare doberman pe care l-am văzut vreodată. Cu ce îl hrănești?

– Cu de toate.

– Ca să vezi! Atunci, nu mă miră că arată așa!

Lola simți că-i cam piere pofta de râs și începe să fie îngrijorată. Bineînțeles, câinele fusese antrenat să imobilizeze inamicul până la sosirea ajutoarelor, dar nu avusese până acum ocazia să-și pună în practică toate cunoștințele.

Desigur, Luke nu-și mușcase prizonierul, dar toată lumea știa că impactul unui asemenea animal lansat împotriva unui om putea să lase urme serioase.

– Am vânătăi peste tot și orgoliul meu este serios rănit. În rest, nimic ireparabil.

– Îmi pare rău.

– N-ai nici o vină. N-ar fi trebuit să intru în casă în absența ta. Bruce mi-a spus că a lăsat scara asta la tine și am crezut că-i afară...

– A fost, într-adevăr, dar am folosit-o ca să schimb un bec și am lăsat-o în casă.

Ea îi întinse o mână.

– Dă-mi voie să te ajut.

– Am senzația că am alergat kilometri... În sfârșit, ai un câine remarcabil dresat.

– Este bine de știut asta.

– Vrei să spui că am fost pe post de cobai?

– Cam așa ceva... M-am întrebat întotdeauna care ar fi reacția lui dacă ar pătrunde cineva în casă.

– Asta-i încurajator, Lola! Cum se poartă cu copiii?

– Îi adoră; a crescut în circ, să știi. Nu-ți face griji, te va adopta și pe tine repede. Ia loc, să-ți aduc un sifon.

El o opri cu un gest.

– Sifonul poate să mai aștepte. Te rog, Lola, trebuie să-ți vorbesc chiar acum. Este important.

Ce-o mai fi având de spus?

– Despre ce-i vorba?

– Aseară, am rostit niște cuvinte crude și aș vrea să mă scuz. Departe de mine intenția de a te răni, și dacă mi-ai cunoaște motivele, ai înțelege mai bine.

Continua s-o țină de umeri și Lola simțea cum hotărârea ei slăbește.

– Te ascult.

– Acum?

– Parcă așa voiai, nu?

– Mă gândeam că putem vorbi în timp ce luăm masa.

– Asta te-ar ajuta să-ți „înghit” mai bine explicațiile?

– Nu-mi ușurezi deloc sarcina, Lola.

– De ce aș face-o?

– Ca să încerci să salvezi prietenia noastră.

– Ce nostim! Prietenie, spui?

– Nu știu ce nume să-i dau, Lola, dar între noi se petrece ceva ce merită a fi păstrat, sunt sigur. Pe un teren neutru, cu oameni în jur, am reuși poate să discutăm calm. În plus... mi-e o foame de lup! Așa că un restaurant mi se pare cel mai indicat!

Lola zâmbi ironic.

– Și aranjatul lucrurilor?

– Poate să mai aștepte vreo două ore.

– Mă pregăteam să joc golf cu Annabel.

– Ei bine, contramandează! Ceea ce am să-ți spun este mult mai important decât un joc de golf, Lola.

Ea ridică privirea și recunoscu în ochii lui licărirea pe care o zărise ieri: un amestec de neliniște, de tristețe și de teamă. Vocea îi era sumbră când vorbi din nou.

– Fiica mea cea mică a hotărât să devină trapezistă și tu ești idolul ei.

– Dumnezeule! Matthew, habar n-aveam!

Îi reveniră în minte unele cuvinte: el vorbise despre niște motive pe care ea nu putea să le înțeleagă.

– Știu! Îmi pare rău că-ți spun asta, așa, pe nepusă masă, dar trebuia cu orice preț să te fac să mă asculți.

– Misiune îndeplinită!

– Așadar?

– Așadar, ce?

– Prânzul nostru?

– Trebuie să vorbesc cu Annabel.

– Cu siguranță, nu se va supăra.

Annabel, dimpotrivă, va fi încântată să scape de o parteneră de joc atât de jalnică. Zâmbetul ei se transformă în grimasă.

– Jenny a văzut accidentul?

– Nu, dar a aflat de el.

– Și asta n-a pus-o pe gânduri?

– Copiii mei sunt niște adevărați catâri, mai ales Jenny. De fapt, acest lucru a ambiționat-o și mai mult.

– Seamănă mult cu tatăl ei, nu?

– Atenție Lola, nu te aventura pe terenul acesta.

Blândețea tonului dezmințea însă amenințarea din cuvinte.

– Ești gata?

– Mașina mea a rămas la verișoara ta, și trebuie să mă schimb, să...

Cuvintele i se stinseră pe buze când o cuprinse în brațe.

– Nu-i nevoie să te mai schimbi, ești încântătoare așa.

Îi mângâie părul cu un sărut, apoi îi ridică fața. Privirile li se întâlniră într-un schimb mut de mărturisiri.

Doar douăzeci și patru de ore! Abia trecuseră douăzeci și patru de ore de la prima lor întâlnire. Se sărutaseră doar o dată – și ce sărut! – și deja viețile lor erau parcă împletite, ca și cum fiecare deținea bucățica de puzzle care lipsea celuilalt.

O greșeală. Cum să repari o asemenea greșeală acum? Nu era oare prea târziu?

Lătratul frenetic al lui Luke făcu o fericită diversiune. Annabel și Bruce veneau pe alee.

– De ce n-a lătrat animalul ăsta ticălos și când m-am apropiat eu? N-aș fi intrat niciodată în casă.

– Nu se manifestă decât atunci când cunoaște persoana.

– Îmi scapă logica acestui raționament.

– Ia gândește-te! Dacă vrea cineva neapărat să intre în casă, n-o să-l împiedice un câine. Bruce, Annabel, intrați, vă rog.

Luându-l de braț pe Bruce, Lola asistă la întâlnirea celor doi veri cu oarecare gelozie în fața caldei lor îmbrățișări și a râsetelor vesele. Nu era nici o îndoială, Matthew era capabil de dragoste și de tandrețe pentru membrii familiei lui.

– ...și dacă nu vezi nici un inconvenient, am să ți-o răpesc pe Lola pentru prânz.

– N-am nici o obiecție Matthew, dimpotrivă. Voi profita ca să mai despachetez câteva lăzi împreună cu Bruce până la sosirea voastră. Duceți-vă și petrecere frumoasă!

Annabel își îmbrățișă prietena cu un aer malițios.

– Mai dă-i o șansă! îi șopti ea.

Compania lui Matthew se dovedi a fi foarte plăcută și Lola avu posibilitatea să-i aprecieze calitățile: simțul umorului, râsul lui, timbrul cald al vocii, fără să mai vorbim la farmecul lui devastator! De fapt, nu-i fu deloc greu să urmeze sfatul Annabelei.

Mai bine de două ore, vorbiră verzi și uscate, despre lucruri care le plăceau amândurora sau, dimpotrivă, cum ar fi, de exemplu, faptul că lui Matthew îi plăcea muzica clasică pe când Lola aprecia în special rockul.

Lolei îi plăceau culorile vii, dezordinea. Chiar dacă adora felul în care fusese decorată casa de la Porterie, Matthew ar fi înclinat mai mult către tonurile mai calde. Vorbiră despre mare și efectele ei calmante, despre frumusețea grădinilor proprietății, despre miresmele învăluitoare din serile calde de vară și în sfârșit, despre pasiunea lor comună de a călări în zori.

Când chelnerița le aduse al treilea ceainic cu Darjeeling, Matthew se închise în tăcere. Părea dintr-o dată un străin, stătea nemișcat și Lola înțelese că îngrijorările lui n-o priveau doar pe Jenny. I se putea citi pe chip o tristețe insuportabilă.

Lola vru doar să mângâie mâna acestui bărbat vulnerabil, dar Matthew își împleti degetele cu ale ei și îi mărturisi temerile lui. Îi vorbi despre visele lui Jenny... Îi repetă cuvânt cu cuvânt discuția cu Lawrence, avută cu doi ani în urmă. Și cearta din ajun, cu Bruce.

– Cu sala asta de gimnastică atât de aproape de casă și cu tine la Porterie, ei bine... de trei luni, Jenny nu mai vorbește decât despre asta. Cu siguranță îți va cere s-o ajuți și eu trebuie să știu care va fi poziția ta.

Lola abia își stăpâni stupefacția și-și retrase mâna din cea a lui Matthew.

– De ce eu? Sunt mai bine de doi ani de când n-am mai urcat pe trapez.

– Pentru că tu ești cea mai bună, Lola. Pentru că Jenny și-a întărit încrederea în ea din trecutul tău. Se identifică aproape cu tine: debutul tău tardiv o încurajează.

– Da, dar chiar la început mi-am rupt glezna.

– Și Jenny la fel. Dar este convinsă că o dată ce treci de un obstacol, poți să încerci orice. Hai să ne plimbăm puțin pe plajă.

Mână în mână, se plimbară de-a lungul malului fără să spună un cuvânt. Ici-colo, câte un turist întârziat lenevea pe un prosop de baie. Un bărbat se juca aruncându-i discul de plastic câinelui. Un altul făcea jogging. Niște copii se bălăceau în valuri, urlau, se stropeau, fericiți. Pescărușii pluteau pe vânt și țipau strident.

– Refuz să-mi asum această responsabilitate, Matthew. Jenny ar face mai bine să discute cu tatăl meu. În acest moment, eu nu pot nici să ajut nici să sfătuiesc pe cineva.

– De ce?

Matthew o cuprinse pe Lola în brațe. Părea atât de fragilă. Încrederea și curajul pe care-l citise pe chipul ei în ajun dispăruseră, acum rămăsese doar teama.

– Spune-mi de ce, Lola.

Ea ridică din umeri.

– Nu pot, pur și simplu.

Ochii îi străluceau, umezi de lacrimi. Matthew mângâie cu privirea buzele ce-i tremurau și oftă.

– Nu-i nimic, voi vorbi cu Jenny. Nu-ți mai face griji.

*

* *

Matthew nu mai abordă acest subiect spinos. Nici în timp ce făcură cumpărături, nici în următoarele două zile petrecute împreună cu Bruce și Annabel în timp ce făceau ultimele pregătiri. Dar în lunea următoare, aflând de la Bruce că Lola se ducea la sala de gimnastică în fiecare zi pe la ora nouă, merse înainte, își ascunse mașina și se strecură în sală, cu o caschetă pe cap și ochelari negri pe nas.

Ea intră în incintă, suplă, slăbuță, îmbrăcată într-un costum negru de gimnastică mulat pe corp, și cu părul strâns într-un coc. Îi ieșiră în întâmpinare doi bărbați.

– O.K. Lola. Du-te și reia numărul de la început și nu uita arabescurile.

În următoarele zece minute, toate privirile se ațintiră spre micuța zână care se balansa la treizeci de metri de sol. Era, în același timp întruchiparea frumuseții, a grației și perfecțiunii. Când coborî pe pământ, urmă un moment de tăcere totală, apoi sala izbucni în aplauze.

Un pic mai târziu, după-amiază, Lola se îndreptă spre trapez sub privirea întristată a lui Matthew. Femeia surâzătoare de adineauri dispăruse. Lola stătea lângă plasă și privea cu o teamă sfâșietoare spre trapezul aerian.

Doi bărbați în colanți negri se cățărau pe corzi spre platforma superioară. Lola îi urmă, parcă încrementiă. Într-o străfulgerare, Matthew îi văzu chipul crispându-se de frică.

Lola își prinse coarda de siguranță în jurul taliei. În fața ei, unul dintre bărbați se așeză în poziție. Ea înaintă spre platformă. O ultimă ezitare, apoi își luă zborul.

Când Ralph, partenerul ei, îi strigă să dea drumul trapezului și să zboare spre el, toată lumea își ținu respirația. Lola ezită, se crispă, apoi cu ochii închiși în semn de resemnare, se balansă încet, cu degetele încleștate pe bara de lemn.

– Îmi pare rău, Ralph.

– Răbdare, frumoaso. Odihnește-te și-o luăm de la capăt.

Dar Matthew nu mai putea suporta. Se strecură afară și fugi, cu inima strânsă.

*

* *

Neputând să-și găsească somnul, Matthew se gândea la evenimentele din cursul dimineții. Învățase o superbă lecție de curaj.

În ciuda tuturor întâmplărilor nefericite din trecut, Lola persevera!

Matthew se duse în bibliotecă și luă de pe raft dosarul ce conținea manuscrisul piesei.

Cu o mână șovăitoare îl deschise și începu să-l citească, până spre miezul nopții.

Venise vremea să întoarcă și el pagina...

Capitolul 6

A doua zi dimineață, cu puțin înainte de ora șase, Matthew coborî scările îmbrăcat într-un pulovăr, blugi, o haină ușoară de antilopă și cizme de piele. Traversă rapid salonul cel mare încă gol, apoi intră în bucătărie. Bruce era deja aici, așezat la masă, cu o farfurie aburindă de ouă cu șuncă și cu ziarul. O aromă puternică de cicoare proaspătă plutea în aer.

„Unele lucruri nu se schimbă niciodată", se gândi Mathew. Ce bucurie când se gândea că în curând, copiii îl vor cunoaște pe vechiul lui prieten și mâncărurile lui uluitoare.

– Bună dimineața, Bruce!

– Servește-te, cafeaua este proapsătă. Ce s-a întâmplat? Ai căzut din pat? În biroul tău era lumină pe la ora cinci, când am venit eu.

– Am lucrat aseară și am adormit pe canapea, răspunse Matthew în timp ce-și turna cafeaua fierbinte în cană.

Bruce părea surprins, fericit și mândru să audă asta.

– Nu ți-a fost prea greu?

– Ba bine că nu!

Ispita de a pune la loc manuscrisul și a nu-l mai deschide niciodată îl încercase de mai multe ori. Dar amintindu-și de încăpățânarea și curajul de care dădea dovadă Lola, rezistă.

– Nimic din ceea ce-i frumos nu-i ușor, băiete. Nu te arunca însă dintr-o dată cu capul înainte și ai răbdare.

Matthew zâmbi și sorbi o gură de cafea.

– Cred că poșirca asta o să mă omoare curând! Bruce, ce-o să faci când voi aduce aici o guvernantă?

– O s-o învăț cum se prepară cafeaua, bombăni Bruce reluându-și lectura ziarului.

– Păstrează cafeaua caldă, te rog. O să mai beau totuși o cană când mă întorc de la grajduri.

– Pleci să călărești?

– Da, de ce nu?

De fapt, ideea îl obseda încă de aseară; Lola îi spusese că ea călărea în fiecare zi în zori...

– Răsăritul o să fie superb, zise Bruce cu ochii pe ziar.

Apoi își drese glasul și adăugă:

– Apropo, am văzut-o adineauri și pe Lola înșeuându-și iapa...

*

* *

Afară, noaptea începea să pălească. Stelele de pe cer se stingeau una câte una la apropierea zorilor. Aerul, încă umed și rece, îl făcu pe Matthew să se înfioare.

Recitirea piesei îl pusese pe gânduri. Toată noaptea se luptase cu îndoielile, cu trecutul, cu somnul. Și în ciuda faptului că nu închisese un ochi, în dimineața aceasta era plin de energie.

Îl cuprinsese un sentiment imperios: s-o vadă pe Lola cât mai repede!

Și acum, Lola era aici, în fața lui, ireală în lumina tulbure a zorilor, periindu-și cu vigoare iapa. Părul ei, reținut doar de o bentiță verde, îi cădea într-o cascadă mătăsoasă și blondă pe umeri. Muncea cu sârg, periind cu dragoste animalul și șoptindu-i cuvinte dulci la ureche.

Matthew nu-și putu reține un zâmbet și ar mai fi stat cu plăcere așa, nemișcat, să admire spectacolul, dar pe alee apăru fidelul doberman și începu să latre furios. Lola ridică ochii.

– Bună dimineața! Ești foarte matinală astăzi.

– Bună dimineața...

Matthew fu surprins de zâmbetul deschis și privirea care radia o imensă bucurie de a trăi. Câtă putere în această mână de om! Hotărât lucru, va avea multe de învățat de la ea.

În ceea ce-o privea, Lola își petrecuse noaptea analizând indiscutabila atracție pe care o simțea față de acest bărbat. Dar, având în vedere catastrofica ei prestație din ajun, își interzicea să-și lase vecinul s-o seducă. Nici nu se punea problema să lase pe planul doi pasiunea ei dintotdeauna, cu atât mai mult cu cât antrenorul avea o imensă răbdare cu ea.

Totuși, în dimineața aceasta, el se afla aici la grajduri și, dintr-o dată, locul părea mult prea mic ca să-i cuprindă, pe el și farmecul lui.

– Dacă n-o să încetezi s-o mai perii pe biata iapă, va rămâne cheală! spuse Matthew cu un zâmbet în colțul gurii.

Ce plăcere s-o vadă pe Lola tulburându-se astfle! Nu se putea ca ea să nu simtă forța de atracție care-i apropia, și imensa dorință a lui Matthew. „Ah! De-aș putea s-o sărut, s-o strâng în brațe, s-o mângâi!” se gândea Matthew.

– Călărești și tu în dimineața asta? întrebă el.

– Da.

– Pot să te însoțesc?

– Bineînțeles.

Câteva minute mai târziu, se îndepărtară în direcția râului. Lola îi promisese că vor face un tur complet al proprietății și Matthew se bucura să-și redescopere teritoriul într-o companie atât de agreabilă. Galopară pe poteci înguste, amețiți de atâta bucurie, pierduți amândoi în gândurile lor vrăjite.

Fără să-și dea seama, ea îl conduse spre locul ei favorit, dar jungla amintirilor ei era acum străbătută de cărări întortocheate mărginite de rododendroni înfloriți. Ici-colo, pâlcuri de palmieri își legănau leneș capetele în briza dimineții. Iarba, încântător de verde, acoperea hectare întregi. Peste tot arbuști verzi sau înfloriți dădeau suflet peisajului.

– Ce părere ai? Ar fi un bun teren de joacă pentru copii?

Matthew descălecă și zăbovi o clipă înainte să răspundă pe un ton puțin convingător.

– Da, da! Este o idee formidabilă!

Lola păli. Era imposibil să-i citească pe față ceva. Era oare furios, dezamăgit, agasat de această inițiativă? În loc de orice răspuns reuși să citească în ochii lui o imensă tristețe.

– N-ai mai venit de multă vreme pe aici?

– De trei ani, poate de cinci, am pierdut orice noțiune a timpului. Locul îmi amintește atâtea lucruri.

– Sunt amintiri plăcute?

– Îmi amintesc când aveam vreo cincisprezece ani, când eu și Lawrence era cât pe ce să murim coborând pe cărările acestea cu un jeep hodorogit...

Urmă o tăcere prelungă.

– Și cu Jessica?

Întrebarea îi scăpase Lolei fără să vrea. Matthew își plecă privirea înainte să-i răspundă.

– Da.

Lola se înfioră. Locul ei nu mai era aici. Ar trebui să-și încalece din nou iapa și să-l lase singur cu gândurile lui, dacă aceasta era dorința lui. Abia își reținea lacrimile.

– Ești supărat pe mine, Matthew?

– Dumnezeule, nu!

O prinse cu o mână de ceafă și o sărută ușor pe vârful nasului.

– Mi se pare un loc minunat, dar n-aș fi crezut că mă va tulbura într-atât, asta-i tot.

– Dacă vrei, mă întorc acasă.

– În nici un caz; te vreau alături de mine.

Sărutul lung care urmă puse capăt îndoielilor Lolei. Când în sfârșit el se desprinse, în adâncul ochilor îi licărea o scânteie malițioasă.

– Dacă paznicul tău nu te-ar urma atât de aproape, ai putea chiar să ai necazuri!

– Mulțumesc, Luke!

Matthew se așeză pe iarbă și, cu un gest, o invită și pe ea să facă la fel.

– Povestește-mi cum a fost cu jeepul.

– Ei, inconștiența tinereții. Mergeam cu mai bine de șaizeci de kilometri la oră pe drumurile astea desfundate, am intrat în plin într-un buștean, jeepul s-a răsturnat și noi am fost aruncați cât colo. Noroc că mașina n-avea acoperiș, altfel am fi murit zdrobiți.

– Și?

– Apoi, bunicul ne-a pedepsit. Era un om dintr-o bucată și nu glumea când era vorba de curea. N-am putut să mă mai așez pe scaun vreo săptămână.

Râseră amândoi, apoi Matthew vorbi despre părinții săi, despre proprietatea bunicului, despre afacerea de familie lăsată moștenire tatălui și fratelui Annabelei și despre cearta care, bineînțeles, a urmat. Și, în sfârșit, vorbi despre fidelitatea statornică de atâtea decenii a lui Bruce.

O rază de soare timidă se aventura pe cer la orizont când el abordă subiectul casei, al modului în care Jessica supraveghease lucrările, mobilele pe care le alesese, toate aceste proiecte rămase în suspensie, apoi tăcu.

– Ce s-a întâmplat?

Pusese întrebarea atât de încet încât el ar fi putut să n-o audă, dar se ridică și făcu vreo câțiva pași spre plajă. După un timp, care Lolei i se păru o eternitate, se întoarse spre ea, tulburat.

– Încă nu reușesc să vorbesc cu detașarea necesară.

– Știu cât poate fi de greu. Mie însămi mi-a trebuit mult timp până să pot vorbi despre Marc. Dacă preferi să taci, voi înțelege perfect. Nu vreau să te fac să suferi.

– Jessica și un foarte bun prieten de-al nostru, au avut un accident de mașină și au murit. I-a lovit un șofer beat.

– Oh, Matthew, este îngrozitor și nedrept.

De ce oare îi era atât de ușor să vorbească în fața acestei femei? De trei ani, nu putuse niciodată să abordeze acest subiect cu nimeni și iată că acum era gata să-i povestească totul.

– Ironia sorții este că Jessica lucra mult în cadrul unei asociații de luptă împotriva alcoolului și a drogurilor. Din munca ei m-am ispirat când am început să scriu *Imagini,* și, în mod indirect, *Imagini* i-a cauzat moartea.

– Nu văd legătura.

– Jessica și cu mine trebuia să asistăm la o recepție în beneficiul asociației, dar eu scriam și mergea atât de bine încât mi-a sugerat să continuu să scriu atâta vreme cât am inspirație. Pe de altă parte, ea voia neapărat să vadă piesa ce se montase pe scenă. Așa că eu am rămas să lucrez și un prieten a trecut pe la noi s-o ia cu mașina. Două ore mai târziu, poliția a sunat la ușă și viața mea s-a oprit în loc.

Cu lacrimile în ochi, Lola se apropie de el și-l cuprinse în brațe.

– Tu n-ai nimic să-ți reproșezi, Matthew, absolut nimic.

– Ușor de zis! Dacă nu m-aș fi lăsat absorbit de afurisita aia de carte... Sunt sigur că dacă aș fi însoțit-o eu, nu s-ar fi întâmplat.

– Ați fi putut fi uciși amândoi. Gândește-te la copii, Matthew, ei ar fi rămas complet singuri. Suntem cu toții uneori jucării ale evenimentelor. Mie mi-a trebuit mult să admit că Marc, cu marea lui experiență, a putut să facă o asemenea eroare. Luni de zile, m-am considerat responsabilă pentru accidentul lui, până când tata a reușit să mă convingă să vizionez caseta video.

– Ce încercare îngrozitoare!

– Îngrozitoare! Dar se vedea limpede pe ecran. Un spectator a lăsat să-i scape unul din acele baloane stupide care s-a înălțat și l-a jenat pe Marc suficient de mult timp să scape mâna mea. A fost de-ajuns o fracțiune de secundă! A căzut fără să mai aibă timp să reacționeze, să se pregătească pentru cădere și și-a rupt gâtul. După ce am făcut o criză de plâns zdravănă, l-am sunat pe Lawrence. Trebuia să-mi revin, altfel n-aveam decât să mă înmormântez alături de Marc.

Matthew o strânse pe Lola în brațe.

– Și iată-te, Rossi, micul meu clovn perfect.

– Rossi m-a salvat. El m-a învățat să râd din nou. Ar trebui să încerci și tu, Matthew. Nu ajungi nicăieri dacă îți cultivi vinovăția. Eu știu asta pentru că am trăit-o.

– Asta încerc să fac.

Îi prinse cu buzele o lacrimă ce-i tremura încă pe gene și slăbi strânsoarea.

– Este timpul să ne întoarcem, o să întârzii.

Întoarcerea o făcură în tăcere, acaparat fiecare de gândurile lui. Toate confidențele care și le făcuseră transformau radical relația lor. Amândoi sufereau din aceleași motive: viața le fusese frântă de suferință. Doar timpul, atenuându-le durerea, va rezolva lucurile. Era nevoie de răbdare.

După ce bușumară și hrăniră caii, el o conduse până la mașină, cu Luke pe urmele lor. În clipa când porni motorul, el se aplecă spre ea.

– Aseară am recitit manuscrisul.

Lola șovăi între bucuria de a ști că Matthew încerca să-și revină din tristețe, acum când știa povestea piesei.

– Și?

– Nu știu. Am recitit-o și atâta tot.

După o clipă de tăcere, Matthew adăugă:

– Pot să te însoțesc și mâine dimineață?

– Cu plăcere.

Ar fi trebuit să spună nu, dar spusese da. Iată cât de simplu era. În timpul acestei plimbări tihnite, prietenia lor evoluase vizibil. Acum erau legați de intimitatea confidențelor. Cum să lupte împotriva acestui sentiment mai puternic ca orice? Promisiunea de a nu se lăsa sedusă nu schimba nimic. Între ei exista ceva inexorabil.

În săptămâna aceea, cei doi călăreți se plimbară alături în fiecare dimineață.

*

* *

Sâmbăta următoare, Lola citea întinsă leneș pe canapea, când cineva bătu la ușă. Cine o fi? Toți cei pe care-i cunoștea aveau planuri pentru weekend. Copiii lui Matthew sosiseră în ajun, ceea ce însemna că probabil până luni nu va vedea vreun membru al familiei Sullivan, iar Annabel pregătea o cină monstruoasă pentru întreaga familie.

Care nu-i fu mirarea când îl văzu în prag pe Matthew, superb, bronzat și cu o față radiind de fericire că-i sosiseră copiii.

– Bună ziua. Nu mă gândeam că o să te văd astăzi.

– De ce nu? Am nevoie de ajutorul tău în weekendul acesta.

Lola zâmbi.

– Unde sunt copiii? Este prea devreme pentru cina Annabelei.

– De fapt, m-au trimis ca pe un sol al cauzei lor drepte. Am votat și urna și-a spus cuvântul.

– Adică?

– Îți pui cizmele și vii cu noi!

Unul câte unul, copiii lui Matthew ieșiră după colțul casei unde se ascunseseră, și Lola nu putu să reziste zâmbetelor lor drăgălașe.

– Mă tem că nu ai de ales, Lola...

Încercând s-o facă să se simtă bine, Matthew o cuprinse cu un braț pe după umeri și făcu prezentările. Rusty era o copie fidelă a tatălui său. Alături de el era Julie, blondă ca spicul grâului. Și în sfârșit, Jenny, al cărei chip se pierdea sub valurile de șuvițe roșcate. Rusty și Jenny erau numai zâmbet, dar Julie se mulțumi cu o scurtă mișcare a capului ceea ce-l stânjeni pe tatăl ei.

– Tata mi-a spus că acum faci pe clovnul, remarcă Jenny.

– Da, Jenny.

– Caraghioasă cum ești tu, Jenny, ți s-ar potrivi de minune rolul ăsta! Nici măcar n-ai avea nevoie de machiaj, îi strigă fratele său.

– Rusty, ai grijă cum te porți și n-o tachina pe sora ta, bombăni Matthew, apoi adăugă adresându-i-se Lolei: înțelegi ce voiam să spun când am zis că am nevoie de ajutor?

– Îi adori, Matthew. Nu încerca să negi.

*

* *

Târziu în noapte, Lola retrăi fiecare clipă a acestei zile minunate. După o plimbare călare, îi fusese imposibil să refuze invitația Annabelei. Cât de firesc i se păruse să se afle acolo, așezată între cei doi veri, supraveghind năzdrăvăniile celor patru copii ai Annabelei și a celor trei Sullivan în piscină. Instantaneu, între Rusty, Jenny și ea se stablise o comunicare, doar Julie privea cu ostilitate perechea pe care o formau Matthew și Lola.

La întoarcere, pe la miezul nopții, Rusty și Julie se ghemuiseră pe bancheta din spate; Jenny adormise în brațele Lolei. Privirea lui Matthew căzu pe fetița adormită, apoi întâlni ochii Lolei și chipul i se lumină cu un asemenea zâmbet încât tânăra femeie simțise, mai puternic ca niciodată, dorința de a avea o familie.

I s-ar fi părut firesc să intre în casa cea mare, să ducă la culcare copiii și apoi să urce la primul etaj, în dormitor, și să se culce alături de Matthew...

Dar când ajunseră la Porterie, o așeză cu grijă pe Jenny pe scaun, coborî și-și luă un scurt rămas bun de la tatăl ei. Ieșise din mașină pentru ca apoi să intre, singură, în casa pustie și să se strecoare în patul ei.

Dumnezeule! Cum să nu-l îndrăgească pe Matthew și pe adorabilii lui copii? Totuși, nu trebuia să-și facă iluzii. Pe de o parte, Matthew n-avea ce face cu o nomadă ca ea, și pe de altă parte, Lola trebuia să atingă un obiectiv căruia îi consacra acum tot timpul ei.

Capitolul 7

Când deschise ziarul de sâmbătă, Lola crezu că va leșina. Îmbrăcată într-un costum negru de gimnastică și cu jambiere groase ca să-și protejeze gleznele, era în bucătărie, după o lungă ședință de antrenament. Într-o mână ținea un pahar cu suc de portocale și în cealaltă ziarul.

Aici, îl vedea, negru pe alb, pe Matthew Sullivan și zâmbetul lui devastator.

N-o surprindea să vadă fotografia lui Matthew. Dimpotrivă, în ultima vreme se obișnuise. Gazetele locale celebrau care mai de care întoarcerea fiului rătăcitor.

Ceea ce o tulbura pe Lola, mai mult decât voia să recunoască, era prezența acestei femei din dreapta lui. Matthew o cuprindea posesiv cu brațele. Era o femeie pe care Lola o recunoscu imediat. Shelly Ballinger, o actriță vedetă de pe Broadway.

„S-ar zice că îți făceai griji degeaba, fetițo. Cine ți-a băgat în cap că bărbatul acesta s-ar gândi la o relație cu tine?” murmură

Lola, rănită, împingând de-o parte ziarul cu un gest furios. Tocmai își termina sucul de fructe când îi veni în minte un alt amănunt, un amănunt care o făcea să sufere.

„Iată de ce a contramandat dejunul de miercuri!”

Mesajul pe care îl lăsase pe robot îi mai răsuna și acum clar în urechi: „Bună, Lola, sunt Matthew. Vrei să iei prânzul cu mine astăzi? Sună-mă imediat ce ajungi acasă.”

Apoi venise un al doilea mesaj:

„Îmi pare rău, clovnulețule, a interveni ceva neprevăzut... Nu pot să vin astăzi. Am să te sun mai târziu.”

Neprevăzutul avea un nume: Shelly Ballinger! După o ultimă privirea aruncată fotografiei din ziar, Lola ridică din umeri într-un mod care se dorea a fi nepăsător, apoi se hotărî să facă o baie caldă ca să se relaxeze.

Sigur, i-ar fi fost practic imposibil să ia prânzul cu Matthew, în ultimele zile nu avusese nici un pic de timp liber. Totuși...

Femeie conștiincioasă, Lola se trezea dimineața la ora patru și se ducea imediat la sala de gimnastică pentru antrenamente pe care le considera indispensabile pentru a-și păstra suplețea mișcărilor și stilul propriu. Lucra mult la bară, apoi se întindea pe covor ca să-și exerseze echilibrul și torsiunile dorsale.

După această primă repriză matinală, ziua ei se accelera într-un ritm nebunesc. Făcea un duș rapid, alerga apoi la grajduri să hrănească iapa și, în sfârșit, alte două ore de antrenament intensiv la sala de gimnastică. Se întorcea pe la unsprezece, înghițea repede un sandviș, după care începea să-și aranjeze machiajul care făcea din ea un clovn zâmbăreț.

Se dezbrăcă și intră la duș. În ultima vreme, ai fi zis că toți copii din zonă se vorbiseră să organizeze petreceri de Halloween.

Dar clovnul Rossi nu-și putea permite un număr nelimitat de tumbe și căderi spectaculoase.

Și totuși, toate astea nu însemnau nimic în comparație cu dezastrul din ajun, de la sala de gimnastică. Obosită, demoralizată, lucrase suficient de rău încât să fie chemată la ordine de către antrenorul ei, de obicei un om dotat cu o răbdare imensă. Preț de câteva secunde teribile, crezuse chiar că Ralph abandonase orice speranță și va refuza să mai lucreze cu ea.

– Fir-ar să fie, Lola, coboară imediat de acolo înainte să te sinucizi!

Își amintea fiecare cuvânt al lui... Apoi Ralph se calmase și o sfătuise să se odihnească vreo câteva zile.

După ce plânsese pe săturate, Lola se bucurase că, în felul acesta, va putea petrece mai mult timp cu Matthew. În fine, până azi dimineață. Până când îi căzuse sub ochi această fotografie.

Dar dacă el aprecia atât de mult compania acestei creaturi de vis, de ce îi mai telefonase ieri? Mesajul lui fusese clar: „Lola, sună-mă de îndată ce ajungi acasă.” Sunase și vorbise la telefon cu noua guvernantă.

– Nu, domnul Sullivan n-a lăsat nici o instrucțiune. Nu știu unde l-ați putea găsi.

„Poate că vrea să fie sigur că-i plătesc chiria. Am întârziat o zi și s-a și îngrijorat! Bietul de el!”

*

* *

Matthew își termină de mâncat ouăle și împinse farfuria.

Uf! Săptămâna aceasta aglomerată, cu recepții și acțiuni de binefacere, aparținea de acum trecutului, slavă Domnului! Ultimele zile fuseseră pentru el o alergătură absurdă între diversele ceremonii în profitul diverselor cluburi sau universități. Ținuse chiar și o conferință la Cercul Literar din Jacksonville!

Totuși, seara de ieri îi va rămâne întipărită în memorie. În sala de teatru a unui colegiu, asistase la un spectacol plin de prospețime: una din piesele sale, *Pe drumul gloriei.* Reprezentația, excelentă, îl ajutase să întrevadă aspectul magic al muncii sale.

Singurul său regret fusese că Lola nu putuse să-l însoțească la acest spectacol. Îl însoțise doar cumnata lui. De ce oare își dorise prezența Lolei? Probabil pentru a se mândri, pentru a-i dovedi că este în stare să scrie bine; piesa avusese un mare succes când ieșise pe Broadway. Totuși, nu era acesta singurul motiv. Chiar dacă îi era greu să recunoască, Lola îi lipsea. Nici o altă femeie nu-i provocase această senzație de la moartea Jessicăi.

Dar, nu-i nimic, o va revedea curând. Sus, la etaj, Shelly își făcea bagajele ca să se întoarcă la New York. După plecarea ei, va face și el un duș și dacă Lola n-avea un program prea încărcat, își vor petrece restul weekendului împreună.

După ce-și termină cafeaua, începu să facă ordine în bucătărie; auzi o bătaie în ușă.

– Intră!

Cu fața numai zâmbet la vederea Lolei, el îi lansă un vesel „bună dimineața”.

– Bună. Ți-am adus chi...

Dar simțea un nod în gât și nu-și putu termina fraza. El era aici, în fața ei, îmbrăcat doar în halatul de casă, cu părul în dezordine. Și cu o expresie de fericire pe față. Aproape că torcea ca o pisică.

Lola se simți și mai stânjenită când înțelese motivul bucuriei lui Matthew. Acesta ținea în mână două farfurii. Luase micul dejun împreună cu... Și deodată, îi năvăliră în minte imagini cu Shelly, seducătoare, languroasă, în brațele lui Matthew...

– Îmi pare rău... N-am vrut să te deranjez... am să vin mai târziu...

– Nu pleca, te rog, o întrerupse o voce feminină.

Lola simți că amețește când văzu superba creatură îmbrăcată într-un costum strâns pe corp din șantung albastru. Creatură care venea spre ea și-i întindea o mână delicată.

– Bună dimineața, eu sunt Shelly. Probabil că dumneata ești Lola. Am auzit vorbindu-se atâtea despre dumneata încât chiar speram să te pot întâlni. Poate că data viitoare vom...

Lola nu mai auzea ce spune Shelly. O văzu doar că se întoarce spre Matthew și-l sărută cu tandrețe pe obraz.

– Îți mulțumesc pentru tot, Matthew. A fost minunat... ca de obicei.

Shelly îi aruncă o privire Lolei și zâmbi.

– Acum este în întregime al dumitale... Să ai grijă de el. Este un om minunat. *Ciao, bellissimi!*

Și Shelly Ballinger ieși din încăpere ca o regină. Lola mormăi ceva ca o apreciere a înfățișării și mersului vedetei.

– Ce spui, Lola?

– Spuneam că ai putea să te porți ca un om de lume și s-o conduci până la mașină!

– Nu-i nevoie, cunoaște drumul!

Cu obrajii îmbujorați, cu inima bătându-i nebunește, Lola se luptă cu furia și cu suferința. Era ridicol. N-avea nici un drept, nici un motiv să reacționeze astfel. Matthew nu-i aparținea. Nu făcuseră nici un pact, nu-și luaseră nici un angajament.

– Pot să-ți ofer un pic de cafea?

Lola se îndreptă spre aragaz și-și turnă o cană de cafea fierbinte din care sorbi făcând o grimasă.

– Pff! Asta-i concepția ta despre o cafea bună?

Matthew, așezat la bar, o contempla pe Lola. Îi plăcea culoarea pielii ei, haloul magic al părului care-i dansa în jurul capului... Și focul care-i ardea în ochi...

– Ei bine, draga noastră Lola este prost dispusă, în dimineața aceasta?

– Nu. Mi se pare că noua guvernantă a sosit ieri.

– Așa este. Se numește Gladys Pierce. S-ar spune că lui Bruce chiar i se pare fermecătoare. A însoțit-o astăzi în oraș, la cumpărături.

Cu o mină încruntată, Lola scoase un cec din buzunar.

– Poftim. Îmi pare rău că am întârziat cu chiria... La revedere...

– Chiria? Da, chiar îmi făceam griji. O zi întârziere în prima lună, apoi două și gata evacuarea!

Lui Matthew nu-i venea să creadă că venise doar pentru asta. „Ce naiba a pățit?” se întrebă el. Era mai bine să ia lucrurile în glumă pentru a mai destinde atmosfera devenită dintr-o dată atât de apăsătoare.

Lola însă luă de bune vorbele lui. Ce mitocan! Cum își imaginase că i-ar fi păstrat un loc în inima lui? Avea chef să glumească pe seama chiriei ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ca și cum nici n-o vedea aici, distrusă după oribila ei descoperire!

– Fii liniștit, voi avea grijă de acum încolo să-ți plătesc chiria în ziua stabilită, în felul acesta nu va mai fi nevoie să-mi telefonezi.

Fu rândul lui să fie surprins.

– Credeai că de aceea ți-am telefonat?

– Dacă mă iau după viața ta mondenă, da.

– Ți-am telefonat ca să te invit la cină împreună cu Shelly și să asiști la spectacol și la recepția care a urmat.

– Da! Și eu aveam o partidă de bridge cu Papa! Ajunge, trebuie să plec, Matthew.

– Lola!

Matthew o prinse de braț.

– Dacă te simți rănită din cauza lui Shelly...

– Faci ce vrei cu viața ta privată, Matthew!

Ținând-o de umeri, o obligă să-l privească în ochi.

– Shelly este cumnata mea, Lola. Sora Jessicăi. Până la vacanță, copiii stau la ea, ai uitat?

– Este...

Încă sub impactul șocului, nemișcată, simți cum o cuprinde furia și stânjeneala, sentimente care lăsară curând locul unei imense ușurări.

– Așadar, ea este cea pe care copiii o iubesc atât de mult... Ai fi putut să-mi spui în loc să mă lași să mă fac de râs.

– Credeam că știi; copiii vorbeau tot timpul despre ea.

– Cum? *Mătușa Shell* și Shelly Ballinger sunt una și aceeași persoană?

– Sunt de acord cu tine că nu este genul casnic, dar știe să se poarte cu copiii.

Îi zâmbi fermecător.

– Știi, ești adorabilă când te însuflețește gelozia.

– Nu sunt nici adorabilă, nici geloasă. Doar că nu suport acest gen de glume, asta-i tot.

– Îți promit că n-o să se mai repete.

– Ai face bine.

Matthew nu putu rezista farmecului acestei tinere femei furioase. Se apropie de ea cuprinzând-o de umeri și o îmbrățișă cu căldură. Sărutul suav care urmă fu de-ajuns s-o convingă pe Lola de sinceritatea lui Matthew și noul lor pact fu din nou pecetluit.

– Ai dreptate, Lola.

– În legătură cu ce?

– Nu ești adorabilă, ești o femeie minunată și seducătoare!

– Taci, Matthew, mă faci să-mi pierd capul...

Cuvintele Lolei se pierdură într-un lung sărut.

– Mi-ai lipsit, draga mea. Te doresc. Vreau să te iubesc până la ultimele limite ale plăcerii.

Pierdută în brațele lui, Lola refuza să asculte glasul rațiunii. Dorea să simtă măcar o dată acest trup viril alături de al ei, să-i simtă mângâierile, răsuflarea caldă lângă buzele ei, să nu-și asculte decât simțurile care o împingeau spre el. Era gata să i se abandoneze când, ca printr-o ceață care-i învăluia, auziră un zgomot de motor, apoi niște portiere care se închideau și râsete vesele.

– Fir-ar să fie, nu credeam că o să-i revăd atât de repede.

– Pe cine? Bruce și doamna Pierce?

– Da.

Își slăbi strânsoarea și o privi cu îngrijorare. Lola tremura.

– Te simți bine?

– Foarte bine, răspunse ea cu convingere.

Fusese foarte aproape de... marginea prăpastiei. Mult prea aproape, după părerea ei.

– Ei bine, eu nu. Am nevoie de un duș foarte rece ca să-mi revin. După care, ce-ai zice de o plimbare până la Saint-Augustine unde să ne petrecem ziua?

Înainte ca ea să-i poată răspunde, Bruce și Gladys năvăliră în încăpere cu brațele încărcate de pachete.

– Salut, Lola. Nu prea te-am văzut în ultima vreme pe aici. Încă n-ai cunoscut-o pe Gladys?

Se întoarse către aceasta și spuse cu un zâmbet larg pe buze:

– Gladys, ți-o prezint pe micuța noastră Lola.

– Încântată. Nu știu dacă dumneata ești Lola sau micuța Lola, cum spune Bruce.

– Și una și alta! Te asigur însă că acești doi bărbați o să-ți dea de furcă mai mult decât toți copiii adunați la un loc.

– Nu-ți face griji, știu exact ce am de făcut.

Ușor stânjenit, Bruce se întoarse spre Matthew.

– Ce faci la ora asta aici, încă în halat?

– M-aș fi îmbrăcat de mult dacă n-ar fi venit Lola să mă deranjeze, răspunse Matthew aproape râzând. De fapt, tocmai încercam s-o conving să vină cu mine la Saint Augustin.

– Excelentă idee! Mai ales în perioada asta.

Apoi Bruce se întoarse spre Gladys ca s-o ajute să aranjeze proviziile și Lola înțelese că Matthew avusese dreptate: Bruce, celibatarul convins, era pe cale să se îndrăgostească.

– Grăbiți-vă, înainte să pierdeți toată ziua.

– Așa este, Lola, să mergem!

La naiba cu toate planurile ei după săptămâna istovitoare pe care o avusese și după emoțiile din cursul dimineții. O zi petrecută cu Matthew la Saint Augustin nu putea decât să-i facă bine.

– Vin să te iau peste o oră de la Porterie, este bine?

– Voi fi gata...

*

* *

O oră mai târziu, Matthew fu întâmpinat de un concert de lătrături.

– S-ar zice că fiorosul tău cerber m-a acceptat până la urmă. Mă întreb ce reacție ar avea dacă te-aș săruta.

– Ai făcut-o deja și nu s-a manifestat.

– Da, dar eram pe teritoriul meu; acum suntem la tine și amintirea mea este încă vie privind felul cum își protejează stăpâna. Dar, nu-i nimic, riscul merită răsplată.

O cuprinse în brațe și o sărută cu înflăcărare.

– Habar n-ai ce efect ai asupra mea, Lola. Habar n-ai.

„Oh, ba da! se gândi Lola. Fără îndoială că simți același lucru ca și mine.”

– Am face mai bine să plecăm, Matthew.

El conducea mașina cu o singură mână, cu cealaltă ținându-și pe după umeri însoțitoarea.

– Ce-ai avea chef să faci?

– Mai întâi, să mâncăm, mor de foame. Pâine caldă cu unt topit și gem de portocale.

– Bravo! Ăsta da regim pentru un acrobat.

La aceste cuvinte, Lola se simți stânjenită.

– Lola, ce s-a întâmplat?

– Nimic.

De îndată ce Matthew făcea vreo aluzie la cariera ei, ridica un zid de netrecut între ei.

– S-a întâmplat ceva la antrenament?

„Ai face mai bine poate să-ți găsești un alt partener.” Cuvintele lui Ralph o urmăreau, dar n-avea nici un chef să se gândească la ele, mai ales acum.

– Nu s-a întâmplat nimic, răspunse ea ferindu-și privirea. Ascultă, hai să ne înțelegem; eu nu te plictisesc cu întrebări despre cărțile tale, să nu vorbim despre trapezul meu. O.K.?

De ce mințea? Antrenamentele nu mergeau atât de bine pe cât voia să se creadă, și el știa, pentru că o spionase.

– Nu sunt de acord!

Pradă unei furii evidente, el trase mașina lângă bordură.

– Ce naiba faci?

– Când este vorba despre tine, Lola, nu suport minciuna.

– Despre ce vorbești? bâigui ea, tulburată.

– Privește-mă.

Ea își plecă ochii, nesigură că își va putea reține lacrimile. Nu-și mărturisise nimănui eșecul, doar în treacăt îi scăpase ceva Annabelei. Era prea umilitor pentru ea.

– N-am putea să uităm astăzi de toate astea?

Matthew oftă, descurajat.

– Tot ceea ce vreau, este un pic de onestitate! Dar probabil că m-am înșelat asupra persoanei.

Răsuci cheia de contact și porni.

– Cred că este mai bine să ne întoarcem!

– Nu!

Ea îl opri cu o mână. Lacrimile începură să i se prelingă pe obraji când înțelese că era pe cale să piardă singura ființă la care ținea cu adevărat.

– Cum de știi că am o problemă?

– Nu ești o mincinoasă prea pricepută...

O atrase spre el și-și sprijini bărbia în părul ei.

– Și apoi, te-am văzut la antrenament... Nu spune nimic, trebuia s-o fac, Lola. Îmi făceam griji pentru tine.

– Și de ce nu mi-ai spus?

– Am încercat, dar de câte ori abordez acest subiect, te închizi în tine.

Ea respiră adânc și închise ochii.

– Trapezul este o adevărată catastrofă, Matthew, zise ea în sfârșit, ușurată că poate vorbi cu el despre asta.

– Nici chiar așa. Eu am văzut o femeie curajoasă făcând tot posibilul pentru a depăși un oribil obstacol, ținând cont de ceea ce ți s-a întâmplat, ție și soțului tău. Dacă tu crezi că asta face din tine o ratată, te înșeli complet.

Se aplecă spre ea și o sărută ușor pe frunte.

– Știi, eu nu m-aș mai fi apucat niciodată de scris dacă nu te-aș fi văzut pe tine balansându-te acolo sus.

– Pe mine?

– Ei da, micule clovn!

Și își continuară veseli drumul spre Saint Augustin.

– Matthew, nu voiam să te rănesc.

– Nu-i vorba numai despre mine, Lola, este vorba despre noi.

Ea făcu ochii mari. *Noi?* „Ușurel, nu te ambala...” Totuși, trebuia să recunoască faptul că acest cuvânt avea un sens. Așadar, de acum încolo, va avea un pic mai multă încredere în el.

– Ai dreptate, Matthew, s-a întâmplat ceva la sala de gimnastică...

Și în timp ce rulau pe șoseaua umbroasă, îi povesti totul, spaimele ei, bucuriile, angoasele, speranțele ca și cum, i s-ar fi destăinuit dintotdeauna.

De-a lungul după-amiezii Lola simți cum intimitatea lor, pe care și-o dorea, dar, în același timp, de care se temea, devenea mai profundă. Ce se va întâmpla în martie, când va pleca? Deja i se părea greu să-l părăsească... Dar el îi luă mâna într-a lui și umbrele viitorului se șterseră pentru a lăsa locul fericirii prezente.

Capitolul 8

Inelele! Lola nu se simțea nicăieri mai liberă! Ce bucurie resimțea plutind astfel, cu mâinile strânse pe barele de grafit! Spre marea plăcere a spectatorilor.

În ritmul muzicii alese de ea, începu mișcarea lină de balansare și, după numeroase figuri, una mai periculoasă decât alta, își desprinse mâinile, pentru a se prinde din nou doi metri mai jos, suplă și vioaie.

Lola Ross revenise! Arena îi aparținea acum.

Ralph o strânse cu putere la piept.

– Dacă o să continui așa și la New Orleans, o să ridici toată sala în picioare!

O lovi amical pe spate.

– Sunt cele mai frumoase clipe pe care le-am trăit în ultima vreme. Bravo, Lola!

– A fost minunat, Ralph, atât de minunat!

– M-am întrebat cine ți-o fi aprins scânteia aceea din privire, nu cumva domnul acela care te așteaptă acolo?

Lola întoarse capul în direcția indicată și zâmbi zărindu-l pe Mathew.

– Cine știe?

– Nu prea pare un tip sportiv, e mai degrabă un sedentar.

Folosea intenționat acest termen care se referea la cei străini de lumea circului.

– Da, dar este un bun prieten al lui Lawrence.

– Atenție, Lola. N-aș vrea să te văd suferind. Haide, du-te, meriți o mică recreație. Poate că el te va ajuta să urci, cu curaj pe trapez.

Lola se duse spre Matthew cu zâmbetul pe buze. Nu mai fusese niciodată atât de fericită. Din ziua când fuseseră la Saint Augustin, își petrecuseră tot timpul liber împreună. Plimbări călare, prânzul, cina, muzică ascultată lângă șemineu, învățau în fiecare zi să se cunoască mai bine. Ea știa cum să fie mai puțin „întreprinzătoare" față de Matthew pentru că, deși sentimentele pentru el erau deja foarte profunde, nu s-ar fi simțit în stare să facă „marele salt" în ciuda dorinței care o copleșea.

Lucrul acesta nu era ușor nici pentru unul, nici pentru celălalt, și răbdarea lui Matthew avea limitele ei.

– Bună! Pari de-a dreptul atotputernic, îmbrăcat în costumul acesta frumos.

– Și totuși, mă simt dezarmat când te văd agățată de inelele acelea. Îmi este greu să te văd așa chiar și când ai plasa dedesubt, dar să te știu fără nici o protecție va fi o adevărată tortură.

O trase în brațele sale și o sărută mângâind-o pe păr.

– Dar ai fost minunată, draga mea.

– În dimineața aceasta spui lucruri foarte frumoase.

– Sunt sincer.

– Uf, dacă ar fi atât de ușor și la trapez.

– Îți faci prea multe griji, Lola, vei vedea, toate vor veni de la sine.

– Măcar dacă... Dar, ia spune-mi, unde te duci atât de gătit?

– Țin o conferință la universitate, unii cred că aș avea și eu ceva de spus.

– Nimeni nu știe mai bine decât tine cum merg treburile pe acolo! Și apoi... ai reînceput să scrii.

Arareori, la drept vorbind, dar totuși... și era foarte fericit pentru asta.

– Acum, plec, altfel voi fi în întârziere.

O sărută cu înflăcărare. Mmm! Ce bine mirosea. El se îndepărta deja când își aminti și scoase din buzunar o hârtie.

– Era să uit, am numele de care întrebase tatăl tău, cel al antrenorului lui Jenny de la New York. Este o femeie pe nume Gina Martin. Lucrează împreună de vreo șase luni.

Lola făcu ochii mari citind numele de pe hârtie.

– Ești sigur?

– Da... De ce?

– Gina este cea mai bună. Ea nu acceptă să antreneze pe oricine.

Matthew rămase cu gura căscată. Își jurase să respecte întotdeauna alegerile și gusturile fiicei sale, a copiilor săi în general, dar continuase să spere că această pasiune a lui Jenny se va stinge de la sine sau că, în ultimă instanță, fata lui nu se va dovedi îndeajuns de dotată ca să-și facă din aceasta o meserie.

– Poate... Dar mă îndoiesc.

Gina avea temperament, era dură și exigentă, foarte selectivă și pretențioasă cu elevii. Pentru ea, problema banilor

fusese întotdeauna secundară. Cum va reacționa Matthew dacă fiica lui se va dovedi talentată, destul de dotată încât să trebuiască să-și părăsească familia?

Ea zâmbi cu seninătate.

– Nici o problemă, am să vorbesc cu tata.

– Acum, am șters-o. Scrântește-ți un genunchi, te rog.

– Dumnezeule! Sper să nu pățesc asta.

– Înțelegi ce vreau să spun... Te iubesc.

Și dispăru rapid, lăsând-o cu acele cuvinte magice plutind în aer. *Te iubesc.* Dar Ralph nu-i lăsă timp să savureze momentul.

– O să mai stai mult timp înțepenită acolo, sau reluăm ședința de tortură?

De multă vreme, nici unul dintre ei nu avusese ocazia să zâmbească în timpul antrenamentului, și buna dispoziție a lui Ralph o mai liniști. Oare astăzi va reuși?

Zece minute mai târziu, cu centura de siguranță prinsă la brâu, prindea bara de lemn și se lansa în gol. Știa, aceasta va fi ziua! Simțea asta în timp ce-și lua elanul. Când Ralph îi dădu semnalul, se desprinse de bară, dar corpul i se crispă, brațele refuzară să se întindă, și se aruncă în plasă.

– Totul este în regulă, Lola?

– Așa ți se pare? strigă ea printre lacrimi.

– Cel puțin ai avut curajul să dai drumul barei.

– Mare lucru!

După două minute, urcă din nou pe platformă dar ochii îi erau încețoșați de lacrimi și simțea un nod în stomac.

*

* *

La apropierea ei, Annabel ridică ochii.

– Ai întârziat, eu am băut deja două pahare.

– Atunci, tu ești cea care a venit mai devreme.

Lola își plimbă privirea prin sala restaurantului. *Ocean Club* era ticsit la ora asta, toate mesele erau ocupate. Valurile oceanului veneau să moară la baza terasei cu un murmur liniștitor. Era exact ce avea nevoie, după dimineața aceasta îngrozitoare.

– Este abia ora treisprezece.

– Fixasem întâlnirea pentru douăsprezece.

– Probabil că m-am înșelat eu. Băiete, adu-mi te rog, un Martini cu cuburi de gheață.

Annabelei nu-i venea să creadă. Singura băutură pe care prietena ei și-o permitea în timpul zilei era schweppsul sau un suc de fructe, și doar la ocazii speciale un pahar de vin seara.

– Ai avut o dimineață grea?

– Am căzut de sute de ori pe afurisita aia de plasă. Uneori mă întreb dacă merită să mai încerc. Poate aș face mai bine să renunț și să rămân doar Rossi clovnul. Aș putea să mă stabilesc aici. Asta voiam să fac împreună cu Marc pe când așteptam un copil. Știi tu, o casă mare cu un șemineu și cu un gărduleț alb împrejur...

– Fără îndoială că într-o zi vei avea toate astea. Dar eu nu te văd renunțând până când nu vei termina povestea asta cu trapezul. Trebuie neapărat să-ți învingi această teamă.

– Dacă este vorba despre teamă, cum îți explici că nu mă afectează când lucrez la inele?

– Este evident. Marc n-a murit lucrând la inele, tu nu ți-ai pierdut copilul lucrând la inele. Gândește-te, când ești la

inele, tu ești cea care lucrează, tu singură. La trapez, este altceva, depinzi de un altul care trebuie să te prindă, n-ai controlul situației. În mod inconștient, soneria ta de alarmă se declanșează și te crispezi în loc să te relaxezi. Într-una din zile se a produce declicul și vei reuși.

– De preferință să se întâmple înainte să mă fac bucăți.

– Vei reuși, Lola. Declicul se va face și nici măcar n-o să-ți dai seama până când vei auzi aplauzele izbucnind.

Annabel zâmbi și continuă:

– Și sper că asta se va produce curând, pentru că pierd o avere cu toate aceste consultații gratuite! Acum, am face bine să mâncăm, chelnerul așteaptă comanda și mie mi-e o foame de lup.

În timpul mesei, discutară verzi și uscate. Lola nu-și putu alunga o umbră de invidie când Annabel abordă subiectul copiilor.

– Joachim este îndrăgostit nebunește de fata vecinilor noștri! Bietul băiat, tânjește toată ziua cu o privire melancolică. Cam ca tine în momentul acesta.

– Poate sunt obosită, dar în mod sigur nu melancolică.

– Ah! Sunt de vină cumva nopțile lungi petrecute cu vărul meu?

– Annabel, ești incorigibilă!

– Doar curioasă. Zvonurile care-mi ajung la urechi sunt oare fondate?

– Care zvonuri?

– Se zice că nu prea mai sunteți văzuți unul fără altul.

Annabel făcu un semn cu capul spre mesele învecinate.

– Le vezi pe femeile acestea? Trei sferturi din ele sunt verzi de gelozie, iar celelalte sunt gata să-ți scoată ochii pentru că l-ai răpit înainte ca ele să-și poată încerca norocul. Ah! Ce înseamnă libertatea!

– Și tu ești liberă! Este nevoie doar să-l uiți pe Mike.

Annabel se întunecă.

– Am renunțat. Ciudat, am crezut întotdeauna că se va reîntoarce la noi.

– Și?

– Și, se recăsătorește săptămâna viitoare.

– Îmi pare rău, habar n-aveam.

– Bineînțeles. N-are importanță. Dar... cum am ajuns să vorbim despre el?

– Încercai să mă convingi că Matthew și cu mine... și discuția s-a întors împotriva ta.

– Și o să mă mai lași mult să aștept?

– Așa ar trebui! Dar n-am s-o fac. Da, ne-am văzut mai des în ultima vreme.

– Este foarte bine pentru amândoi, iar tu te împaci foarte bine cu copiii, am văzut cu ochii mei.

– Știu și eu... Am vorbit cu tata la telefon chiar înainte să vin încoace. I-am spus că pe Jenny o antrenează Gina. Când a auzit, a acceptat imediat s-o preia el. Îmi fac griji pentru reacția lui Matthew când va afla. Este atât de atașat de copiii lui, cum va suporta ideea de a se despărți de unul dintre ei, dacă va fi cazul?

– Matthew este un bărbat puternic, va face față situației. Dacă Jenny are talent, n-o va împiedica să-și urmeze calea.

Annabel ridică privirea spre prietena sa.

– Îl iubești, nu-i așa?

– Nu știu, nu vreau. Ce fel de viață am putea avea? Eu sunt tot timpul pe drumuri.

– A fi greu nu înseamnă că este și imposibil. Dragostea adevărată este prea rară și prea frumoasă ca s-o arunci atunci când o întâlnești. Vorbește cu părinții tăi săptămâna viitoare când îi vei vedea. Tatăl tău este un om înțelept, îți dă sfaturi bune. O să te duci la ei de sărbători, nu-i așa?

– Aș vrea, nu i-am mai îmbrățișat din vara trecută. Dar trei săptămâni sunt foarte lungi...

– Nu-i nevoie să stai atât. Poți foarte bine să te întorci imediat după sărbători și să nu-i mai însoțești în Atlanta.

– Nu știu. O să vedem.

Te iubesc. Cuvintele lui Matthew bucurau nespus inima Lolei.

– Vai, este deja ora trei! Trebuie s-o șterg, altfel îmi pierd programarea la sală.

*

* *

O oră mai târziu, după un duș bun, Lola era așezată în fața oglinzii. Tocmai își întinsese un strat gros de cremă albă care o transforma în Rossi clovnul când auzi soneria.

– Fir-ar să fie!

Apucă în trecere un prosop, alergă prin casă, deschise ușa și se trezi în fața unui Matthew uluit. Lola ar fi intrat cu plăcere în pământ când îi auzi hohotul de râs. Se afla în fața lui, cu pantalonii aceia ridicoli de un roz viu, cu șosetele roșii și cu

vechea cămașă în carouri, cu părul numai bucle și, ca să pună capac la toate, cu o expresie surprinsă pe față, între clovn și femeie.

– În după-amiaza aceasta mă duc la o petrecere de copii, în caz că ai uitat.

– Sper! N-aș vrea să cred că te-ai îmbrăcat astfel pentru o întâlnire galantă!

Matthew nu se oprea din râs.

– Pot să intru?

– Pentru ce? Ca să mă faci ridicolă?

Ea se dădu la o parte ca să-l lase să intre.

– Intră, dar dacă vrei să-mi vorbești, va trebui s-o faci în timp ce îmi termin machiajul, altfel voi întârzia.

El o urmă până în camera ei și remarcă volănașele din dantelă de pe turul pantalonilor.

– Dantele! Ce loc potrivit!

– Te previn, domnule Sullivan, mai fă o remarcă de genul acesta și te asigur că o să ai necazuri.

Luă un tub de ruj de pe masă și-l îndreptă spre Matthew.

– Plus că am controlul câinelui.

– Este afară.

– Nu-i nimic. Am măcar rujul acesta și te pot transforma în clovn într-o clipă.

– N-am decât să te dezarmez.

Îi luă din mână tubul, îl puse pe masă apoi o prinse de umeri și-i privi chipul. Existau trei pete mari albe: una pe fiecare ochi, cealaltă în jurul gurii. El zâmbi.

– Dacă aș găsi un loc liber unde să te sărut, aș face-o!

– Lașule!

El acceptă provocarea, îi înclină capul și o sărută pe gât, fericit s-o simtă înfiorată în brațele lui. Cu buzele pe urechea ei, îi murmură:

– O să ne ocupăm mai târziu de asta, micule clovn, dar acum ai face mai bine să te grăbești, altfel vom întârzia.

– Vom?

– Te-ar supăra dacă te-aș însoți? Mi-ar plăcea mult să-l văd pe acest nemaipomenit Rossi, pe care încă nu l-am cunoscut.

– Da... În fine, vreau să spun, nu. Nu știu dacă ești sigur că vrei să înfrunți această încercare. Acolo vor fi vreo cincizeci de copii, să știi.

– Poate că puțin ajutor n-o să-ți strice, chiar dacă va fi doar pentru umflat baloane sau altceva.

El se îndreptă spre ușă.

– Ai ceva de băut?

– Servește-te, este suc de piersici și limonadă.

Ea se apucă iarăși de machiaj. Bărbatul acesta nu va conteni s-o surprindă. Era oare cu putință să nu se fi înșelat azi-dimineață? Visase cumva că-i spusese *te iubesc?* Era mult prea repede și erau nenumărate motive ca dragostea lor să nu aibă șanse.

El se întoarse cu două pahare de limonadă.

– Povestește-mi despre conferința ta.

Matthew se așeză pe marginea patului și, fără să-și ia ochii de la ea, îi povesti cum decursese ziua, îi mărturisi sentimentele cu o ușurință uimitoare.

Lola își desenă pistrui, gene nesfârșite, își puse pălăria șifonată și se ridică.

– Sunt gata.

– Nu chiar! Ai uitat să-ți pui nasul.

– Matthew, nu se poate! Cum am putut să uit?

– Poate că ești un pic distrată... Spune-mi, unde mergem?

– În Jacksonville.

– Și conduci întotdeauna deghizată astfel? N-ai avut accidente, blocaje? Incredibil!

Și Matthew Sullivan, celebrul scriitor, îmbrăcat în elegantul lui costum, îl escortă pe Rossi clovnul până la casa unde-l așteptau vreo cincizeci de copii.

Pantofii imenși loveau astfaltul. Matthew nu-și putu reține un zâmbet; își va aminti multă vreme de acest drum ciudat, mână-n mână cu clovnul său preferat.

Sprijinit de peretele sălii, n-o pierdea din ochi, fascinat de felul cum știa să atragă copiii și să-i facă să râdă. Dar nu-și putea alunga o strângere de inimă la fiecare cădere a ei pe podeaua prea dură.

Azi-dimineață, îi spusese că o iubește. Cuvintele îi ieșiseră de pe buze fără să-și dea seama și, toată ziua, se întrebase asupra adevăratelor lui sentimente. Acum, știa.

Nu numai că era clovnul lui preferat dar era și femeia de care avea nevoie. Se simțea topindu-se de tandrețe la acest gând și când, două ore mai târziu, reveniră la mașină, o ținea strâns lângă el fără să spună un cuvânt.

– Ești obosită?

– Sunt frântă și mor de foame!

– Ce-ai zice să cumpărăm o pizza în drum?

– Minunat!

De îndată ce ajunseră, Lola se repezi să se demachieze și lăsă în grija lui Matthew să aprindă focul și să prepare cina.

Când să se ducă la el, avu o ezitare. Fără să știe prea bine de ce, se simțea nervoasă. În cursul după-amiezii, parcă se schimbase ceva în comportamentul lui Matthew. Când se împărțiseră baloanele, privirile li se întâlniseră și citise în ochii lui o anume emoție. Apoi, el se întorsese spre copii și se amestecase în jocurile lor într-un fel care încălzise inima Lolei. Poate că, astă-seară, amândoi evoluaseră în relația lor...? Situația părea să scape de sub control și era timpul s-o stăpânească. Aceste trei săptămâni picau foarte bine pentru amândoi.

– Îmi pare rău că am întârziat atât.

Se opri în prag și simți cum pulsul i se acceleră. El dăduse la o parte ziarele și bibelourile ca să facă loc pizzei și paharelor. Așezat pe jos, cu mânecile suflecate, cu gulerul descheiat, Matthew o privea cu intensitate. Reflexele flăcărilor îi dansau pe față.

– Vino repede, Lola, înainte să se răcească.

Cu mâna, o invită să se așeze lângă el. Luke veni în întâmpinarea stăpânei sale și apoi aruncă o privire elocventă înspre pizza.

– De când am despachetat, aurisitul ăsta de câine a tras cu ochiul neîncetat spre cina noastră.

După tonul lui vesel – prea vesel, poate – Lola înțelese că totul se va petrece astă-seară! Matthew îi va cere ceea ce nu era pregătită să-i ofere. Simți un nod în gât, pentru că știa că un singur sărut de-al lui ar fi de-ajuns s-o învingă.

După ce își termină porția, Matthew se lăsă pe spate și o contemplă pe Lola care continua să-și devoreze partea.

– Ce poftă de mâncare!

Se întoarse spre el și citi pe chipul său dorință, putere și dragoste.

– Te-ai descurcat destul de bine cu copiii dar...

– Sper să fi fost așa... M-au inspirat frumoșii tăi pantaloni cu dantele!

Privirea îi deveni însă serioasă.

– Lola, ești genul de femeie pe care orice bărbat visează s-o iubească și să se însoare cu ea.

– Nu, Matthew.

„Oh, Matthew, te rog să taci!" Își întoarse privirea, ca să nu-i vadă ochii umezi.

– Ești formidabilă în preajma copiilor. O adevărată mamă.

Ea își înclină capul.

– Este un lucru de care nu voi avea parte niciodată.

– De ce? Ești tânără, sănătoasă, n-ai nici un motiv să nu faci o droaie de copii. Doar dacă nu ți-i dorești.

– Problema nu este că nu-mi doresc.

Șovăi, ca și cum ar fi luat o hotărâre importantă, apoi ridică spre el ochii plini de lacrimi.

– Nu pot să am copii. Mă hotărâsem să nu mai lucrez la trapez pentru că eram însărcinată. Preț de o clipă, Marc și cu mine am ținut lumea în palmele noastre. Apoi, într-o secundă, totul s-a prăbușit. După spusele doctorilor, o altă sarcină mi-ar fi fatală.

– Biata de tine, îmi pare rău.

Dar cuvintele nu i se păreau suficiente pentru a exprima ceea ce simțea; o strânse la piept și-i sprijini capul la pieptul lui. Ea nu-și dorise această intimitate și totuși, cuibărită astfel în brațele lui, se simțea în siguranță.

– Știi, Lola, unii bărbați au deja familii care nu așteaptă decât o mamă ca tine.

Plecându-și capul, murmură lângă buzele ei:

– Cine știe? Te-ai putea trezi într-o dimineață și ne-ai găsi pe toți patru în pragul ușii tale.

Matthew puse stăpânire pe buzele ei, într-un lung și savuros sărut. Apoi, cu un gest foarte tandru o mângâie pe gât, pe braț, îi ridică delicat poala rochiei și-și plimbă mâna peste rotunjimile trupului ei.

– Ești atât de frumoasă, de dulce...

Doamne, cât de bine era să te simți iubită, dorită! Da, visa să i se dăruiască, să se piardă în brațele lui...

– Draga mea, cât te iubesc...

Aceste câteva cuvinte însă o îngroziră.

– Nu, Matthew, te rog.

Uluit, cuprins de dorință, el o privi.

– Ce spui?

– Nu putem să...

Părea atât de serioasă încât el se crispă.

– Ți-e teamă, Lola?

Ea își netezi rochia fără să-l privească, având lacrimi în ochi. Era mai mult decât putea el suporta. O prinse de braț și o scutură.

– O să-mi răspunzi o dată?

– Nu... nu știu.

– Minunat.

El își trecu o mână nervoasă prin păr.

– Și cât timp îți va trebui până vei ști?

– Am nevoie de timp de gândire. Plec pentru trei săptămâni la Washington să mă alătur circului și să-mi vizitez părinții.

– Bravo! De îndată ce situația se complică, alergi să te refugiezi la mama și la tata.

– Nicidecum! Existența mea nu se rezumă doar la tine. Am viața mea și în acest moment este cam întoarsă pe dos.

Cu câteva minute în urmă, ținuse în brațe o femeie iubitoare și dulce, care acum părea să aibă o plăcere sadică în a distruge ceea ce-i apropiase.

– Răbdarea mea are limite, legătura dintre un bărbat și o femeie trebuie ori să se dezvolte ori să moară. Voi aștepta până te vei întoarce, nici o zi în plus!

Ușa de la intrare se trânti în urma lui.

Lola dădu frâu liber lacrimilor. Dumnezeule! Ce făcuse? Nu vrusese să-l rănească pe Matthew! Când se gândea că aceasta era seara lor de adio înaintea celor trei săptămâni de despărțire! Cum va putea să stea departe de el, știindu-l atât de nefericit?

*

* *

Un uragan pe nume Matthew intră în casă, trecu fără să-i vadă pe lângă Bruce și Gladys care rămaseră uluiți și se închise în biroul lui. Aici, își turnă o porție dublă de scotch, dar durerea tot nu trecea...

Capitolul 9

Săptămânile ce urmară acestei altercații au fost dezastruoase. Începând, de altfel, cu zilele ce precedară plecarea Lolei la Washington.

În casa cea mare, Bruce și Gladys mergeau în vârful picioarelor și vorbeau în șoaptă.

Cât îl privește pe Matthew, ea nu-l întâlni decât o singură dată, din întâmplare. Era împreună cu Bruce, pe cale să organizeze îngrijirea iepii și a câinelui în lipsa ei, când el intră, mai frumos ca niciodată. Fără să-i arunce măcar o privire Lolei, i se adresă, în calitate de stăpân, lui Bruce:

– N-ai nimic de făcut? Stai degeaba? Aș vrea să te apuci să tai în sfârșit gardul viu. Dacă o să ai, firește, și puțin timp „liber" ca să muncești! Spune-i lui Gladys că nu voi fi acasă la prânz. Am o întâlnire.

Lola simți o strângere de inimă văzându-l plecând fără să-și ia la revedere.

Bruce se întoarse apoi spre ea.

– De câteva zile, băiatul acesta nu mai este în apele lui. Când nu se încuie în birou, pleacă să piardă vremea pe la *Ocean Club*. În fine, toate astea nu-s treaba mea. Așadar, când pleci?

Lola reuși să articuleze un vag „mâine”.

– Sper că știi ce faci, fetițo.

O strânse apoi la piept și adăugă:

– N-avea nici o grijă pentru animalele tale. Petrece-ți o vreme cu părinții tăi și întoarce-te repede!

Astfel că, a doua zi când luă avionul, își simțea creierul într-o ceață completă. Spera în același timp că familia, locul copilăriei sale, împrejurimile pe care le iubea din totdeauna, îi vor ușura suferința și vor umple golul pe care-l simțea acum în suflet.

Dar nu. Pentru prima oară în viața ei, se simțea străină de această lume fermecătoare. Îi lipsea ceva, ceva ce nimic nu va putea să-l înlocuiască. Se distrase cu părinții ei, râseseră mult, își văzuse prietenii, dar suferința ei părea să se amplifice în loc să se estompeze. Din ce în ce mai des, își lăsase familia și se izolase sub pretextul că face curățenie în rulotă.

Circul i se părea acum tern. Parcă își pierduse acea putere magică pe care Lola o iubise atât de mult, odinioară. Inelele, trapezul, i se părea că nimic nu mai are importanță.

Toate gândurile i se îndreptau spre Matthew și cuvintele pe care le rostise în acea ultimă seară, chiar înainte să se certe îi răsunau zi și noapte în urechi. Atunci, el îi spusese : „Ești genul de femeie pe care un bărbat visează s-o iubească și cu care să se căsătorească. Te iubesc.” Cuvinte minunate, pline de promisiuni, pe care refuzase să le asculte. Proasta! Rănise inima unui bărbat formidabil, capabil să iubească profund.

Dar de ce? Pentru că se temea? Pentru că-l iubea și nu voia să-l piardă când și *dacă* se va reîntoarce în arenă?

Da, exact, *dacă* se va reîntoarce în arenă! Nici măcar nu mai era sigură dacă voia să mai ducă o viață în circ. În orice caz, nici nu se punea problema ca, în viitorul apropiat, să lucreze iarăși la trapez! Acum nu se simțea în stare să facă nimic și s-ar putea ca, în același timp, să-l piardă pe Matthew și cariera pe care vrusese să și-o păstreze cu orice preț.

Chiar înainte ca trupa să plece spre Atlanta, domnul Ross o surprinsese pe la ora unu noaptea, când bea o cafea rece, cu privirea rătăcită.

– Lola, ce lucru crezi că este mai rău decât a iubi?

– Nu știu, mă dau bătută!

– Să iubești un „sedentar”.

Zâmbi pentru prima oară de când venise aici.

– De unde știi?

– Mi-a povestit Ralph.

Gabriel Ross, tatăl ei, un bărbat la vreo cincizeci de ani, bine clădit, cu părul grizonant, o prinse de mână.

– Zice că există acolo un bărbat frumos care a știut cum să-ți aprindă o scânteie în privire. Dar aici nimeni n-a văzut nimic. Chiar și Lawrence își face griji pentru tine.

Lola se ridicase și-și lăsase privirea să rătăcească prin fereastră.

– Ești destul de mare ca să știi ce faci, dar am impresia că ești pe cale să te distrugi. Dacă ai nevoie de ajutor, noi suntem aici. Mama ta, eu, frații și surorile tale.

– Știu, tată, și crede-mă că apreciez acest lucru.

– Îl iubești pe bărbatul acela?

– Da.

– Știindu-te așa cum te știu, pun pariu că nu i-ai spus nimic și te lupți în fiecare zi să nu-i arăți asta.

– Nu voiam să mă îndrăgostesc. Nu acum. Nu în momentul când încerc să-mi refac viața profesională. În orice caz, nu înainte de martie.

– Și unde crezi că te vei putea duce în martie, dacă nu-ți faci puțină ordine în minte? Te temi pentru că el nu face parte din lumea circului sau pentru că s-ar putea să pierzi iarăși o ființă dragă?

– Amândouă.

Acceptă cana de cafea caldă pe care i-o întinse tatăl său și-i povesti în detaliu prin ce trece.

– N-ar fi atât de complicat dacă n-ar fi genul de „tată-cloșcă" atașat de familia lui. El are nevoie de o femeie disponibilă și o mamă pentru copiii lui. Nu de o acrobată care aleargă pe drumuri după curcubeu, nouă luni din douăsprezece.

– L-ai întrebat tu de ce are nevoie?

– Nu, bineînțeles că nu.

– Și, desigur, tu știi mai bine ca el de ce are nevoie.

– Nici nu suntem din aceeași lume.

– Ce tot spui? Astea sunt pretexte! Dragostea n-are bariere sociale. Dacă vei continua să te ascunzi în spatele unor astfel de bariere, riști foarte tare să-l pierzi pentru totdeauna pe omul acesta și ceva îmi spune că ar fi o gravă eroare.

Se întrerupse și o privi cu un aer ciudat.

– Când vorbești despre el, radiezi de iubire.

– Este un om formidabil, tată. Și mamei și ție, v-ar plăcea mult de el.

– Nu vom avea niciodată șansa să-l întâlnim dacă n-o ștergi cât mai repede acasă. Fă câteva breșe în apărarea ta înainte să fie prea târziu. Nu vreau să te mai văd nefericită. Ia-o pas cu pas, draga mea. Merită. Dacă vă iubiți cu adevărat, veți găsi o modalitate de a vă rezolva problemele. Este ora cinci, fetițo. Am face mai bine să dormim un pic înainte să ajungem la Atlanta. Gândește-te la ce ți-am spus.

– De acord, tată. Mulțumesc.

El se opri o clipă în prag.

– Este tatăl lui Jenny, fetița pe care o antrenează Gina?

– Da.

– Cu siguranță, e foarte talentată, altfel Gina n-ar fi luat-o. Dacă se hotărăște să facă trapez, copila aceasta își va petrece mult timp pe drumuri. Nu-mi imaginez o mamă mai bună pentru ea decât tine, Lola.

*

* *

Trecură câteva ore de la discuția cu tatăl său. Lolei nu-i trebui mult timp să se hotărască și să se întoarcă la Jacksonville. Annabel îi promisese că va veni s-o ia cu mașina. Și acum, era aici, lividă la gândul că s-ar putea să fie prea târziu.

Își căută cu privirea prietena prin mulțime, dar îl zări pe Matthew și încremeni. Îl observă o clipă, cu inima bătându-i nebunește. Îi depășea pe toți cei din jur cu aproape un cap. Era semeț și drept, cu maxilarele încleștate, cu fruntea brăzdată de cute. O văzu și el; nu prea părea încântat.

– Bună ziua!

– Bună!

– Nu mă gândeam că o să te văd aici. Ce-i cu Annabel?

– N-a putut să se elibereze și m-am oferit să vin eu.

– Aș fi putut să iau un taxi.

El o privi o clipă apoi întrebă:

– Ai fi preferat?

– N-aș fi vrut să te deranjezi.

– Nu-i nici un deranj.

Dacă ar ști ea! Chiar dacă Annabel și-ar fi luat liber de la birou, oricum el i-ar fi cerut să-l lase să vină în locul ei. Două săptămâni! Două săptămâni lungi fără Lola. Ar fi dat oricât s-o poată strânge în brațe, s-o sărute și să-i șteargă tristețea din privire... În loc de asta, spuse doar:

– Pari obosită.

– Am stat de vorbă cu tata până pe la cinci dimineața.

– Și?

Lola nu reuși să răspundă, pentru că o împinse cineva grăbit și se trezi lipită de Matthew. Privirile li se întâlniră. Amândoi voiau același lucru: să ierte totul și s-o ia de la capăt, ca înainte. Înainte de ceartă.

– Am face mai bine să mergem acasă, ca să poți să te odihnești.

În mașină, neștiind ce să spună, se mulțumiră cu o discuție neinteresantă.

– Ai călătorit bine?

– Foarte bine. I-ai spus lui Jenny că tata o va primi la o audiție?

– Da, este foarte bucuroasă.

– Ce... Ce mai fac Rusty și Julie?

– Bine.

Apoi tăcură vreo câțiva kilometri.

– Ai fi putut să-mi spui că pleci pentru trei săptămâni, am aflat de la Annabel.

– N-am avut ocazia.

– În seara aceea am stricat totul, nu-i așa?

– Matthew, te rog... Îmi pare rău.

– Nu-ți cere scuze. Spune-mi, de ce ți-ai scurtat călătoria cu o săptămână?

– Pentru că îmi lipseai.

Cuvintele îi scăpaseră firesc. Tăcerea deveni zdrobitoare. Două inimi băteau neliniștite, nebunește.

– Și tu mi-ai lipsit. Mi-ai lipsit enorm.

Aproape ajunseseră. Matthew se întoarse spre ea.

– Am putea vorbi despre asta după ce o să te odihnești puțin.

– N-am să mă pot odihni până când nu vom vorbi.

Era atât de bine să fie din nou acasă... Obiectele familiare, mirosul florilor... Florile? Lola privi în jurul ei. Trandafiri, trandafiri peste tot, pe masa din bucătărie, în fața șemineului, în antreu, iar pe pervaz, o sticlă de șampanie și două cupe. Ochii Lolei se încețoșară.

– Sunt minunate, Matthew, dar n-ar fi trebuit...

– Așa am vrut, Lola.

Dar ceea ce voia el mai presus de toate era s-o cuprindă în brațe, s-o sărute, s-o mângâie; își jurase însă să nu se pripească.

– Este felul meu de a-mi cere iertare.

– Matthew?

Ea se simțea dintr-o dată stângace, timidă. Trase aer adânc în piept și spuse dintr-o răsuflare:

– Mă mai iubești? Mai vrei să fiu a ta?

El închise ochii pe jumătate.

– Mi-am învățat lecția, Lola. Și atâta vreme cât tu nu vei fi sigură pe sentimentele tale, răspunsul meu va fi nu. Tu hotărăști de acum, fată dragă!

– Te-am făcut într-adevăr să suferi.

– Ne-am rănit reciproc. Ascultă, Lola, acum aș face mai bine să plec. Vom vorbi mai târziu.

– Nu, Matthew, te rog. Nu pleca!

– Atenție, Lola, nu te juca prea mult cu focul ca să nu te arzi!

– Nu-mi ușurezi deloc lucrurile.

– Vreau să fiu sigur că știi ce faci. Pentru că data viitoare voi merge până la capăt...

Ea străbătu cu timiditate cei câțiva pași care o despărțeau de Matthew și-și trecu brațele după gâtul lui.

– Cred că n-am să mai pot aștepta nici un minut în plus.

În sfârșit! În sfârșit, putea s-o strângă la piept, să-i respire parfumul, să-i mângâie părul, obrajii, trupul. O ținu astfel, nemișcată, lipită de el, apoi îi ridică bărbia.

– Ești într-adevăr sigură? Nu-mi doresc nimic mai mult pe lume, dar trebuie să...

– Matthew, da! Mi-ai lipsit prea mult. Mi-au lipsit brațele tale, buzele, zâmbetul tău...

El își plecă încet fața spre ea și, foarte încet, doar cu vârful buzelor, îi trezi Lolei senzațiile pe care încercase să le adoarmă în decursul celor două săptămâni de absență. Cu o mână șovăitoare, Matthew îi desfăcu rochia, dezvelindu-i cu delicatețe trupul fremătând de dorință.

Capitolul 10

Matthew era așezat în fața mașinii de scris, incapabil să se concentreze. Ciudat! În unele zile cuvintele veneau de la sine, pe când în altele i se părea imposibil să lege coerent două fraze.

Cu ochii ațintiți spre peretele de lângă bibliotecă, în locul în care rămăsese urma cenușie a unui tablou, se întreba când luase de acolo portretul Jessicăi. După discuția cu Lola despre oribilul accident? În cursul îngrozitoarei săptămâni de despărțire? Sau poate mai târziu, în ziua când se întorsese?

Soția lui își va păstra întotdeauna un loc foarte special în sufletul lui, dar ea făcea acum parte din trecut. Azi, inima și toate gândurile lui erau ocupate de Lola. „Te iubesc, Lola, și vreau să mă căsătoresc cu tine."

Se ridică și aruncă o privire spre Porterie. De la întoarcerea Lolei, acum trei săptămâni, Matthew nu se mai desprindea de ea. Își adaptase programul după al ei. De la ora patru

dimineața până la ora plimbării călare, Matthew scria la piesa lui. După antrenamentul Lolei, mâncau împreună, adeseori în intimitatea camerei ei.

Uneori își petreceau ziua în casa cea mare. El lucra în biroul lui în timp ce tânăra femeie citea pe canapea. Din când în când, privirile li se întâlneau și își zâmbeau, simplu.

*

* *

Veni și decembrie.

Lola își dorea să lumineze grădina și să pună ghirlande de beculețe prin copaci și pe streașină. Fură aranjați doi brazi, unul în living și celălalt în camera de joacă, pentru ca, la întoarcerea lor acasă, copiii să-l împodobească după gustul lor.

Oh, da! Se scruseseră trei săptămâni de tandră și intimă complicitate, fără ca Matthew să-și dea seama când trecuse timpul.

Dar lucrurile urmau să se schimbe. Pe de o parte, urmau să vină copiii și Gladys se instalase în camera de oaspeți. Pe de altă parte, circul își stabilise „tabăra" de iarnă în Florida, astfel că Lola urma să-și petreacă mult timp printre ai săi.

Totuși, două subiecte de îngrijorare îi strângeau inima lui Matthew: audiția lui Jenny ce urma să aibă loc a doua zi de Crăciun, și răceala cu care se purta Julie față de Lola.

Se gândea de pe acum că va veni luna martie și ce gol va rămâne în viața lui o dată cu plecarea Lolei. Exista oare vreun mijloc s-o convingă să rămână?

Apariția Lolei îi întrerupse avalanșa aceasta de gânduri. Se așeză pe colțul biroului și citi o pagină.

– Ce curioasă ești!

– Mi-ai spus doar că lucrarea ta nu trebuie să iasă din această încăpere! Nu mi-ai interzis niciodată s-o cintesc... Scena aceasta îți face probleme? Nu-i de mirare, bietul Roger!

– De ce?

– Dacă aș fi în locul lui, aș lua acest pahar din mâna Catherinei și l-aș arunca în celălalt capăt al încăperii.

Puse paginile la locul lor.

– De ce ar trebui Roger să facă asta?

– Pentru că ea, Catherine, îl iubește cu adevărat. Ea nu știe încă; uneori, este nevoie de o adevărată criză de furie pentru ca și celălalt să te asculte ce spui...

– Și crezi că ea va răspunde dragostei lui?

– Dacă îl iubește îndeajuns, da. El o iubește cu siguranță altfel, n-ar fi atât de nefericit.

Matthew se apropie la câțiva centimetri de Lola.

– El nu i-a mai spus de multă vreme că o iubește.

– Poate că... Poate că ar trebui.

Cum ar fi putut să nu se identifice cu personajele acestei piese? De fapt, prin intermediul lui Roger și al Catherinei, vorbeau despre propria lor experiență...

– Poate că el se îndoiește de sentimentele Catherinei, și ezită să-i spună că o iubește pentru că ultima dată când a făcut-o ea a fugit?

O ținea de umeri, cu privirea ațintită în ochii ei. Lola răspunse:

– Acum, nu mai are nici o șansă s-o piardă. De fapt, ei i-ar plăcea să-l audă din nou mărturisindu-i dragostea lui.

– Și dacă ar avea și el nevoie să asculte asemenea cuvinte?

– Ei bine, eu... în sfârșit... ea i le-ar spune! Voia să facă asta de multă vreme.

Lola își puse palmele pe pieptul celui pe care-l iubea și-i simți bătăile accelerate ale inimii.

– Când o va face?

– Curând, dar nu-mi amintesc în clipa asta.

Își înclină capul și o sărută delicat pe buze. Lola se înfioră de plăcere. Își sprijini capul pe umăr ul lui Matthew. Rămaseră îndelung astfel, într-o perfectă armonie de sentimente. Minute, ore? Ce mai conta?

Cu mâinile tremurând, Matthew mângâie chipul atât de frumos al Lolei, pe care o iubea din tot sufletul.

– Matthew?

– Mmm?

– Te iubesc atât de mult încât sufăr.

– Oh, Lola! Și eu te iubesc. De altfel, în fiecare noapte îți strigam numele, și-ți spuneam că te iubesc cum nici un bărbat n-a iubit vreodată o femeie. Că voiam să fii a mea pentru totdeauna.

El o îndepărtă ușor, zâmbind.

– Acum... Te previn, dacă nu ieșim imediat de aici, încui ușa cu cheia și...

– Să mergem la Porterie!

– O.K.! Gladys este încă la bucătărie?

– Face atâtea prăjituri cât pentru o armată întreagă!

– Se spune că zahărul dă energie, așa cum vom avea nevoie curând. Când trecem prin bucătărie, fură tot ce poți!

Încă mai râdeau când pătrunseră pe teritoriul plin de arome al lui Gladys și-și luară pe săturate brioșe și ecleruri, sub privirile uluite ale lui Bruce și Gladys.

– Este grozav să-i vedem atât de fericiți. Vom avea un Crăciun vesel, un Crăciun foarte vesel.

*

* *

După îmbrățișări de neuitat, pline de înflăcărare, Lola se întreba ce-ar mai însemna viața ei fără el. Cum va suporta absența de nouă luni care se pregătea? De ce se temuse de la început, se întâmplase: îl iubea cu pasiune și acum trebuia să aleagă între această dragoste și trapez.

– Bună dimineața, dragostea mea. Cât este ceasul?

– Este ora opt.

– Doar trei ore de somn... În ritmul ăsta, voi îmbătrâni înainte de vreme! Știi, de îndată ce vom lua micul dejun, va trebui să ne grăbim să terminăm pregătirile de Crăciun, să facem ultimele cumpărături, să împachetăm cadourile. Și după aceea, să mergem să-i așteptăm pe copii la aeroport.

– Ar fi mai bine să te duci singur.

– Nu. Nu astăzi. Vreau să fii cu mine. Vreau să se obișnuiască să te vadă împreună cu mine.

Cuvintele acestea o convinseră. Poate că avea dreptate, poate că destinul ei era acesta, să-i aparțină lui Matthew, să-și împartă viața cu el, să-l iubească, pe el și pe copiii lui.

*

* *

După-amiază mai târziu Lola se afla împreună cu Matthew în holul aeroportului. Fără să-și dea seama, își crispase mâinile pe brațul lui. El se întoarse surprins spre ea.

– Ești emoționată?

– Îngrozitor.

– Dar îi cunoști. Ei te adoră.

– Nu exagera.

Dacă între ea, Rusty și Jenny contactul se stabilise imediat, nu același lucru se întâmplase cu Julie, care i se păruse ostilă. În plus, prezența ei aici era ca un angajament, un angajament pe care nu era sigură că și-l va putea lua, oricât de mare ar fi fost dragostea ei pentru Matthew.

– De data asta, este altfel.

– Înțeleg. Te temi de ceea ce vor crede! Dar nu-ți face griji, Lola... Totul va fi bine.

Cu toate aceste asigurări, când îi văzu pe copii venind și mai ales pe Julie, el se gândi că partida nu era câștigată încă.

După ce recuperară toate bagajele, Matthew le propuse tuturor să meargă să mănânce.

– Ce-ați zice de o pizza înainte să ajungem acasă?

– Pizza? Dar tu detești asta, remarcă Julie. Întotdeauna ne-ai spus că este ceva ce nu poate fi mâncat!

– Acum îmi place.

Rusty se grăbi să intervină.

– Taci până nu se răzgândește și ne duce într-un restaurant imposibil cu față de masă albă, trei pahare și patru chelneri.

Devorară pur și simplu două pizza enorme, cu o poftă de care nu s-ar fi crezut în stare. Copiii povestiră cu fantezie miile de detalii din viața lor, vorbiră despre Shelly și despre soțul ei,

despre câinele lor, despre piscină, despre școală. Râsetele izbucneau într-o veselie generală. De fapt, nu generală. Julie privea îmbufnată buna înțelegere evidentă dintre tatăl său și prea frumoasa lui vecină. De la moartea mamei sale, fata le privea cu suspiciune pe toate femeile care încercau să se apropie de tatăl ei. Și totuși, Matthew nu putea trăi doar din amintiri. Dar Julie era încă prea tânără ca să înțeleagă și să accepte.

Câteva minute mai târziu, își aduseră bagajele în holul de la intrare.

– Tată, este formidabil! Toate aceste lumini și... Oh! Doi brazi! Super!

– Anul acesta va fi un Crăciun adevărat, tată.

– Da, Jenny, un Crăciun adevărat.

– Oh, mulțumesc, tată!

Matthew își trecu un braț după umerii Lolei.

– Ei ar trebui să-i mulțumiți, copii. Eu n-am făcut decât să mă supun ordinelor ei.

Rusty și Jenny săriră s-o îmbrățișeze pe Lola în timp ce Julie îi mulțumi vag și după ce-și luă valiza urcă în camera ei. Lola, îi aruncă lui Matthew o privire și-l văzu stânjenit.

– Toate astea sunt noi pentru ea, Matthew. Las-o să se obișnuiască, îi trebuie timp.

– Poate că ai dreptate. Bine, am să urc bagajele.

Întristată totuși, Lola se duse în bucătărie să aducă prăjituri și o carafă cu suc de portocale. Veni cu toate în salonaș. După ce mutase de vreo trei ori cutiile cu podoabe de pom de la locul lor, oftă conștientă că locul ei nu era aici, în seara sosirii copiilor. Își luă geanta și se îndrepta spre ușă când Matthew o surprinse.

– Unde pleci? întrebă el brusc făcând-o să se întoarcă spre el.

– Acasă la mine.

– De ce?

– Nu mai am nimic de făcut aici; Bruce și Gladys țin bine în mână siuația.

– Vreau să rămâi. Am nevoie de tine, Lola.

– Ah, da... De aceea scotocește Jenny prin bagaje căutând fotografiile pe care vrea să ți le arate și Rusty își acordează chitara ca să-ți cânte o colindă?

El îi ridică ușor bărbia și o sărută scurt pe buze.

– Lola?

– Matthew, nu este momentul.

– Îți faci probleme din cauza lui Julie. O să aranjez imediat asta. Îmi ador copiii, Lola, dar n-am să-i las să-mi dicteze cum să mă port.

– Julie mă vede ca pe o amenințare. Ia gândește-te, este plecată de atâta vreme și, când vine, îl găsește pe tatăl său lângă o femeie pe care abia de o cunoaște. Are nevoie de timp să se obișnuiască.

– Ceea ce are nevoie, este o discuție serioasă cu bătrânul ei tată. O cunosc bine, dacă nu pun la punct lucrurile acum, acestea se vor complica. Ce-o să faci mâine sau poimâine dacă va continua să fie bosumflată? Vei refuza să mergi la cina de Crăciun la Annabel? Și la celelalte mese? Tu cu Gladys și cu mama ta v-ați străduit atâta ca să pregătiți totul; acum o să le suni ca să le spui că totul s-a anulat?

– Dar, Matthew, fiica ta este foarte tulburată.

– Este datoria noastră s-o liniștim și nu vom reuși niciodată dacă vei fugi mereu.

– Tată, Gladys caută o...

Julie intrase alergând în bucătărie și se opri brusc văzând-o pe Lola în brațele tatălui său. Privirile li se întâlniră.

– Îmi pare rău, credeam că ea a plecat de mult.

– O clipă, fetițo, vreau să-ți spun două vorbe.

Era timpul să intervină, altfel situația devenea rapid insuportabilă.

– Lola, te rog să ne lași un pic singuri, pe Julie și pe mine.

După plecarea tinerei femei, fata ridică ochii spre tatăl său.

– Ești supărat pe mine?

– Nu, draga mea, nu sunt supărat pe tine, dar sunt dezamăgit.

– Nu-mi pasă! Ce caută ea aici, la noi? Nu poate să se ducă acasă și să ne lase-n pace?

– Atitudinea ta este inacceptabilă, Julie. Vino încoace.

O așeză pe fiica lui pe un scaun și el se așeză în fața ei.

– Prezența Lolei nu schimbă cu nimic sentimentele pe care le am pentru voi. Vă iubesc enorm pe toți trei, sunteți lumina vieții mele. Tu trebuie să înțelegi asta, draga mea.

– Știu, tată, și eu te iubesc.

– N-ai întrebat de ce se află Lola aici? Ei bine, pentru că o iubesc! O vreau alături de mine. Ea nu este nici mai mult nici mai puțin importantă decât unul dintre voi.

– Dar, atunci, mama? N-o mai iubești?

– O voi iubi întotdeauna, draga mea. Dar ea ne-a părăsit de trei ani. Pierderea ei a lăsat un gol imens în viața mea. Uneori mă simt foarte singur.

Surprinsă, ea ridică ochii spre el. Nu se gândise niciodată că tatăl ei ar fi putut să se simtă singur.

– Dar de când am întâlnit-o pe Lola, viața mea s-a schimbat. Și vreau să-ți spun, Julie, că este bine, este minunat să zâmbești, să râzi și să fii fericit.

– Eu vreau să fii fericit, tată, dar Lola nu este mama mea.

– Nici o clipă n-a fost vorba despre asta. De fapt, sunt gata să pariez că dacă i-ai da o șansă cât de mică, ar putea să-ți fie o bună prietenă. Vezi... ea m-a făcut să-mi placă pizza!

Julie zâmbi.

– De ce nu? Pare simpatică, râde tot timpul.

Ceea ce urma să-i spună era destul de delicat dar trebuia ca lucrurile să fie limpezi.

– Fie că vei vrea sau nu, eu voi continua s-o văd pe Lola. Vreau să înțelegi bine asta. Este hotărârea ta dacă-ți place sau nu. Nu-ți cer s-o iubești, dar nu vreau să te văd nepoliticoasă sau îmbufnată, de acord? Bun, te iubesc și sper că împreună vom reuși... Înainte s-o judeci, mai așteaptă puțin.

– Voi încerca, tată.

El se ridică și o mângâie pe păr.

– Să mergem, altfel vor împodobi bradul fără noi.

– Mă bucur că anul acesta am brazi adevărați...

– Lolei trebuie să-i mulțumești. Fără ea, s-ar fi putut întâmpla să n-avem deloc.

– Chiar am fost nepoliticoasă cu ea?

– Chiar așa.

– Îmi pare rău.

– Nu trebuie să mi-o spui mie.

Julie se îndreptă încet spre cutia cu podoabe de pom aflată în salonaș pe care Lola, între timp, o desfăcuse. Fata scoase

din ea un con de brad aurit și i-l întinse Lolei. Era un gest neînsemnat, dar era ca o ofertă de pace și încordarea dintre ele se risipi repede.

Era aproape miezul nopții când Matthew se urcă pe scară să pună podoaba finală din vârf. Un clovn. Un clovn de porțelan.

– Nici nu-ți imaginezi prin câte magazine am scotocit până să-l găsesc.

Lacrimi de bucurie umeziră ochii Lolei astfel că Matthew se grăbi s-o cuprindă în brațe. Cu un gest al mâinii, le făcu semn celorlalți să vină, și curând Jenny, Rusty, Julie, Gladys, Bruce, Matthew și Lola se aflară împreună în jurul bradului măreț pentru a-și ura Crăciun fericit.

„O seară ca aceasta nu se uită”, se gândi Matthew, după cum nici următoarele zile, cina de la Annabel și prânzul de Crăciun acasă, cu toată familia Lolei.

Se gândea din ce în ce mai mult la Lola, la locul pe care-l ocupa în viața lui, la rolul pe care voia să i-l ofere în familia lui. Ar fi trebuit s-o ceară în căsătorie, în seara aceea, după plecarea musafirilor. Dar fusese readus brutal la realitate când domnul Ross i se adresase lui Jenny.

– Nu te culca prea târziu, fetițo, vreau să te văd în formă mâine dimineață.

Bătrânul îi întinsese mâna zâmbind.

– Dacă Jenny se dovedește a fi atât de talentată cum spune Gina, am putea să ne vedem amândoi fiicele plecând în turneu peste două luni. Nu știu ce va fi cu Jenny, dar locul Lolei este acolo.

Privind pe fereastră înspre Porterie, o ciudată impresie de gol îl făcu să simtă o strângere de inimă. Trebuia s-o vadă pe Lola. Imediat.

Alergă ca un nebun până la ea, unde Luke îl întâmpină lătrând.

– Îmi pare rău, bătrâne, dar tu rămâi afară.

În salon, Lola privea flăcările din șemineu, întinsă pe canapea, cu clovnul de porțelan în mână.

– Te așteptam.

Glasul îi tremura de tristețe și în ochi îi străluceau câteva lacrimi.

– Dacă s-ar putea să nu se sfârșească niciodată Crăciunul! Oh, Matthew, ia-mă în brațe! Am atâta nevoie de tine.

– Sunt aici, dragostea mea, și te iubesc. Doamne, cât te iubesc.

Dar cuvintele sunt uneori zadarnice și o îmbrățișare înflăcărată spunea mai mult decât cel mai lung discurs. O învălui pe Lola cu toată tandrețea de care era în stare. Apoi fiecare părticică a trupului său îi exprimă sentimentele. Degetele lui, buzele, ochii, spuneau fără cuvinte: *Te iubesc, Lola!;* trupurile lor dansau asemeni flăcărilor ce luminau încăperea.

Capitolul 11

A doua zi dimineață, Matthew și întreaga lui mică familie se duseră la sala de gimnastică pentru a încuraja primele încercări ale lui Jenny. Lola îi întâmpină cu zâmbetul pe buze.

– Ei, Jenny, ești în formă?

– Sunt gata.

– Matthew, dacă ai altceva de făcut, nu mai zăbovi, noi o să ne antrenăm vreo oră.

– O să rămânem cu toții aici, dacă nu te deranjează.

Și se îndreptară cu toții spre gradene. Rusty și Julie se așezară turcește, Matthew rămase în picioare, sprijinit de perete.

– Cred că iarna este foarte frig aici.

– Da.

Își notă în memorie că va trebui să instaleze rapid încălzire, apoi își îndreptă atenția asupra instrucțiunilor pe care le primea fiica sa.

– Sunt exerciții pe care ar trebui să le faci în fiecare zi, Jenny. Va fi destul de greu să le integrezi în timpul tău, între orele de dans, lucrul la aparate și școală. Dar sunt indispensabile.

– Știu.

– Nu prea vei mai avea timp liber, adăugă Lola, ca și cum ar fi încercat s-o facă pe fetiță să se răzgândească.

– Tata mi-a spus că tu începi la ora patru dimineața. Te-ai supăra dacă aș veni și eu o dată cu tine, înainte să merg la școală? Pe la ora cinci? O să mă culc devreme.

Lola simțea că fetița era hotărâtă să facă totul ca să reușească. Rusty, Julie și Matthew la fel. Aruncă o privire spre tatăl copiilor. Pentru prima oară, el înțelegea cu adevărat ferma hotărâre a fiicei sale.

– De acord. Hai la treabă!

Matthew le contempla pe cele două acrobate: pe cea mai mare în costumul ei colant negru, cu părul ridicat într-un coc, și pe cea mică, grațioasă în costumul ei verde. Descoperi cu uimire îndemânarea fiicei sale.

În afara acelei ușoare stângăcii obișnuită copiilor, Jenny arăta o siguranță surprinzătoare.

Cum de fusese atât de orb în privința propriului copil? Își punea această întrebare în timp ce pe chipul lui Jenny se citea încântarea.

Lawrence împreună cu întreg tribul Ross veniră să-l salute, apoi Matthew abia avu timp să-și îmbrățișeze fetița înainte ca aceasta să fie acaparată de frații Lolei care o conduseră spre platformă și-i fixară coarda de siguranță. Inima lui de tată se strânse când își văzu mogâldeața cățărată atât de sus.

Tatăl Lolei dădu semnalul și Jenny se lansă în vid. În clipa aceea, Matthew înțelese că tocmai își pierduse fiica! Oh, firește, ea făcu vreo câteva greșeli, dar nu exista nici o îndoială în privința talentului ei. Siguranța și bucuria de care dădea dovadă confirmau acest lucru.

Oricât de incredibil ar fi părut, Jenny, fiica unui „sedentar" avea stofă de mare artistă de circ. Lawrence, Simone și Gabe Ross nu-și reveneau din uimire.

Rusty și Julie îl înconjurară pe tatăl lor și acesta, cu lacrimi în ochi, o văzu venind pe Lola.

– Mi-ai spus-o. Eram prevenit.

Părea atât de tulburat încât tânăra femeie îl cuprinse în brațe. Matthew oscila între mândrie și îngrijorare.

Câteva minute mai târziu, văzând-o pe Jenny ratând un luping și căzând în plasa de siguranță, Lola îl lăsă pe Matthew și alergă spre tânăra artistă.

Nu numai că i se furase fiica, dar în plus pierdea și dragostea ei. Simți cum îl cuprinde un val de tristețe și vru să alerge după Lola, dar Lawrence îl opri din elan.

– Nu, Matthew. Dacă o iubești, las-o să plece. Poate că Jenny este exact persoana de care are nevoie Lola în acest moment.

– Are dreptate, interveni doamna Ross punându-i o mână liniștitoare pe braț. Este destul de mult ceea ce ți se cere, dar, dacă o iubești, ar trebui să găsești puterea să faci asta pentru ea.

– Am de ales?

– Nu prea. Ea nu va fi niciodată fericită dacă nu reușește să revină în arenă, și cred că știi asta.

Și încă cum! se gândi Matthew privindu-l pe Dave luând poziție alături de fratele lui. Discuțiile și râsetele se opriră brusc. Nu lipsea nici un membru al trupei. Toți auziseră zvonurile despre Lola, că își mai pierduse din îndemânare și din siguranță, că retragerea ei nu era departe.

Cele două acrobate – fiica sa și femeia pe care o iubea – își ocupară locurile pe platformă și apoi se balansară în gol, mai sus, mereu mai sus. Gabe Ross dădu semnalul și, preț de o clipă, Matthew își simți inima-n gât. Amândouă se lansaseră în vid, prinseseră mâinile partenerilor lor și după câteva secunde insuportabil de lungi reveniră la trapezul de dedesubt. Gata, se sfârșise, le pierduse pe amândouă...

Dacă vreodată crezuse că ar putea s-o împartă cu trapezul, bucuria pe care o citi pe chipul ei îi alungă orice speranță. Era bucuria limpede a celui care reușise să înfrângă în sfârșit adversitatea, bucuria celui care își trăiește viața într-o altă lume. A o împiedica să-și recapete această viață ar fi însemnat să-i taie aripile.

Când cele două acrobate aterizară în siguranță pe platformă, Matthew își plecă privirea. Ochii îi erau ciudat de umezi, dar și Simone își ștergea o lacrimă de bucurie pentru Lola; Julie plângea și ea de mândrie pentru sora ei. Rusty dădu din cap.

– Cine ar fi crezut asta despre Jenny! Și, ai văzut-o pe Lola, tată?

– Am văzut-o, Rusty.

Deja Jenny alerga spre el și, când ajunse, îl întrebă la ureche:

– Ei, ce spui, tată, pot să mă antrenez?
– Ai fost formidabilă, Jenny.
O căută din priviri pe Lola.
– ...voi vorbi cu Lola.
– Asta înseamnă că ești de acord?
„Parcă am de ales?” se gândi Matthew.

*
* *

Lola era înconjurată de întreaga familie și de prieteni și, încetul cu încetul, devenea conștientă de situație. În urmă cu doar câteva zile, își spusese că locul ei este alături de Matthew, că terminase cu trapezul, și iată că în sfârșit... ai ei o felicitau, o primeau din nou în lumea lor, în lumea ei.

„Vei reuși, și nici măcar nu-ți vei da seama de asta până când vor răsuna aplauzele.” Cuvintele Annabelei îi reveniră în minte. Prietena ei nu se înșelase. Prea absorbită de performanțele lui Jenny, Lola nu se gândise la propria ei neliniște. I se păruse lucrul cel mai firesc din lume să se arunce în gol. Se simțise imponderabilă, ca și cum lanțurile care o legaseră de trecut se rupseseră dintr-o dată.

„Am reușit, am învins, sunt liberă!”

Îi vor trebui câteva săptămâni de antrenament intensiv ca să-și reintre în formă, va trebui s-o urmărească și pe Jenny îndeaproape, să pregătească toate costumele, și... Mathew, aici, în fața ei nu-și lua ochii de la ea. Era bărbatul pe care-l iubea. Rămase brusc nemișcată, conștientă pentru prima oară

de prețul pe care-l avea de plătit pentru succesul ei. Doamne, de ce nu era și el din lumea lor, un om liber, liber să plece din Jacksonville când circul va porni la drum?

Matthew se îndepărtă de copii și veni în fața ei. Ochii îi străluceau de mândrie, de dragoste și... de tristețe.

– Bravo!

– Mulțumesc!

– Ai fost minunată, acolo sus...

Îi mângâie obrazul.

– ...poate încă un pic ruginită, dar...

– Acum, nu mai este decât o chestiune de timp, dar a fost atât de frumos, Matthew, atât de minunat!

– Se vedea pe fața ta.

Oh, chipul adoratei lui Lola! Poate că nu va putea niciodată să-i spună cât o iubește. La acest gând, o strânse pe Lola foarte puternic în brațe și-și reținu cu greutate lacrimile care-i ardeau ochii.

– Totul va fi bine, Lola. Nu-ți face griji.

– Mă întreb dacă...

El îi puse un deget pe buze ca s-o facă să tacă.

– Ascultă, ai avut destule emoții de azi-dimineață. Ce-ai zice să-i ducem pe copii la Saint Augustin? Am putea să vizităm fortul și cred că m-aș lăsa ispitit chiar și de acea oribilă cremă caramel cu sirop de coacăze!

– Asta merită deplasarea! De acord, dacă și copii vor să mergem.

*

* *

Câteva ore mai târziu, Lola, așezată pe canapea, aprecia liniștea relativă din casă. Gladys spăla vasele la bucătărie, se auzea undeva un radio prost reglat emițând niște melodii moderne, în altă parte, o voce de adolescentă se rățoia la tatăl său: Julie și Matthew păreau să fie iarăși în conflict.

Jenny intră în încăperea unde se afla Lola ca să-i ureze noapte bună.

– Ne întâlnim la ora cinci?

– Mâine nu, încă nu știu cum ne vom organiza dar nu fi îngrijorată, voi vorbi astă-seară cu tatăl tău.

– Vii să călărești cu noi, mâine?

– Sigur!

– Super! Lola, mă bucur că ești aici și că tata te iubește atât de mult.

Tânăra femeie își simți ochii umplându-se de lacrimi.

Matthew apăru în prag. Privirea i se plimbă de la Jenny la Lola apoi din nou la Jenny.

– Credeam că te-ai culcat.

– Trebuia să-i spun noapte bună, Lolei.

– Ah, înțeleg.

Își îmbrățișă cu tandrețe fiica.

– Acum șterge-o, altfel vei fi foarte obosită ca să mergem să călărim. Îmi pare rău, Lola, că am întârziat atât dar astă-seară toți sunt de-a dreptul imposibili.

– A fost o zi grea.

– Pentru toți.

O luase în brațe și vru s-o sărute când Rusty năvăli în cameră.

– Tată, știu ce nu mergea la melodia mea. Aș vrea s-o exersez acum.

– Rusty, este aproape ora zece seara. Unii oameni ar vrea să se culce și alții și-ar dori să aibă o discuție liniștită, fără să le răsune în urechi bateria.

– Pe cine crezi că deranjez? Bruce și cu Gladys joacă rummy până la miezul nopții. Julie este absorbită de lectura ei, camera lui Jenny se află în aripa cealaltă, iar voi o să vă duceți să vă plimbați pe ponton.

– Dar cine ți-a spus că ne vom duce pe ponton?

– Gândește-te un pic la ambianță, tată. Clarul de lună, sunetul îndepărtat al unei melodii... O ambianță ultraromantică.

Lola zâmbi văzând grimasa lui Matthew.

– Bun, ai exact o jumătate de oră. Nu uita să închizi bine ușile garajului în timp ce exersezi. Haide, întinde-o... Ambianță ultraromantică... Copiii ăștia, la nici cincisprezece ani...

– Tu aveai exact cu trei ani mai mult când te-ai însurat!

– De partea cui ești tu? Vino, este mai bine să mergem afară dacă vrem să fim liniștiți.

Rusty avusese dreptate, luna era splendidă, dar nici Lola nici Mathew n-aveau chef de romantism astă-seară.

– I-am spus lui Jenny că va putea să-și înceapă antrenamentul. La ce trebuie să mă aștept, Lola?

– Nu va fi ușor.

– Știu; am impresia că astăzi am pierdut totul. Dar se vede treaba că n-am de ales.

Lola suspină, nefericită la gândul că-l făcea să sufere.

– Va continua dansul și gimnastica timp ce cel puțin un an și vara viitoare va intra în spectacol și se va antrena.

– Cel puțin, voi putea s-o mai am lângă mine un pic. Dar cât timp, Lola? Cât timp până când va trebui să-i fac bagajele?

– Ai văzut de ce este în stare.

– Asta nu răspunde la întrebarea mea.

– Totul va depinde de progresele pe care le va face. Poate un an și jumătate, poate doi.

Matthew se înfioră. Doi ani. Jenny va avea în cel mai bun caz doisprezece ani când va pleca să străbată țara. Se îndepărtă de Lola și contemplă întinderea de apă pe care scânteia o rază de lună.

– Cine se va ocupa de ea, Lola? Și școala? Ce se va întâmpla când, adolecentă fiind, se va îndrăgosti pentru prima oară? Cine va fi lângă ea s-o consoleze? Să-i șteargă lacrimile și s-o facă să râdă? Cine o va învăța regulile vieții? Am nevoie de răspunsuri, Lola.

– Jenny va fi cu mine sau cu părinții mei, după cum vei hotărî tu. Părinții mei sunt niște oameni formidabili Matthew, o vor iubi așa cum merită să fie iubită. Mama este o profesoară excelentă. Poate că va merge mai încet decât la școală, dar instruirea este o prioritate în familia noastră.

Foarte nefericită văzându-l cât suferă, Lola îl cuprinse în brațe.

– Iar tata este un adevărat zbir când este vorba de ieșit cu băieții. Cu siguranță că îi va da același sfat pe care ni-l dădea nouă.

– Care este acesta?

– Să nu ieșim niciodată cu un „sedentar”.

– Ai fi făcut mai bine să-l asculți. Am toată încrederea în tine și în părinții tăi. Dar tu, ce vei face? Ce se va întâmpla cu clovnul Rossi?

– Nu știu, totul este atât de complicat. Într-un moment îmi doresc să mă reapuc neapărat să lucrez la trapez, pentru ca în clipa următoare să nu suport ideea că te părăsesc, că va trebui să încui într-o ladă costumele lui Rossi. Toți cei pe care-i iubesc sunt aici.

– Să ne căsătorim, Lola, și să uităm de toate astea.

Vorbea oare serios? Cum să aleagă, cum să renunțe la jumătate din ființa ei?

– Matthew, să nu luăm decizii importante astă-seară. Vino. Sărută-mă, iubește-mă.

Casa, refugiul lor. Porterie le adăpostea dragostea de la sosirea copiilor. Se întoarseră în casă fără să vorbească. Astă-seară, fără râsete, fără jocuri. Fără foc... Neliniștea îi paraliza și când Matthew o trase pe Lola spre el ca să-i desfacă rochia și s-o iubească iar, degetele îi tremurau.

Când Matthew își plecă privirea spre adorabila lui iubită, observă lacrimile care i se prelingeau pe obraji. Cu vârful buzelor, i le șterse și o strânse pe Lola în brațe, multă vreme încă după ce ea adormi.

„Dacă o iubești, las-o să plece!”

Capitolul 12

Lola se trezi liniștită. Cu nasul în pernă, adulmecă parfumul lui Matthew și întinse mâna să-l mângâie.

Plecase!

Își simțea capul în flăcări și încerca să-și alunge amintirile, dar îi revenea mereu în minte mândria și tristețea de pe chipul lui Matthew când coborâse de pe trapez, își aminti apoi aluzia pe care i-o făcuse despre căsătorie și în sfârșit modul dezlănțuit în care făcuseră dragoste, ca și cum ar fi vrut să pună un punct final aventurii lor.

Trebuia totuși să existe un mijloc de a împăca felurile lor diferite de viață. Dacă ar mai lăsa fiecare din exigențele lui... Da, dar... ea la ce ar putea renunța? La ce ar fi putut renunța Matthew? Cu siguranță, nu la copii. Oare dragostea lor va fi destul de puternică să înfrunte furtuna care se pregătea?

Se îndreptă cu pași mari spre grajduri și fu surprinsă s-o găsească aici pe Julie.

– Ești foarte matinală.

– De multă vreme nu m-am mai ocupat de Cantate. Și apoi, tata este într-o dispoziție în dimineața aceasta, încât am preferat să plec.

– Ah?

– Detest să-l văd așa. Ai zice că este gata să muște la cea mai mică prostie.

– Fiecare cu caracterul lui! Ai făcut bine că ai ieșit. Este mai bine să aștepți să se îndepărteze furtuna.

Julie bătu din picior, ochii ei aruncând fulgere.

– Nu-mi vorbi despre tatăl meu, tu nu-l cunoști! Din cauza ta a devenit atât de imposibil. Și nu tu trebuie să-mi spui ce am de făcut. Nu ești mama mea!

– Nu încerc să fiu mama ta.

– Ah, nu? V-am văzut aseară, pe ponton. Știu ce încerci să faci, dar n-o să meargă. Tata o iubește pe mama și nu se va recăsători niciodată. Ne are pe noi, Pe Rusty, pe Jenny și pe mine. Nu mai are nevoie de nimeni! Nici de tine, nici de nimeni!

Continuă, cu vocea întretăiată de suspine:

– Voi fi foarte bucuroasă, în martie, când circul va pleca și ne vei lăsa în pace.

Lola primi izbucnirea lui Julie ca pe o palmă și rămase împietrită. După câteva clipe, se apropie și mângâie calul pe gât.

– Îți faci probleme pentru ceva ce nu se va întâmpla, Julie.

– Ce vrei să spui?

– N-o să ne căsătorim.

Cât de greu îi era să exprime acest adevăr!

– Gândește-te un pic. Ce fel de cuplu am face noi?

– Nu prea grozav, dacă ești plecată nouă luni pe an.

– Dar știi, trebuie totuși să te împaci cu ideea că într-o zi va veni o femeie care să-și împartă viața cu tatăl tău.

– Niciodată! Niciodată tata n-ar...

– Niciodată tatăl tău n-ar... ce? o întrerupse Matthew, cu privirea ațintită spre fiica lui, apoi spre Lola. Ei bine?

Julie o imploră din priviri pe Lola să nu-i repete conversația lor tatălui său. Cu toată prezența de spirit de care era în stare, Lola i se adresă lui Matthew care aștepta un răspuns.

– Julie și cu mine vorbeam să ne ducem la plajă, spuse ea privind-o pe fată în ochi. Fiicei tale îi era teamă că n-o s-o lași să meargă atât de departe. Tocmai voiam să sugerez ca Bruce să ne însoțească. Atâta tot.

– Sigur?

Văzând lacrimile din ochii Juliei și paloarea de pe chipul Lolei, Matthew bănui că era vorba despre altceva. Dar Lola insistă:

– Asta-i tot!

– Îți mulțumesc, murmură Julie după plecarea tatălui său.

– N-am să mai fac niciodată asta, Julie. Și vreau să te gândești la ce ți-am spus.

– Am s-o fac, Lola. Îți promit.

– Tatăl tău are dreptul să fie fericit, ca toată lumea.

Curând, li se alătură Rusty, Jenny și Matthew.

Lola îl privea pe Matthew pe furiș. Părea încordat și furios. Cute adânci îi brăzdau fruntea. Fără îndoială că și hărmălaia făcută de copii contribuia la asta. Aceștia se ciondăneau fără

încetare, astfel că tatăl lor fu nevoit să-i amenințe că-i va încuia în camerele lor. Rusty îl întrebă până la urmă dacă putea să se întoarcă și tatăl său încuviință, spunându-le că el și cu Lola vor veni mai târziu.

– Să ne așezăm un pic.

Tonul vocii sale o făcu pe Lola să pălească și n-avea deloc chef să i se supună. El își legă calul apoi veni să-i ia hățurile.

– Avem de vorbit.

– Despre Jenny și Julie?

– Despre noi.

Cum să-i spună? Ce cuvinte să găsească pentru a n-o răni când el se simțea sfârșit? Dar n-avea de ales. Se gândise la asta ore întregi.

– Plec la New York.

Lola simți că i se oprește inima.

– Pentru cât timp?

– Pentru câteva zile. Mă duc la Shelly și Jo de Anul Nou.

– Și copiii?

– Rusty și Julie vin cu mine. Jenny poate să rămână. Este foarte dornică să înceapă antrenamentele. Gladys se va ocupa de ea, dar cred că poate merge împreună cu tine. Dacă nu te deranjează, bineînțeles.

– Nu... Evident... Spuneai că vrei să vorbim despre noi?

El rămase tăcut o clipă, blestemând ceasul când se întâlniseră pentru ca, mai apoi, să rămână amândoi sfâșiați, distruși o dată în plus.

– Relația noastră nu va merge, Lola.

– Nu înțeleg.

Era oare doar o impresie sau cerul pălise și păsările încetaseră să mai cânte? Totul în jurul Lolei deveni trist.

– S-a sfârșit.

– Oh, Matthew! Nu!

– Poți să păstrezi casa atât cât vei vrea, fie că vei locui aici sau nu. N-ai nici un motiv să te muți. Iapa ta poate rămâne aici, Bruce se va ocupa de ea. Cât despre Luke, nu cred că i-ar fi prea bine încuiat într-o rulotă după acești ani de libertate.

Lola era distrusă. Cum era cu putință? Ieri abia îi vorbise despre căsătorie, și iată că acum o anunța calm că între ei totul se sfârșise. Nu!

– Văd că te-ai gândit cu grijă la toate. Dar eu? Dacă ți-aș spune că vreau să rămân cu tine?

– Fir-ar să fie! Este tot ce mi-aș dori! Numai că nu pot să te las să faci o alegere nepotrivită firii tale.

– De ce? Te iubesc, Matthew.

– Știu, și te iubesc și eu. De aceea este totul așa de greu. Nu vreau să te pierd, dar în același timp, nu pot să trăiesc cu tine doar trei luni pe an. Nimic nu m-ar face mai fericit decât să fiu cu tine pentru totdeauna. Dar nu m-aș mai putea privi în ochi dacă te-aș împiedica să pornești la drum cu circul. Și să nu încerci să-mi spui că nu ți-ar lipsi, ți se citește pe față. Am văzut când vorbeai cu Jenny, aud în glasul tău de fiecare dată când vorbești despre circ.

– Crezi cu adevărat?

– Dacă ești cinstită cu tine însăți, vei recunoaște că este așa.

O strânse la piept și rămaseră astfel înlănțuiți. Amândoi îndrăgostiți, amândoi răniți, plângând amândoi o dragoste pierdută.

Ea știuse de la bun început că relația lor nu va merge. Totuși, vrusese să spere, împotriva evidenței, pentru că inima ei refuza ideea de a-l pierde pe Matthew.

– Dumnezeule, nu vreau să trăiesc așa ceva.

– Crezi că eu vreau?

– Nu știu, mi se pare că dacă am încerca, am putea găsi un mijloc.

– Cum? Spune-mi cum! Tu nu poți să-ți împarți viața cu mine, după cum nici eu nu pot face parte din viața ta. Tot ceea ce putem face este să ne salvăm prietenia pentru binele lui Jenny. Te numesc tutorele ei.

– Nu cred că am să pot, Matthew.

– Ai tot interesul s-o faci. N-o voi încredința nimănui altcuiva.

– Chiar s-a sfârșit? Nu mai este nimic de făcut?

– Mi-ai adus atâta fericire, Lola. N-am să uit niciodată. Modurile noastre de viață sunt incompatibile. Mie îmi trebuie o femeie stabilă. Tu trebuie să cauți un bărbat care va putea porni la drum împreună cu tine. Noi nu ne putem schimba. Este imposibil.

Vrând să se impregneze o ultimă oară cu gustul buzelor ei, o sărută cu sete. Ar fi vrut mult mai mult, dar... se întoarse și-și luă calul de căpăstru.

– Eu voi veni aici din când în când, dar voi fi foarte ocupat cu scrisul. Voi face tot ce va fi nevoie pentru Jenny, dacă are nevoie de orice, tatăl tău poate să ia legătura cu mine. Am s-o anunț că antrenamentul începe mâine.

– Mulțumesc.

O mai privi o dată înainte să plece.

– Ai grijă de tine, micule clovn.

– Și tu.

Se sfârșise. Calul și călărețul dispărură după colțul aleii.

*

* *

Pe la ora unsprezece seara, Matthew văzu ușa biroului deschizându-se și apăru Julie.

– Ce faci la ora asta târzie, trează?

– Nu reușesc să adorm. Dar tu de ce stai pe întuneric?

– Pentru că mă ajută să reflectez.

– Pot să intru?

– Bineînțeles.

Aprinse lumina și văzu expresia tulburată de pe chipul fiicei sale.

– Ce este, Julie?

– Lola.

– Ei bine?

– S-a întors acasă abia pe la ora patru după-amiază și are o mină îngrozitoare, parcă ar fi plâns, iar tu, tu ești trist de azi-dimineață. V-ați certat?

Își luă fiica pe genunchi și o mângâie ușor pe păr.

– Lola și cu mine nu mai suntem împreună.

– Din cauza mea?

– Nu, draga mea, nu din cauza ta. Suntem diferiți, pur și simplu. Ea este artistă și trebuie să poată să plece fără să se simtă vinovată că ne lasă acasă. Este mai bine așa.

– Dar o iubești, nu?

– Da.

– Voiai să te căsătorești cu ea?

– Da, îmi doream din tot sufletul... Acum du-te în pat, draga mea, altfel n-ai să te poți scula mâine.

– Tată, te-ai supăra pe mine dacă aș rămâne aici în loc să vin la New York cu tine?

– Firește că nu. Dar aș vrea să știu ce te-a făcut să te răzgândești.

– Rusty și cu mine am vorbit și am hotărât să rămânem aici în caz că ar avea cineva nevoie de noi.

– Hotărârea aceasta are vreo legătură cu Lola?

– Într-un fel. N-am fost prea drăguță cu ea azi dimineață, și acum mă simt foarte prost.

– Ar trebui să te duci mâine să vorbești cu ea.

– Asta am să fac. Noapte bună, tată. Te iubesc.

– Și eu, draga mea. Somn ușor.

Ce ironie! Julie o accepta pe Lola în momentul când aceasta îi părăsea.

*

* *

Lola aruncă o privire circulară prin încăpere, tulburată. Când trecuseră aceste două luni? Venise deja martie și o dată cu el, plecarea. Cea mai mare parte din lucrurile ei era deja în caravană. Peste câteva minute vor veni Bruce, Gladys și copiii s-o conducă la centrul sportiv. Într-un anume sens, era bucuroasă că pleacă pentru că era un supliciu să-l știe pe Matthew atât de aproape.

El își respectase cuvântul și se încuiase în casă în timpul rarelor vizite pe care le făcea la proprietate. Doar munca înverșunată și vizitele frecvente ale copiilor o împiedicaseră pe Lola să facă o depresie. Dar dacă zilele erau foarte ocupate, nopțile erau interminabile în singurătate. Se răsucea în pat chemând amintirile nopților de dragoste cu Matthew.

Cei ce spun că timpul vindecă rănile habar n-au despre ce vorbesc. Timpul nu face decât să amorțească durerea făcând-o să devină suportabilă.

Poate că dacă va părăsi această casă și va trăi în lumea circului, va reuși să-și uite durerea. La urma urmei, era viața ei, țelul pe care-l urmărise în ultimii doi ani interminabili.

Sunetul claxonului o trezi din visare. Erau cu toții aici. Toți în afară de Matthew care era la New York până în iunie.

Domnea o agitație intensă. După ce animalele au fost încuiate în cușteile lor și remorcile atașate la tractoare, se făcu o ultimă verificare.

După ce-și luară adio, sfâșiați de durere, Lola se îndreptă spre rulota ei când o voce familiară o făcu să se întoarcă.

– Lola!

Matthew! Mai frumos ca niciodată în paltonul său de cașmir, Matthew era aici, real, în fața ei.

– Te credeam la New York.

– Așa este. Am luat avionul azi-dimineață, dar afurisitul a întârziat.

Îi mângâie ușor, cu tandrețe obrazul înainte să continue.

– Cred că am încălcat toate regulile de circulație venind de la aeroport! Dar voiam să-ți dau asta înainte să pleci.

– Ce este?

– Vei vedea. Acum trebuie să urci repede în rulotă, altfel vor pleca fără steaua lor.

O cuprinse în brațe s-o mai sărute o dată. Un sărut pătimaș care exprima toată dragostea din lume.

Cu ochii în lacrimi, ea urcă pe cele trei trepte ale rulotei. Apoi se lăsă să cadă pe un scaun și, în timp ce caravana pornea, Lola deschise cutia pe care i-o dăduse Matthew.

Era cel mai frumos cadou pe care i l-ar fi putut face, cea mai frumoasă dovadă de dragoste. Era manuscrisul *Imagini.* Lola nu-și putu stăpâni lacrimile când citi pe pagina de gardă, dedicația pe care Matthew o scrisese cu scrisul lui repezit: *Pentru Lola, care mi-a dăruit totul!*

Capitolul 13

New Orleans, Dallas, San Francisco... Circul *Royal* străbătea în lung și-n lat America de mai bine de trei luni și, în noaptea aceasta de iunie, pe drumul spre Oregon, Lola nu-și găsea somnul.

Mâine! Mâine *el* va fi aici! Un bilețel scris la repezeală și destul de vag o avertizase. *Ne lipsești. Te iubesc. Va trebui să stăm de vorbă.* Această frază o împiedica acum să adoarmă.

Să vorbească? Își trase peste ea pledul, ușor înfrigurată. De ce să-și mai provoace unul altuia suferință? Ea acceptase durerea de a-l pierde, știind că avea într-adevăr nevoie de stabilitate și oricum, va trebui să se mute în iarna asta. N-ar mai putea suporta să locuiască atât de aproape de el, să-l vadă ieșind cu cineva, îndrăgostindu-se, aducând în casă o altă femeie... Nu, niciodată n-ar suporta...

De acum încolo, singurul lucru care-i ținea legați unul de altul era Jenny.

*

* *

Matthew, așezat în fața lui Bruce, îi privea pe copii mâncând micul dejun. Nu le trebuise nici o jumătate de oră să se pregătească. Un record.

– Tată, când plecăm?

– De îndată ce terminați de mâncat.

– De ce n-am putea petrece câteva zile la Seatle în loc să ne ducem direct la New York?

– Pentru că am întâlnire cu un editor și pentru că mătușa Shell vă așteaptă.

– Dar ea va înțelege foarte bine dacă vom mai întârzia din moment ce tu te vei căsători cu Lola.

O tăcere apăsătoare se lăsă dintr-o dată în bucătărie și cinci perechi de ochi se ațintiră spre Matthew.

– De unde ți-a venit o asemenea idee?

– Ascultă, tată, eu am paisprezece ani! O femeie simte astfel de lucruri. Și apoi, tu ai fost cel care mi-a spus că ai vrea să te căsătorești cu ea.

– Nu-i chiar atât de simplu.

„O femeie simte astfel de lucruri!” Ce era mai nostim, era că avea dreptate. Exact asta urma să-i propună el Lolei: căsătoria. Numai să dea Dumnezeu ca ea să-l asculte.

O oră mai târziu, la aeroport, Matthew o îmbrățișă pe Gladys și-i strânse afectuos mâna lui Bruce.

– Profitați de absența noastră și luați-vă și voi o vacanță.

– Contează pe noi, băiete! Îți urăm să ai noroc cu micuța noastră Lola. Sper din toată inima să reușiți.

– Și eu sper!

Aceasta ar pune capăt oribilei singurătăți care-l măcina de cinci luni încoace. Altfel, altfel... mai bine să nu se gândească.

Julie părea ușor îngrijorată.

– Tată, oare Lola n-o să se supere dacă venim și eu cu Rusty?

– Nu, draga mea, știi bine ce mult mă iubește.

Lola rămăsese foarte atașată de copii, drept dovadă nenumăratele ilustrate pe care le trimisese la fiecare etapă.

Singurul semn de întrebare erau sentimentele ei pentru el, și gândul că ar fi putut s-o piardă îl aducea în pragul disperării. Îi lipsea. Îi lipsea îngrozitor de mult. Într-atât încât, oricare ar fi fost obstacolele ce le-ar fi stat în cale, era sigur că vor reuși să găsească o soluție. Asta doar dacă ea îi va ierta teribila greșeală, aceea de a fi crezut că nu există alternativă atunci când o expediase la trapezul ei.

Lola îl iubea. Văzuse asta în ochii ei atunci, pe treptele rulotei, o simțise în ultimul lor sărut, dar toate astea se întâmplaseră în martie. În urmă cu trei luni. Și dacă n-avea nici o dovadă să creadă că ea era la fel de nefericită ca și el, Lola ar fi putu foarte bine să-l trimită la plimbare.

*

* *

Circul se instală la Seatle pentru două săptămâni. Peste tot domnea o intensă activitate. Lola, în picioare în rulota ei, trecea în revistă costumele când se auzi o bătaie în ușă.

„Dumnezeule, Matthew!” Cu inima bătându-i nebunește, se repezi să deschidă ușa și constată că nu era decât fratele său.

– Ah, bună ziua Dave.

El râse de dezamăgirea pe care o citise pe chipul surorii sale.

– Bună și ție.

– Scuză-mă, astăzi sunt cam încordată.

– Astăzi? Spune-mi mai degrabă că ești așa de când ai primit scrisorica aceea! Ce-o să faci dacă o să-ți ceară s-o luați de la capăt?

– De ce ar face-o? Problema rămâne aceeași. S-a sfârșit, Dave.

– Nu cred așa ceva nici o clipă. V-am văzut pe amândoi înainte să vă despărțiți. N-am mai întâlnit niciodată două ființe atât de îndrăgostite. Te iubește, îl iubești. Care-i problema?

– În unele cazuri, toată dragostea din lume nu ajunge.

– Cum poți să știi fără să fi încercat? Eu nu înțeleg. Am douăzeci și opt de ani, aștept ziua în care o voi întâlni pe femeia vieții mele și te asigur că dacă o voi găsi, n-o să-mi pese dacă este o „sedentară" sau nu. Aș mișca din loc cerul și pământul pentru ca lucrurile să meargă, pentru că tot ce contează sunt sentimentele, Lola.

Cu un gest, arătă interiorul rulotei.

– Toate acestea sunt provizorii. N-o să rămânem toată viața pe scenă, și nu se poate spune că un trapez îți ține de cald în pat.

– Și ce-ai face dacă vei găsi o femeie cu trei copii și o casă stabilă? O s-o târăști pe drumuri sau o să-i spui: „La revedere, dragă. Copii, să fiți cuminți." Și ați trăi fiecare în altă parte. În caz că nu știi, nu acesta este scopul căsătoriei.

– *Trebuie* să existe o soluție. Poate că încă nu v-ați gândit?

– Ne-am gândit la toate. Las-o baltă.

– Nu-mi place să insist, dar nu suport să te văd atât de nefericită.

– Hei, voi doi, veniți încoace! N-o să terminăm niciodată cu instalatul dacă vă pierdeți timpul trăncănind.

Lola și Dave o urmară pe cumnata lor venită să-i cheme la ordine.

Cuvintele lui Dave îi rămăseseră în minte. Îi răsunau în urechi în timp ce aranja costumele, o urmăreau când își pregătea inelele.

Și dacă el avea dreptate? Dacă Matthew venea cu gândul s-o ia de la capăt? Dar cum să facă asta când mai avea încă șase luni de spectacole în fața ei?

Tocmai verifica tensiunea corzilor când simți o privire ațintită asupra ei. Acolo! Matthew! Doamne, cât era de frumos! Lola își simți inima tresărind. Voia, în același timp, să alerge spre el și să fugă de el. Îi spusese o dată că este curajoasă, acum era momentul s-o dovedească. Cu ochii ațintiți spre el, traversă încet spațiul care-i despărțea și se opri la doi pași de el.

– Bună.

– Bună.

– Unde este Jenny?

– Este cu Lawrence.

Emoția lui Matthew fu copleșitoare când văzu o lacrimă prelingându-se pe obrazul Lolei. O cuprinse cu delicatețe în brațe, și o sărută tandru pe buze.

– Mi-ai lipsit, Lola. Mai mult decât îți pot spune în cuvinte.

– Și tu mi-ai lipsit.

Ea ridică privirea și adăugă cu o voce ezitantă:

– Fără îndoială, vom avea nevoie de timp ca să depășim...

– Trebuie să mai vorbim.

– Ultima oară când ai vrut să vorbești, nu mi-a plăcut ce ai avut de spus.

– Oh, Lola! M-am înșelat. Am plătit-o scump, crede-mă; dar, pe vremea aceea, am crezut că este singura soluție.

– Nu, aveai dreptate.

– Chiar crezi? Atunci explică-mi de ce mi se pare viața îngrozitoare fără tine. De ce în fiecare zi mă urmărește imaginea micului clovn care vine în biroul meu râzând cu gura până la urechi, scoțând trandafiri de hârtie din buzunarele pantalonilor uriași.

Șterse o lacrimă de pe obrazul Lolei înainte să continue:

– Și de ce rămâi singură, îngândurată în rulota ta de îndată ce prezența ta nu mai este indispensabilă. Ei, da, știu și asta. Nu uita că eu și Lawrence suntem buni prieteni!

Doamne, dragostea lui nu dispăruse! Era aici, caldă, vie, nemuritoare.

– De acord, putem să stăm de vorbă. Cât timp ai de gând să rămâi aici?

– Poate vom pleca mâine. Depinde.

– De ce?

– De noi, de tine și de mine.

– Ce vrei să spui prin „noi”?

– Noi: Rusty, Julie și eu.

– Sunt și copiii aici? De ce nu mi-ai spus?

– Pentru că voiam să te am numai pentru mine câteva minute! Ascultă, eu și cu Lawrence îi ducem pe copii la restaurantul panoramic, astă-seară. De ce n-ai veni și tu cu noi și apoi putem să discutăm.

Ea oftă. Cum să reziste dorinței de a fi singură cu el?

– De acord. La ce oră ați stabilit să plecați?

*

* *

Chiar dacă ar fi vrut, Lola n-ar fi putut să scape. Copiii nu se mai desprindeau de ea. Era în rulota ei și se îmbrăca sub privirile vigilente ale lui Jenny și Juliei.

– Tata o să adore rochia asta!

Rochia pe care și-o alesese Lola era totuși foarte simplă, cu flori imprimate pe bumbac alb, dar fetele aveau dreptate, îi venea de minune.

– Dacă nici asta nu-l bine dispune, atunci ne pierdem vremea!

Dar efectul asupra lui Matthew nu fu cel scontat. Își plimbă privirea peste silueta ei, peste părul în cascadă, peste șoldurile suple ce se ondulau în mers, peste sânii pe care-i plăcea să-i mângâie, și-l cuprinse o dorință arzătoare.

– Nu-mi ușurezi situația, Lola.

– Ar trebui?

– Ai noroc că sunt copiii cu tine! Bun, acum să mergem, Lawrence și Rusty ne așteaptă. Grăbiți-vă.

Dineul în restaurantul cu vedere panoramică fu un succes. Acesta se învârtea încet în jurul axei sale astfel că toți mesenii se bucurau în fiecare clipă de o priveliște diferită. Luminile orașului străluceau sub ei. Ambianța era veselă, copiii volubili. Doar Matthew părea mai retras, cu privirea ațintită asupra Lolei. O privire caldă, intensă, promițătoare, care o făcea să se simtă stingherită, chiar dacă între ei exista o distanță.

După ce „petrecerea” se sfârși, Lawrence îi conduse pe toți spre circ.

– Cu siguranță că voi doi aveți planuri pentru astă-seară, zise Lawrence. Noapte bună, copii.

Lola simți că i se înmoaie genunchii când rămase singură cu Matthew. Era nebunie curată, ar face mai bine să fugă și totuși, iată, mergea alături de el spre rulota ei.

– Vrei o cafea?

Trebuia să pună puțin spațiu între ei, sub orice formă. Își făcu de lucru cu câteva costume tărcate, dar el o prinse de încheietura mâinii și o răsuci.

– Nu vreau cafea.

– Atunci ce?

– Ceea ce ne dorim amândoi de la bun început.

Întinse mâna și-i mângâie gâtul, chiar deasupra decolteului.

– Să mă înalț în al nouălea cer de plăceri împreună cu tine.

– Și mâine, și poimâine ce-o să fie, Matthew? Viitorul nostru nu este prea roz.

– O să vorbim despre asta mai târziu. Fiecare lucru la timpul lui.

Cum el părea să nu aibă chef de discuții, și cum, în fond, și ea dorea să-i aparțină, Lola își alungă din minte toate obiecțiile și se lăsă cu voluptate în brațele lui Matthew.

Când, după o vreme, el vru să se desprindă, ea îl ținu strâns în brațe.

– Nu te mișca. Îmi place să-ți simt corpul lângă al meu. Aș vrea să fie mereu așa.

– Atunci, să ne căsătorim, aici, în Seatle.

– Ce spui?

– Te iubesc și te cer în căsătorie. Înnebunesc fără tine.

– Dar asta voiai...

– Nu, nu asta voiam.

– Dar, Matthew, căsătoria nu va schimba cu nimic situația.

Deși prevăzuse oarecum răspunsul ei, ezitarea tinerei femei îl răni pe Matthew.

– Lola, mă iubești cu adevărat?

– Într-atât încât aș muri dacă nu te-aș mai vedea. Dar, uită-te la noi. Ce fel de viață de cuplu am avea, tu și copiii în Florida, eu colindând peste munți și văi în cea mai mare parte a timpului.

– Ar fi o minune bazată pe dragoste.

– Asta nu ajunge. Dacă eu aș abandona circul... Nu sunt încă pregătită pentru asta, Matthew...

– Nici nu se pune problema, draga mea. N-am nici o intenție să te fac să abandonezi ceea ce iubești atât de mult. Dar există o mașinărie pe care tu o știi poate, care se cheamă avion. Norocul este că poți, cu această mașinărie, să te duci dintr-un colț în altul al țării doar în câteva ore. Și nu uita de cele trei luni pe care le poți petrece acasă împreună cu noi, apoi alte trei luni de vacanță a copiilor în care putem să fim alături de tine.

– Și munca ta?

– Eu pot să lucrez oriunde.

– Și celelalte șase luni? Tot acest timp în care tu și copiii rămâneți singuri? Și toate acele nopți în care ai nevoie de o prezență alături de tine?

– Tocmai, pentru asta există avionul.

– Ca și astăzi? Sosești, cinăm, petrecem o noapte nebună și gata! Nu-i nevoie să fii căsătorit pentru asta... Iartă-mă. Nu asta am vrut să spun.

– Chiar n-ai vrut?

– Bine. Poate că oricum este ceva decât nimic.

– Tu crezi că povestea noastră se rezumă la asta: la nopți nebune de pasiune carnală? Recunosc că ne înțelegem bine pe acest plan, dar eu am avut slăbiciunea să cred că ne și iubim.

– Te iubesc, Matthew.

– Ai un mod ciudat de a o arăta. Tot ceea ce ești pregătită să înfrunți, este doar o aventură. De la bun început ai refuzat ideea de a te angaja. Îmi pare rău, dar dacă este vorba doar de o aventură, ai greșit adresa.

– Nu vreau doar o aventură, știi bine.

– Atunci, căsătorește-te cu mine.

– De ce trebuie să ne hotărâm imediat?

– Îți cer prea mult, nu-i așa? Relația dintre doi oameni evoluează, Lola. Trece de la un stadiu la altul, doar dacă nu cumva unul din parteneri refuză s-o continue. Eu sunt gata să fac acest pas, dar este evident că tu nu. Am depășit etapa în care trebuia să mă fofilez la tine, pe ascuns de copii. Te vreau în viața mea, la lumina zilei.

– N-ar fi drept pentru nici unul dintre noi. Nici pentru tine, nici pentru mine, nici pentru copii.

– Pentru tine, nu știu, dar copiii și cu mine, vrem s-o vedem pe cea pe care o iubim împărtășindu-ne viața. Dragostea este făcută din compromisuri. Nimeni nu poate avea totul.

Scoase din buzunarul hainei un plic și i-l întinse.

– Ce-i asta?

– Tot ceea ce trebuie să știi despre Jenny. Este carnetul ei de sănătate, o autorizație de operație în caz de urgență. Unele hârtii au nevoie de semnătura ta; după ce le vei citi, le vei putea trimite direct avocatului meu. Speram să nu fie nevoie să fac asta.

– Pot să ți le înapoiez mâine, când o aduci pe Jenny.

– O va însoți Lawrence.

Matthew oftă și, cu lacrimi în ochi, îi dădu o ultimă lovitură.

– Începând din acest moment te vei adresa direct avocatului meu pentru tot ceea ce o privește pe Jenny. N-ai nici un motiv să mă suni acasă.

– N-ai dreptul să-mi vorbești așa. Nu vreau să te pierd, dar am nevoie de timp, Matthew.

– Cât timp? O lună? Șase? Nici eu nu vreau să te pierd. Draga mea, dacă nu poți spune da acum, de ce să cred că te vei răzgândi mai târziu? Unii se mulțumesc să aibă o asemenea relație ani de zile, o relație care nu duce nicăieri. Eu nu pot. Încă o dată, m-am înșelat.

– Matthew, nu este drept.

– Trebuie să plec, draga mea. Dacă ai nevoie de mine, voi fi la Lawrence până mâine dimineață la ora șapte. Dacă până atunci nu te mai văd, voi ști la ce să mă aștept, vom ști amândoi.

O învălui într-o privire plină de tristețe și făcu un pas spre ușă.

– La revedere, micule clovn.

După plecarea lui, Lola rămase distrusă, cu ochii ațintiți spre locul din care el plecase și abia după un timp lacrimile începură să i se prelingă pe obraji.

*

* *

Întins pe pat, Matthew pândea toate zgomotele ce veneau de afară, dar nici un semn de la ea, nici toată noaptea, nici dimineața. A doua zi dimineață se duse la aeroport copleșit de durere.

Capitolul 14

„Oh! Doamne, Nu!”

Când Lola deschise ochii, era aproape ora șapte. Un val de disperare îi cuprinse inima. „Doamne, fie-ți milă! Fă să nu fie prea târziu!”

La nici o oră după plecarea lui Matthew, înțelesese monstruoasa greșeală pe care tocmai o făcuse. Se îmbrăcase în grabă ca să-l ajungă dar, în ultima clipă, o reținu gândul la ce vor crede copiii și Lawrence văzând-o apărând în toiul nopții. De două ori, fusese pe punctul de a pleca și se întorsese din drum pentru ca până la urmă să se hotărască să-l revadă dimineață la ora șase. Și iată că adormise!

Orbirea o făcuse să respingă fabulosul cadou pe care i-l oferea. Bineînțeles, căsătoria nu va rezolva problemele, cu siguranță că va crea altele, dar vor fi doi ca să le înfrunte și să trăiască deplin clipele când vor fi împreună.

Cu inima bătându-i nebunește, se repezi la Lawrence, bătu la ușă, nu obținu nici un răspuns, intră și crezu că o să leșine văzând-o pe Jenny singură. Tânăra acrobată plângea în hohote.

Lola simți că-i îngheață sângele în vene.

– Jenny, ce este? Unde este tatăl tău?

– A plecat! Tata voia să se căsătorească, aici, cu tine! De ce l-ai refuzat? Nu-l mai iubești?

– Îl iubesc pe tatăl tău mai mult decât orice pe lume.

– Atunci, de vină este Rusty sau Julie, sau eu?

Lola îngenunche în fața fetiței și o luă în brațe.

– Nu, draga mea, vă iubesc pe toți nespus. Spune-mi de cât timp a plecat tatăl tău. Trebuie să-i vorbesc neapărat înainte să se urce în avion. Unde este Lawrence, draga mea?

– Aici.

Lawrence ieșise din bucătărie și observa scena.

– Te duc eu. Cu puțin noroc, ajungem la timp.

Alergară pe o ploaie glacială până la mașină și porniră. Traversară în viteză străzile din Seatle; Lawrence era concentrat asupra volanului, Lola era lividă și încordată, Jenny stătea înghesuită între ei doi.

– O să vă căsătoriți?

– Dacă mă mai vrea.

– De ce n-ai vrut s-o faci mai înainte?

– Voiam, dar trebuia să mă gândesc bine. Știi, adulții sunt uneori foarte complicați. Mai este mult?

– Cam vreun sfert de oră. Spune-mi, acum cel puțin ești sigură de tine?

– N-am fost niciodată atât de sigură.

– O să ne lipsești.

– De ce? Nu plec nicăieri.

– Nu anul acesta, dar n-am paria pe tine anul viitor.

– Este încă departe?

– Cu trei minute mai puțin decât ultima oară când m-ai întrebat.

Tăcerea deveni apăsătoare; fiecare își ținea răsuflarea ca și cum asta le-ar fi putut influența viteza. Încordarea nu trecu decât la apariția turnului de control.

– Ai cincisprezece minute la dispoziție, Lola. Fii atentă și ia-o pe scara dinspre nord. Eu mă duc să parchez și mă întorc imediat.

Ea sări din mașina încă în mers, își croi drum prin mulțimea de pasageri care așteptau, se rugă să fi nimerit scara potrivită și porni în fugă să încerce să-l mai prindă. Pentru prima oară, binecuvântă antrenamentul zilnic care-i permitea să bată acum recordul.

I se păru un timp interminabil cât așteptă autobuzul care s-o ducă la avion. Cât timp pierdut! Mai mult de cinci minute... Și mai erau doar alte cinci minute ca să-l găsească pe cel pe care-l iubea!

Niciodată în viața ei n-o luase înainte când stătuse la o coadă, dar aici, nici nu se gândi să aștepte. Se repezi către stewardesă.

– Am nevoie de ajutor.

Angajatei i se făcu milă de expresia ei răvășită și de lacrimile din ochi.

– Ce pot face pentru dumneavoastră?

– Trebuie neapărat să adresez un mesaj unui pasager de la zborul spre New York. Fără îndoială că este deja la bord. Puteți să mă ajutați?

– Nici o problemă. Am nevoie doar de numele lui.

– Matthew Sullivan. Spuneți-i... spuneți-i că aici se află un clovn care vrea neapărat să se căsătorească cu el.

Tânăra stewardesă notă mesajul și-i zâmbi.

– Vă urez noroc.

– Mulțumesc, voi avea nevoie.

Lola se duse până la zona de îmbarcare. Nu exista nici urmă de Matthew și de copii. Cu picioarele tremurând, privi prin geam. Avionul începea să ruleze pe pistă ducând spre New York dragostea și ultima ei speranță.

Nu voia să înceapă să plângă, nu aici, nu acum, de față cu Jenny și Lawrence, care urmau să apară dintr-o clipă în alta. Aruncă o ultimă privire spre avion și simți că se prăbușește... Dar... ușa se deschise, se puse o pasarelă și Matthew, Rusty și Julie coborâră în fugă. Printre lacrimi, țintuită pe loc, îi vedea sosind.

Și, când Matthew o strânse pătimaș la piept, ultimele ore nu mai erau decât o amintire neplăcută.

– Ai așteptat chiar până în ultima clipă, Lola. Mi-a fost tare teamă.

– N-am făcut-o special. Am vrut de aseară să vin să te văd, dar am renunțat din cauza lui Lawrence și a copiilor și până la urmă am adormit cu capul pe masă.

El o privi îndelung, drept în ochi.

– Ești absolut sigură de tine, Lola?

– Sunt sigură, Matthew.

El simți cum se ușurează de povara care-l apăsa din ajun.

– Nu va fi neapărat ușor, Lola. Va trebui să facem mult mai multe eforturi decât alții.

– Știu, dar nu-mi mai este teamă. Am înțeles că este important să fim împreună. Oh, Matthew, te iubesc atât de mult încât atunci când am văzut că sunt gata să te pierd...

– Ssst...

El o făcu să tacă în brațele sale.

– N-ai să mă pierzi niciodată.

Îi cuprinse fața în mâinile ce-i tremurau și o sărută îndelung, tandru, posesiv, fericit să simtă acest trup suplu lipit de al său.

– Te iubesc, Lola, mai mult decât crezi. Am fost sincer când ți-am propus să ne căsătorim aici, în Seatle.

– Noi... avem luni zi liberă!

– Luni? Încă șase zile de așteptat, știam că nu va fi ușor!

– Hei! Tată, va trebui să facem cumpărături!

– De ce, Julie?

– Pentru că bagajele noastre au plecat spre New York!

Râseră cu toții veseli, apoi el se întoarse spre copii.

– Așadar, ce-ați zice dacă luni ați asista la o nuntă?

*

* *

Se căsătoriră șase zile mai târziu în fața familiei și a tuturor prietenilor, într-o veche bisericuță plină de trandafiri.

Veniseră să-i felicite toți cei care-i iubeau. Annabel cu cei patru copii, Bruce și Gladys, Shelly și Jo. Erau așezați în primele rânduri printre membrii familiei Ross, Lawrence și alți prieteni apropiați ai circului. Când începu să cânte muzica, toate capetele se întoarseră spre intrarea în biserică să-i vadă sosind, unul dinspre dreapta, celălalt dinspre stânga, luându-se apoi de braț și străbătând aleea până la altar unde îi așteptau Rusty, Julie și Jenny.

– Ești minunată, Lola.

– Nici tu nu arăți rău.

Lola, într-o splendidă rochie de mătase, stătea în stânga lui Matthew.

„Matthew și Lola, vă declar uniți prin legătura sfântă a căsătoriei. Poți săruta mireasa”.

El îi atinse ușor obrazul, înclină capul ca să-i atingă buzele și ea se cuibări în brațele lui, strângându-l cu toată puterea; inimile lor erau pline de bucurie.

Restul zilei trecu extrem de repede, între fotografii, recepție și îmbrățișări, apoi Mathew își duse soția la un hotel unde avea o rezervare. Lawrence rămase să se ocupe de copii.

– Matthew, este pentru totdeauna, nu-i așa? murmură Lola privindu-și inelul de logodnă pe care el i-l pusese pe deget cu câteva zile în urmă precum și verigheta, simbol al uniunii lor.

– Pentru totdeauna, Lola.

– Te iubesc.

– Și eu, draga mea.

Și pentru prima oară după cele trei luni petrecute împreună, Matthew Sullivan și soția lui trecură pragul plăcerii.

*

* *

Le-ar fi plăcut să poată schimba unele lucruri. Organizarea cam lăsa de dorit. Matthew se mutase în rulota Lolei și copiii rămaseră fără să se lase prea mult rugați în cea a lui Lawrence, deși tatăl lor ar fi dorit să-i aibă aproape. Pe de altă parte, Lolei i-ar fi plăcut adeseori să-i însoțească atunci când plecau să viziteze împrejurimile orașului. În unele momente, ar fi dat orice să poată să se abată din drum cu toții și să nu fie obligați să urmeze caravana. Apoi, privirea îi cădea pe Matthew care lucra la mașina de scris cumpărată la Seatle și mulțumea Cerului că-l avea atât de aproape.

De două ori, ea și copiii îl conduseră la aeroport și urmară acele câteva nopți solitare în timp ce el trebuia să-și onoreze întâlnirile newyorkeze.

Până în august, când toată familia a trebuit să ia avionul spre Florida. Începea anul școlar și vara lor fermecată se sfârșise.

Lola rămase mult timp cu privirea pierdută spre pistă după decolare, apoi se agăță de promisiunea lui Matthew că o va regăsi la Chicago peste două săptămâni.

Dar nu s-a putut îndeplini acest plan și nu era decât începutul unei lungi serii de obstacole ce se înălțau între ei.

Piesa pe care o scria Matthew cerea multe călătorii la New York. Copiii se mai îmbolnăveau și, ca întotdeauna, circul își continua imperturbabil drumul. Convorbirile telefonice zilnice prelungite nu reușeau să umple singurătatea Lolei, singurătate pe care o resimțea mai ales când se ducea la culcare.

Trecură astfel săptămâni, apoi luni. Se apropia sfârșitul lui octombrie și Lola simțea adâncindu-se distanța dintre ei întratât încât i se părea că doar visase vara lor vrăjită.

Lovitura de grație veni în noiembrie când premiera piesei *Imagini* se întâmplă să cadă în aceeași zi cu spectacolul de deschidere din Atlanta.

Târziu în noapte, Lola nu-și găsea somnul. „Nu poate să meargă așa. Nu vom reuși niciodată!”

*

* *

Matthew mergea îngândurat pe alee. Era îngrijorat de luni de zile, chiar din ziua când îi promisese Lolei că va veni și nu putuse să-și țină promisiunea. După aceea, o serie de alte obstacole îi ținuseră departe unul de altul.

Când se căsătorise, știuse bine la ce să se aștepte, dar nu-și imaginase niciodată că drumul va fi marcat de atâtea obstacole.

Și Lola părea descumpănită. Se simțea acest lucru în vocea ei de la telefon și în intensitatea îmbrățișărilor din cursul rarelor momente petrecute împreună.

Într-o seară, întorcându-se de la Annabel, el urcă în grabă treptele scării când...

Dumnezeule! Cât era de frumoasă, cu părul luminat de o rază de lună!

– Lola, iubito...

Elanul său fu însă frânt când îi văzu chipul scăldat în lacrimi.

– De ce nu mi-ai spus că sosești astă-seară, aș fi venit mai devreme acasă!

– Nici eu nu știam, înainte să iau avionul. Trebuie să vorbim, Matthew.

– Așa s-ar zice... Te iubesc, Lola. Sunt fericit că te am, dar aș minți dacă aș pretinde că aceste ultime luni au fost ușoare. Au fost de fapt un adevărat infern.

– Și pentru mine la fel.

Matthew avu o strângere de inimă.

– Draga mea, știam amândoi că nu ne va fi ușor.

– Nu, nici unul dintre noi nu și-a imaginat că va fi greu într-o asemenea măsură, nu ne-am gândit că se vor îmbolnăvi copiii, că repetițiile mele îmi vor lua atâta timp, că nici măcar nu voi fi cu tine la premieră... Nu poate să dureze, Matthew.

– Lola, nu face asta. Dumnezeule! Nici măcar n-am avut timpul să încercăm!

– Lasă-mă pe mine să vorbesc, vrei? M-am gândit mult, la viața mea, la viața noastră, la ceea ce este important sau nu.

– Și?

– Și... nu mi-am mai reînnoit contractul. Îl aveam în față, și singurul lucru la care puteam să mă gândesc erai tu, copiii, tot ceea ce îmi lipsea teribil.

Lacrimile începură să-i ude obrajii.

– Când mă gândesc că am ratat până și aniversarea ta!

O undă de ușurare îl străbătu pe Matthew care se repezi s-o cuprindă în brațe și o sărută zgomotos.

– Te iubesc, te iubesc nespus de mult.

– Nu știam cum o să primești vestea demisiei mele. Te opuneai cu atâta înverșunare ideii ca eu să abandonez circul.

– Acum este altceva, este hotărârea ta.

– Așadar, ești de acord?

– Nimic pe lume nu mă poate face mai fericit decât să te am lângă mine.

Vocea îi deveni aspră dintr-o dată.

– Mi-ai lipsit în toate nopțile...

– O luă în brațe, o puse pe pat și începu să-i desfacă hainele cu multă delicatețe.

– Ce-o să faci acum, Lola?

– Voi rămâne lipită de tine cât mai mult timp posibil!

– De acord, dar după aceea? Nu mi te pot imagina inactivă.

– Ralph caută o parteneră la sala de gimnastică. Vom asigura împreună antrenamentul lui Jenny.

– Și Rossi clovnul?

– Va ieși iar la lumină din cufărul lui. Și mă voi ocupa de noua mea familie.

– Pentru asta există Gladys.

– Are și ea nevoie de timp liber... și apoi...

De ce dintr-o dată îi era atât de greu să vorbească?

– Draga mea, s-a întâmplat ceva?

– Îți amintești de seara în care am vorbit despre adopție?

– Dacă-mi amintesc? Cum să nu!

– Vorbeai serios! Chiar credeai ceea ce spuneai?

Matthew se ridică într-un cot și o privi atent.

– Ce încerci să-mi spui, mai exact?

– Că am putea s-o facem. Mi-ar fi plăcut mult să pot face eu un copil, Matthew, dar după accident, nu mai pot.

El o prinse de bărbie și o sărută cu tandrețe.

– Va fi copilul *nostru.* Al tău și al meu. Este o idee fantastică, draga mea, fantastică!

O bucurie de nedescris inundă inima Lolei; se ghemui cu voluptate lângă Matthew, care puse pe buzele ei cel mai pătimaș sărut, pecetluind astfel unirea lor eternă

Sfârșit